

НОРА РОБЪРТС ПОСЛАНИЕТО

Превод от английски: Екатерина Георгиева, 2000

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Беше я избрал заради атмосферата, която носеше. Райън се убеди в това в мига, в който видя къщата на върха на отвесната скала. Каменносива и самотна. Задната ѝ част беше обърната към Тихия океан. Конструкцията ѝ не беше симетрична, а начупена, с различни по височина части, които донякъде ѝ придаваха сурова изящност. Разположена високо, на края на извиващия се път в скалите, на фона на мрачното небе, къщата изглеждаше великолепна и зловеща.

Също като в стар филм, реши Райън, когато започна да се изкачва. Беше чувала, че Пиърс Аткинс е ексцентричен. Къщата му като че ли потвърждаваше това.

Липсваха ѝ само някои малки специални ефекти като гръмотевичен трясък, лека мъгла и вой на вълк. Развеселена от тази мисъл, тя спря колата и я огледа още веднъж. Подобни сгради не можеха да се видят на хиляда и петдесет мили северно от Лос Анджелис. Не, поправи се мислено тя. Никъде не можеха да се видят подобни къщи.

Веднага щом се измъкна от колата, насрещният вятър разроши косата и развя полата ѝ. Тя се изкушаваше да отиде до дигите край океана, за да го погледа, но забърза по стъпалата. Не беше дошла да се наслаждава на гледката.

Чукалото беше старо и тежко. Когато удари с него няколко пъти вратата, то издаде внушителен тъп звук.

Райън си каза, че никак не е нервна, но докато чакаше, непрекъснато прехвърляше куфарчето си от едната ръка в другата. Баща ѝ щеше да побеснее, ако тя си тръгнеше без подписа на Пиърс Аткинс върху договорите, които носеше. Не, не да побеснее, поправи се тя. Щеше да стане мълчалив. Никой не умееше да използва така добре мълчанието, както Бенет Суон.

Няма да си тръгна оттук с празни ръце, даваше си кураж тя. Знаем как да се справям с темпераментни шоумени. Години наред съм наблюдавала как става това и...

Мислите ѝ секнаха. Вратата се отвори. Райън погледна втренчено. В нея бе вторачен най-едрият мъж, когото бе виждала. Висок бе най-малко метър и деветдесет и осем сантиметра, а раменете му изпълваха входа на къщата. А лицето му! Райън реши, че това несъмнено бе най-грозното човешко същество, което бе виждала. Широкото му лице беше бледо. Носът очевидно е бил счупван и бе зараснал под странен ъгъл. Очите му бяха малки, бледокафяви и в тон с гъстата сплъстена коса.

Атмосфера, помисли си отново Райън. Аткинс положително го е избрал заради излъчването му.

— Добър ден — успя да каже тя. — Аз съм Райън Суон. Господин Аткинс ме очаква.

— Госпожица Суон — провлаченият плътен глас напълно му отиваше.

Щом мъжът отстъпи, Райън се опита да се пребори с вътрешната си съпротива да влезе. Буреносни облаци, едър и тромав иконом, мрачна къща на отвесна скала... О, да, реши тя. Аткинс знае как да подреди декора.

Райън прекрачи прага. След като вратата зад нея се затвори, тя бързо се огледа наоколо.

— Почакайте тук — нареди ѝ лаконично икономът и с необичайна лекота за едър човек като него, се насочи към дъното на коридора.

— Разбира се, благодаря — промърмори тя зад него. Стените бяха бели и украсени с гоблени. Най-близкият до нея представляше избеляла средновековна сцена, изобразяваща как крал Артур измъква меча от камъка, а на заден фон бе магьосникът Мерлин, облян от светлина. Райън кимна. Това бе изящно произведение, което много подходеше на човек като Аткинс. Тя се обърна и видя срещу себе си своето собствено отражение в овално огледало, богато украсено с орнаменти.

Подразни се от разрошената си коса. Тя представляше „Суон Продъкшънс“! Райън приглади разбърканите си руси кичури. Зелените ѝ очи бяха потъмнели и излъчваха едновременно тревога и вълнение, а страните ѝ бяха поруменели. Поемайки дълбоко дъх, тя си наложи да се успокои и оправи сакото си.

Доловила шум от нечий стъпки, Райън бързо се извърна от огледалото. Не искаше да я видят, че се оглежда или че в последния момент се опитва да оправи външния си вид. Отново се появи икономът. Сам. Райън потисна надигащото се в нея раздражение.

— Той ще ви приеме на долния етаж.

— О! — Райън отвори уста да каже нещо друго, но икономът вече се отдалечаваше. Наложил се да побърза, за да го настигне.

Коридорът завиваше надясно. Тракането на токчетата ѝ отекваше бързо, докато тя се опитваше да догони икономата. Не след дълго той спря така внезапно, че Райън за малко не се блъсна в гърба му.

— Насам — той вече беше отворил една врата и се отдалечаваше.

— Но... — Райън се намръщи, после заслиза по слабо осветените стълби.

Това наистина е нелепо, помисли си тя. Една делова среща би трябвало да се проведе в кабинет или най-малкото в подходящ ресторант.

„Шоубизнес!“ — заключи с презрение Райън.

Звукът от собствените ѝ стъпки отекваше в нея. От долното помещение не се чуваше никакъв шум. О, да, заключи тя. Аткинс умее да подреди декора. Тя вече никак не харесваше мъжа. С неудобство почувства как сърцето ѝ лудо бие при последния завой на витата стълба.

Долният етаж представляваше просторно помещение с щайги, сандъци и най-различни вещи, натрупани навсякъде. Стените бяха облицовани с ламперия, а подът беше покрит с плочки, но никой не си бе направил труда да го поукраси. Докато слизаше по последните стъпала, Райън намръщено се огледа.

Той я наблюдаваше. Притежаваше способността да бъде абсолютно неподвижен и съсредоточен. За неговата професия това бе от първостепенно значение. Имаше таланта бързо да преценява хората. Това също бе част от професията му. Жената беше по-млада, отколкото той очакваше, нежна на вид, дребна, слаба, с буйна светлоруса коса и с изтънчени черти на лицето. С брадичка, излъчваща сила.

Долови раздражението и силното ѝ безпокойство. На устните му се появи усмивка. Дори когато тя започна да обикаля из стаята, той не се насочи към нея. Изглежда много делова, помисли си той, със

спретнат, добре ушит костюм, с обувки, които веднага се забелязват, скъпо куфарче и много женствени ръце. Интересно.

— Госпожице Суон — Райън се сепна, за което се укори. Обърна се по посока на гласа, но видя само сенки. — Много сте точна.

Той се отместил и едва сега посетителката различи малката сцена и мъжът застанал на нея. Беше облечен в черно и силуетът му се сливаше със сенките. Тя с усилие овладя раздражението в гласа си.

— Господин Аткинс — Райън се приближи към него с тренирана усмивка. — Имате много красива къща!

— Благодаря!

Той продължаваше да стои на сцената. Райън бе принудена да вдигне поглед към него. Изненада се като забеляза, че в действителност видът му бе по-изразителен, отколкото на снимката на касетата. Смяташе, че обикновено е обратно. Беше гледала негови изпълнения. Когато баща ѝ се разболя и с неохота възложи на Райън договора с Аткинс, тя цели две вечери разглежда всички касети на Пиърс Аткинс, които успя да намери.

Изразителен, реши тя, като наблюдаваше кокалестото му лице и гъстата като грива черна коса. По челюстта си имаше малък белег, а устните му бяха дълги и тънки. Върховете на веждите му бяха леко извити нагоре. Но очите под тях приковаха вниманието. Никога не бе виждала толкова тъмни и дълбоки очи. Сиви ли бяха? Или черни? Но не цветът им я смущаваше, а съсредоточеността, която излъчваха. Тя почувства, че гърлото ѝ пресъхва и за да преодолее това неприятно усещане, преглътна. За миг дори ѝ се стори, че той чете мислите ѝ.

Наричаха го най-великият маг на десетилетието, а някои дори го обявиха за най-големият маг за последните петдесет години. Илюзиите и номерата му бяха дръзки, ярки и необясними. Вече не беше необичайно да говорят за него като за магьосник. Втрещена в очите му, Райън започваше да разбира защо.

Тя се отърси от унеса, който я бе обхванал, и отново го погледна. Райън не вярваше в магии.

— Господин Аткинс, моят баща се извинява, че няма възможност да дойде. Надявам се да...

— Той вече се чувства по-добре.

Райън се обърка и млъкна.

— Да. Да, така е — тя усети, че отново се втрещва в него.

Пиърс се усмихна и пристъпи надолу към нея.

— Той позвъни преди час, госпожице Суон. Междуградски телефонен разговор, не е телепатия.

Райън не се овладя и гневно го погледна; но неговата усмивка стана още по-широка.

— Добре ли пътувахте?

— Да, благодаря.

— Но продължително, нали? — каза той. — Седнете.

Пиърс посочи към масата и отмести един стол.

— Господин Аткинс — започна, изпитвайки облекчение, че вече се залавят със сделката. — Известно ми е, че моят баща е обсъдил подробно с вас и с вашите представители предложението на „Суон Продъкшънс“, но сигурно бихте искали да прегледате още веднъж подробностите — тя постави куфарчето си на масата. — Ако възникнат въпроси, бих могла да ви ги разясня.

— Отдавна ли работите в „Суон Продъкшънс“, госпожице Суон?

Въпросът му прекъсна представянето ѝ, но Райън бързо пренасочи мислите си. Често се налага на шоумените да им бъде угаждано.

— От пет години, господин Аткинс. Уверявам ви, че съм достатъчно подготвена да отговарям на въпросите ви, че имам необходимата квалификация, и при необходимост да преговарям с вас относно условията.

Гласът ѝ беше равен, но тя бе нервна. Пиърс забеляза това по начина, по който Райън внимателно скръсти ръце на масата.

— Убеден съм във вашата квалифицираност, госпожице Суон — съгласи се той. — Баща ви не е човек, на когото лесно може да се угоди.

Изненада и следа от мрачно предчувствие проблеснаха в погледа ѝ.

— Да, така е — съгласи се спокойно тя. — Ето защо можете да бъдете сигурен, че ще получите най-добрата реклама, най-добрия екип, възможно най-добрия договор. За три години — три едночасови извънредни телевизионни предавания в най-гледаното време с бюджет, който гарантира високо качество — тя се спря само за миг. — Това е най-изгодният договор за вас и за „Суон Продъкшънс“.

— Може би.

Той я наблюдаваше много внимателно. Райън си наложи да не се притеснява. Видя, че са сиви. Очите му бяха сиви — възможно най-тъмното сиво, без да преминава в черно.

— Разбира се — продължи тя, — вашата работа е била насочена предимно към живата публика в клубове или театри. Вегас, Тахо, „Линдън Паладиум“ и т.н.

— При филма се губи илюзията, госпожице Суон. Филмът може да бъде променен.

— Да, съзнавам това. За да въздейства, номерът трябва да бъде изпълнен на живо.

— Фокусът — поправи я Пиърс, — аз не правя номера.

Райън млъкна. Очите му настойчиво я гледаха.

— Фокусът — повтори тя с кимване. — Предаванията ще се излъчват на живо, като в студиото ще има и публика. Рекламата...

— Вие не вярвате в магически неща, нали, госпожице Суон? — на устните му се изписа тънка усмивка, а в гласа му едва се доловиха развеселени нотки.

— Господин Аткинс, вие сте много талантлив мъж — поде внимателно тя. — Възхищавам се от вашата работа.

— Дипломатична сте — заключи той, облягайки се назад, — и грубо откровена. Това ми харесва.

Райън не се почувства поласкана. Той ѝ се присмиваше, без да направи и най-малкия опит да прикрие това. Върши си работата, припомни си тя, стискайки зъби.

— Господин Аткинс, ако желаете да обсъдим условията на договора...

— Аз не работя с никого, докато не разбера какъв човек е.

Райън въздъхна леко:

— Моят баща...

— В момента не говоря с баща ви — прекъсна я Пиърс галантно.

— Не предполагах, че ще трябва да пиша автобиография — отвърна раздражително тя, но после направи опит да се овладее. По дяволите! Не можеше да си позволи да загуби самообладание.

Но Пиърс се ухили доволно.

— Не мисля, че ще е необходимо — той взе нейната ръка в своята още преди тя да осъзнае какво става.

— Вече не.

Гласът, идващ изотзад, така стресна Райън, че тя подскочи на стола си.

— О, това е Мерлин — каза Пиърс спокойно, когато Райън извърна глава.

От дясната ѝ страна в кафез стоеше голяма черна птица от семейството на скорците. Райън пое дълбоко дъх и се опита да сдържи нервите си. Птицата втренчено я гледаше.

— Забележително! — успя да изрече тя, гледайки към птицата с известно недоверие. — Вие ли я научихте да говори?

— Ммм.

— Едно питие, мила?

С широко отворени от почуда очи, Райън се засмя глухо, обръщайки се отново към Пиърс. А той нехайно хвърли бърз поглед към птицата.

— Не съм я обучил на обноси.

Тя едва удържа смеха си.

— Господин Аткинс, бихме ли могли да...

— Баща ви е искал син — Райън забрави какво възнамеряваше да каже и рязко го погледна. — Това ви е създавало много трудности — Пиърс отново я гледаше в очите, държейки ръката ѝ в своята. — Не сте омъжена, живеете сама. Вие сте реалист и се смятате за много практична. Не ви е лесно да се владеете, но работите върху себе си. Много сте предпазлива, госпожице Суон, трудно се доверявате на хората, внимателна сте във взаимоотношенията си с тях. Нетърпелива сте, защото трябва да докажете нещо — пред себе си и пред вашия баща.

Той ѝ се усмихна, с което освободи погледа си от напрежението, което създаваше прямотата му.

— Как ще го наречете това, госпожице Суон — салонна игра или телепатия?

Когато Пиърс пусна ръката ѝ, Райън я издърпа от масата в скута си. Не бе взела предвид способността му за точна преценка.

— Просто малко аматьорска психология — каза утешително той, наслаждавайки се на изумения израз на лицето ѝ. — Основната информация е от Бенет Суон, а останалото е разбиране езика на тялото — той сви рамене — Тук няма номера, госпожице Суон, само проверени предположения. До каква степен съм познал?

Райън скръсти ръце на скута си. Дясната ѝ длан още пазеше топлината на неговата.

— Не съм дошла тук да си играя игри, господин Аткинс.

— Не, не сте — усмихна ѝ се той обаятелно. — Дошли сте да заключите сделка, но аз върша нещата по свой начин. Професията ми развива ексцентричност, госпожице Суон. Проявете търпение към мен.

— Старая се, доколкото мога — отвърна Райън, пое дълбоко дъх и отново седна. — Мисля, че не ще сгреша, ако кажа, че и двамата се отнасяме много сериозно към професиите си.

— Съгласен съм.

— Следователно разбирате, че моята работа е да подпиша с вас договора за „Суон“, господин Аткинс — тя реши, че може би малко ласкателства ще свършат работа. — Искаме вас, защото вие сте най-добрият във вашата област.

— Знам това — отговори той, без да му мигне окото.

— Знаете, че искаме вас, или че сте най-добрият? — попита тя, без да се усети.

Той ѝ отправи ослепителна и много привлекателна усмивка:

— И двете.

Райън пое дълбоко дъх и си повтори наум, че шоумените често са невъзможни.

— Господин Аткинс — започна тя.

С едно плясване с криле Мерлин изхвъркна от кафеза си и кацна на рамото ѝ. Дъхът ѝ секна и тя замръзна на място.

— О, Боже — прошепна тя.

Това вече е прекалено, помисли си вцепенена. Твърде прекалено.

Пиърс се смръщи на птицата, когато тя прибра криле.

— Странно, досега на никого друго не беше правила подобно нещо.

— Значи съм късметлийка — сопна се Райън, седейки напълно неподвижно. Тя се почуди дали птиците хапят. Не възнамеряваше да чака, за да разбере. — Мислите ли, че бихте могли да я... убедите да кацне на друго място?

При едно леко движение на ръката на Пиърс и Мерлин излетя от рамото на Райън и кацна върху неговото.

— Господин Аткинс, съзнавам, че човек с вашата професия има вкус към... към атмосфера — Райън пое дъх, за да се овладее, но това

не подейства. — Много е трудно да говорим по работа в... в тъмница — каза тя, ръкомахайки. — С връхлитащ ме побъркан гарван и...

Гръмогласният смях на Пиърс я прекъсна. Птицата беше кацнала на раменете му и със стоманените си очи гледаше към Райън.

— Райън Суон, започвам да ви харесвам. Аз работя в тази „тъмница“ — обясни доброжелателно той. — Тук сме насаме и е спокойно. Фокусите изискват не само способности — подготовката им отнема много време.

— Господин Аткинс, разбирам това, но...

— Ще обсъдим сделката по-спокойно след вечеря — прекъсна я той.

Райън се изправи заедно с него. Тя не възнамеряваше да остава повече от час-два. С кола по скалистия път надолу до хотела ѝ се стигаше за около половин час.

— Ще останете тук и за през нощта — добави Пиърс, като че ли в действителност бе прочел мислите ѝ.

— Оценявам вашето гостоприемство, господин Аткинс — започна тя, като последва нагоре по стълбите него и птицата, останала невъзмутима на рамото му, — но имам резервация в хотела в града. Утре...

— Багажът ви при вас ли е? — преди да се изкачи до горе Пиърс спря да поеме ръката ѝ.

— Да, в колата е. Но...

— Линк ще отмени резервацията ви, госпожице Суон. Задава се буря.

Сякаш за да потвърди думите му, гръмотевичен тътен ги проглуши, когато те изкачиха стъпалата. Райън измърмори нещо недоволно. Тя не беше сигурна дали иска да прекара нощта в тази къща.

— Нямам нищо предвид — оповести Мерлин.

Тя му хвърли поглед, изпълнен с недоверие.

ГЛАВА ВТОРА

Вечерята помогна много на Райън да успокои мислите си. Трапезарията представляваше огромно помещение с камина в единия край, в която гореше буен огън, а в другия му край бе разположена колекция от антични съдове. Дългата маса бе наредена с китайски сервиз и грузинско сребро.

— Линк е отличен готвач — отбеляза Пиърс, когато едрият мъж сервира на Райън корнуолска кокошка.

Райън хвърли бърз поглед на големите му ръце, преди Линк да излезе от стаята. Тя предпазливо посегна към вилицата.

— Той е и много мълчалив.

Пиърс се усмихна и наля в чашата й златисто бяло вино.

— Линк проговаря само когато има нещо да каже. Госпожице Суон, харесва ли ви да живеете в Лос Анджелис?

Райън вдигна поглед към него. Очите му сега я гледаха приветливо, лишени от предишната напрегнатост натрапчивост. Тя си позволи да се отпусне.

— Мисля, че ми харесва. Градът е подходящ за моята работа.

— Не е ли прекалено населен? — попита Пиърс, разрязвайки кокошката в чинията си.

— Да, разбира се, но аз съм привикнала с това.

— Винаги ли сте живели в Лос Анджелис?

— Да, освен като ученичка.

Пиърс, долови слабата промяна в гласа от съвсем леко загатнато раздражение.

— Къде сте учили? — запита я той, продължавайки да яде.

— В Швейцария.

— Красива страна — отбеляза той и посегна към чашата си с вино.

„Как ли се е съгласила да я изпратят толкова далеч“, помисли си той.

— Веднага ли след това започнахте да работите за „Суон Продъкшънс“?

Райън смръщи лице и погледна към огъня.

— Когато баща ми разбра, че твърдо съм решила, се съгласи.

— Очевидно сте много решителна жена — отбеляза Пиърс.

— Да — призна тя. — През първата година подреждах документите, ходих за кафе и не можех да използвам способностите си — лицето ѝ се проясни. Очите ѝ проблеснаха развеселено. — Един ден на бюрото ми по погрешка се появиха някакви документи. Баща ми се опитваше да подпише договор за мини серии с Милдред Чеиз. Тя не беше много отзивчива. Аз проведох едно малко разследване и отидох да се срещна с нея — този спомен я разсмя и тя се усмихна на Пиърс. — Уверявам ви беше вълнуващо преживяване. Милдред живееше в приказна сграда на хълмовете, обградена от охрана и дузина кучета. Тя е от „Стария Холивуд“. Мисля, че ме прие от любопитство.

— Какво беше мнението ви за нея? — попита я той, най-вече за да продължи тя да говори, да се усмихва.

— Стори ми се чудесна. Истинска грандама. Ако краката ми не се бяха разтреперили, мисля, че щях да направя реверанс пред нея — лицето ѝ победоносно просветна. — А като напуснах дома ѝ след два часа, подписът ѝ стоеше върху договора.

— Как реагира баща ви?

— Направо побесня — Райън повдигна чашата си с вино. По лицето ѝ заиграха светлинни от огъня. По-късно тя щеше да се сети за този разговор и да се зачуди на своята словоохотливост. — Креция ми в продължение на почти цял час — тя отпи и постави отново чашата на масата. — На следващия ден получих повишение и нов кабинет.

— А вие — прошепна Пиърс, — вършите ли си работата, госпожице Суон?

— Обикновено да — отвърна тя спокойно. — Добре се справям с подробностите.

— А с хората?

Райън се поколеба за миг. Очите му отново я гледаха прямо.

— С повечето хора.

Той се усмихна, но не свали изпитателния си поглед от лицето ѝ.

— Как е вечерята ви?

— Моята... — Райън разтърси глава, за да се освободи от силата на погледа му. За своя изненада видя, че е изяла повече от половината от своята кокошка. — Много е вкусна. Вашият... — тя погледна отново към него, колебаейки се как да нарече Линк. Слуга? Или роб?

— Приятел — Пиърс добави спокойно и отпи от виното си.

Райън се противопостави на неприятното чувство, което той долови в мислите ѝ.

— Вашият приятел е чудесен готвач.

— Външният вид често лъже — изтъкна Пиърс, като се засмя. — На нас двамата професията ни е да показваме на хората неща, които не са реални. „Суон Продъкшънс“ търгува с илюзии. Аз също — Пиърс протегна ръка към нея, но Райън бързо се отдръпна. В ръката си той държеше червена роза.

— О! — възкликна Райън, приятно изненадана, и взе розата. Мирисът ѝ беше силен и сладък. — Предполагам, че човек трябва да очаква подобни неща, когато вечеря с магьосник — каза тя и му се усмихна над върха на розовата пъпка.

— Красивите жени и красивите цветя чудесно си прилягат — нейният поглед се изостри и това възбуди любопитството му. „Много предпазлива жена“, помисли си той отново. Харесваше и уважаваше предпазливостта. Пиърс обичаше да наблюдава реакциите на хората. — Райън Суон, вие сте красива жена.

— Благодаря.

Отговорът ѝ прозвуча официално, почти превзето и неговите устни леко се свиха.

— Още вино?

— Не, благодаря — Райън едва усещаше пулса си. Тя постави розата до своята чиния и продължи с вечерята. — Рядко съм била толкова нагоре по брега — започна тя. — Отдавна ли живеете тук, господин Аткинс?

— От няколко години — той завъртя своята чаша няколко пъти, но Райън забеляза колко малко отпи от виното. — Не обичам тълпите.

— Освен на вашите представления — каза тя, усмихвайки се.

— Разбира се.

След като Пиърс стана и предложи да седнат в приемната, Райън се досети, че те изобщо не бяха обсъждали договора. Тя възнамеряваше да насочи разговора отново на тази тема.

— Господин Аткинс... — започна тя, когато влязоха в салона. — О, каква хубава стая!

Стаята беше така подредена, сякаш те връщаше в осемнадесети век. Липсваха паяжини, или каквито и да било други признаци на отминали години. Мебелите лъщяха и цветята бяха свежи. В единия ъгъл имаше малко пиано с ноти на статива му. Върху камината бяха наредени фигурки от опушено стъкло. Като разгледа по-внимателно, тя забеляза, че те представляваха цяла менажерия от еднорози, крилати коне, кентаври и триглаво куче. В колекцията на Пиърс Аткинс нямаше обикновени животни. Огънят в камината утихна, а лампата върху полираната маса със сигурност беше изработка на Тифани. Стаята напомняше на Райън за уютна английска вила.

— Радвам се, че ви харесва — обади се Пиърс, застанал до нея. — Изглеждате изненадана.

— Да. Отвън домът ви напомня на декор за филм на ужасите от 1945 година, но... — Райън се спря ужасена. — О, извинявайте, няхах предвид това... — но той се смееше срещу нея и очевидно думите ѝ го бяха поласкали.

— Използвали са я за такива цели повече от веднъж. И заради това я купих.

Райън отново се успокои, разхождайки се напред-назад.

— А аз си помислих, че сте я избрали заради атмосферата, която носи.

Пиърс повдигна вежди:

— Изпитвам привързаност към неща, които за другите имат „номинална стойност“ — той отиде до масата, където вече бяха сервирани чаши. — Не мога да ви предложа кафе, съжалявам. Не употребявам кофеин. Чаят е билков и е много хубав — той вече наливаше от него, когато Райън се приближи към пианото.

— Чай е добре — каза разсеяно тя. На пианото имаше отворена тетрадка с ноти, писани на ръка. Райън започна автоматично да ги следи с пръст. Мелодията беше натрапчиво романтична. — Много е красива! — обърна се тя към него. — Просто красива. Не знаех, че пишете музика.

— Аз и не пиша — Пиърс остави чайника на масата, — а Линк — той погледна очите ѝ, разширени от изненада. — Има ли „номинална стойност“, госпожице Суон?

Тя сведе поглед към ръцете си.

— Карате ме да се срамувам.

— Нямах такова намерение — той се приближи към нея и взе ръката ѝ в своята. — Повечето хора са изкушени от красотата.

— Но не и вие, нали?

— Намирам външната красота привлекателна, госпожице Суон — той изучи лицето ѝ бързо и изцяло. — И след това търся повече.

Близостта им я накара да се почувства странно. Гласът ѝ не беше така силен, както би трябвало да бъде.

— А ако не го намерите?

— Тогава се отказвам — каза той просто. — Елате, чаят ви ще изстине.

— Господин Аткинс — Райън му позволи да я съпроводи до стола, — не бих искала да ви засягам, но... — тя въздъхна разстроено, след като седна. — Мисля, че сте твърде странен човек.

Той се усмихна. Тя намери нещо властно в начина, по който очите му се усмихнаха секунда преди устата му.

— Щяхте да ме засегнете, госпожице Суон, ако не мислехте така. Не бих искал да съм обикновен.

Този човек започваше да я омайва. Райън винаги внимаваше да не изгуби професионалната си обективност, когато работеше с хора на изкуството. Беше важно да запазиш самообладание пред техния талант. Ако допуснеш обратното, може да не се осъзнаеш как добавяш други клаузи към договорите и правиш бързи обещания.

— Господин Аткинс, какво ще кажете за нашето предложение?

— Аз много мислих за него — трясък от гръмотевица разтърси прозорците. Райън погледна към тях, когато той повдигна своята чаша. — Тази нощ пътищата ще бъдат коварни — очите му отново се спряха върху Райън. При гърма ръцете ѝ се бяха свили в юмрук. — Бурите разстройват ли ви?

— Не съвсем — тя отпусна пръстите си внимателно. — Но съм ви благодарна за вашето гостоприемство. Не обичам да шофирам по време на буря — поднасяйки своята чаша, тя се опитваше да не обръща внимание на светкавиците навън.

— Ако имате въпроси относно условията, ще се радвам да ги обсъдим заедно.

— Мисля, че всичко е достатъчно ясно — той сръбна от чая. — Агентът ми гори от желание да приема договора.

— Така ли? — Райън трябваше да сдържи триумфа в гласа си. Погрешно щеше да е, ако прибързва.

— Никога не се обвързвам с нещо, докато не се убедя, че то напълно ме удовлетворява. Утре ще ви съобщя моето решение.

Тя кимна в знак на съгласие. Този мъж не играеше игри и тя разбра, че нито агент или някой друг би му повлиял след определен момент. Той беше господар на самия себе си — първият и последният.

— Играете ли шах, госпожице Суон?

— Какво? — тя погледна разсеяно към него. — Моля?

— Играете ли шах?

— Защо? Да, играя.

— Така и предполагам. Знаете кога да действате и кога да изчаквате. Искате ли да поиграем?

— Да — съгласи се тя без колебание, — бих искала.

Изправяйки се, той ѝ предложи ръката си и я поведе към масата до прозорците. Отвън дъждът удряше по стъклото. Но когато тя видя шахматната дъска подредена, забрави за бурята.

— Колко са изящни! — Райън взе белия цар. Той беше уголемен и направен от мрамор. — Артур — каза тя и взе кралицата. — И Гуиневир. — Райън разгледа и другите фигури. — Ланселот е конят, Мерлин — магьосникът и, разбира се, Камелот — тя прехвърли замъка в дланта си. — Не бях виждала подобно нещо.

— Започнете вие с белите — подкани я той, настанявайки се от страната на черните фигури. — Играете ли за победа, госпожице Суон?

Тя седна на стола срещу него.

— Да, като всички други, нали?

Той ѝ отправи дълъг, неразгадаем поглед.

— Не. Някои играят за самата игра.

След десет минути Райън вече не чуваше дъжда по прозорците. Пиърс беше хитър и мълчалив играч. Тя се хвана, че наблюдава ръцете му, когато местеше фигурите по дъската. Те бяха дълги и тесни, с гъвкави пръсти. На кутрето си имаше пръстен с изобразен на него символ, който тя не разпозна. Райън беше чувала за тези пръсти да се казва, че могат да отключат всяка ключалка, да развържат всеки възел.

Наблюдавайки ги, тя си помисли, че те са по-подходящи за настройване на цигулка. Когато го погледна, видя, че той я наблюдава със своята весела и всезнаеща усмивка. Тя се концентрира върху своята стратегия.

Райън атакуваше, Пиърс се защитаваше. Той вземеше преднина, а тя отговаряше на удара с удар. Пиърс беше доволен, че има такъв подходящ партньор срещу себе си. Тя играеше внимателно, отдадена на редките си импулсни приливи. Той усещаше как играта ѝ отразяваше нейната същност. Човек трудно би я измамил или надвил. Той се възхищаваше едновременно на бързия ѝ ум и на силата, която долавяше у нея. Това още повече я разкраси.

Ръцете ѝ бяха меки. Когато взе нейния кон, му мина мисълта дали и устните ѝ са така меки и кога ли той ще може да разбере това. А той вече го бе решил — сега бе само въпрос на време. Пиърс разбираше неоченимата значимост на времето.

— Шах и мат! — обади се той тихо и чу как Райън ахна от изненада.

Тя разгледа бързо шахматната дъска, после му се усмихна.

— По дяволите! Това не го бях забелязала. Сигурен ли сте, че не сте подпъхнали в ръкава няколко фигурки повече?

— Нямам нищо в ръкава! — изкрюка Мерлин от другия край на стаята.

Райън го погледна и се зачуди кога ли той се е присъединил към тях.

— Не прилагам магия, когато способностите сами се справят — ѝ каза Пиърс, като не обърна никакво внимание на папагала си. — Вие играете добре, госпожице Суон.

— Вие играете по-добре, господин Аткинс.

— Този път — да, — съгласи се той. — Вие ме заинтригувахте.

— О? — тя срещна неговия поглед. — Как?

— По няколко начина — той се облегна назад и погали с пръст черната царица. — Играете, за да победите, но и умеете да губите. Това винаги ли е вярно?

— Не — засмя се тя и стана от масата. Той отново я напрягаше. — Вие умеете ли да губите, господин Аткинс?

— Рядко губя.

Когато Райън погледна назад, той вече седеше на друга маса и държеше тесте карти. Не бе чула кога се бе преместил. Обзе я още по-голямо безпокойство.

— Познавате ли картите Таро?

— Не. Всъщност — поправи се тя, — знам, че предсказват съдбата или нещо такова, нали?

— Нещо такова — той се усмихна леко и бавно разбърка картите. — Мамбо джамбо, госпожице Суон. Средство да задържиш нечие внимание фокусирано и да привнесеш мистерия към бързата мисъл и наблюдение. Повечето хора предпочитат да бъдат подвластни на илюзията, на измамата. Обясненията ги разочароват. Дори и най-големите реалисти.

— Вие не вярвате на тези карти — Райън прекоси стаята, за да отиде до него. — Знаете, че бъдещето не може да бъде предсказано от някакви изрисувани картончета.

— Те са просто средство, развлечение — Пиърс повдигна рамене. — Дори игра, ако искате. Игрите ме успокояват — той разпери картите като ветрило с много бърз и ловък жест и после ги подреди върху масата.

— Много добре се справихте — промърмори Райън. Нервите ѝ отново се изостриха, но тя не знаеше защо.

— Основно умение — каза той просто. — Мога да ви науча бързо. Имате сръчни ръце — той повдигна едната ѝ ръка, но изследваше лицето ѝ, а не дланта. — Да избира ли една карта?

Райън прибра ръката си. Пулсът ѝ се ускоряваше.

— Вие сте.

С върха на пръста си Пиърс изтегли една карта и я обърна от лицевата страна. На нея бе изобразен магьосник.

— Увереност, творчество — каза Пиърс тихо.

— Вие? — попита Райън дръзко, за да прикрие нарастващото напрежение.

— Може и така да се приеме — Пиърс изтегли още една карта. — Висшата жрица. Спокойствие — каза тихо той. — Сила. Вие?

Райън сви рамене.

— Колко ви е лесно. Достатъчно ви е да изтеглите, която карта си поискате, след като сте подредили колодата.

Пиърс не се засегна от нейните думи и се усмихна.

— Скептикът би трябвало да избере следващата карта, за да разбере къде те ще се съберат. Изберете си една карта, госпожице Суон — подкани я той. — Която и да е.

Разгневена, Райън изтегли карта и я подхвърли на масата. Въздъхна тежко и мълчаливо се загледа в нея. Любовниците. Тя усети как сърцето ѝ затуптя в гърлото.

— Невероятно! — промълви Пиърс. Сега той не се усмихваше, а разглеждаше картата, като че ли никога досега не я бе виждал.

Райън отстъпи назад.

— Вашата игра не ми харесва, господин Аткинс.

— Хм? — той я погледна разсеяно, но после прикова поглед върху нея. — Не ви харесва? Добре, тогава... — с небрежен жест събра картите. — Ще ви покажа вашата стая.

Пиърс и Райън бяха еднакво изненадани от картата. Но той знаеше, че често реалността е по-странна от всяка илюзия, която той би могъл да измисли. Сега имаше много работа, свързана с последни приготовления за ангажимента му в Лас Вегас, който бе след две седмици. Но докато седеше в своята стая, си мислеше за Райън, а не за техниките на занаята си.

Имаше нещо прекрасно и жизнерадостно в смеха ѝ. По същия начин го привличаше нейният нисък делови глас, когато тя говореше за договори и клаузи.

Вече бе напълно наясно с договора. Не беше от хората, които не обръщат внимание на търговската страна на професията. Пиърс не слагаше своя подпис, докато не се запознае с всички подробности. Ако публиката го възприеме като загадъчен, ярък и странен, това беше добре за него. Имиджът се изгражда едновременно от илюзия и реалност. Това беше начинът, който той предпочиташе. Бе прекарал втората половина от живота си, уреждайки нещата изключително според своите собствени предпочитания.

Райън Суон. Пиърс съблече ризата си и я захвърли настрана. Все още не бе сигурен в нея. Той възнамеряваше да подпише договорите до момента, в който я видя да слиза по стълбите. Инстинктът му към нещата предизвика колебание у него. Пиърс много се уповаваше на своите инстинкти. Сега трябваше да помисли малко.

Картите не му повлияха. Можеше да гледа на карти прав или танцувайки, стига да искаше точно това. Но случайностите му въздействаха. Стори му се странно, че Райън обърна картата, символизираща любовници, докато той си мислеше как ли тя ще се чувства в неговите прегръдки.

Пиърс се засмя, седна и започна да си драска нещо върху лист хартия. Кроеше планове за едно ново бягство, но сега трябваше да ги забрави или промени. Това му действаше успокоително, както и мисълта за Райън, която непрекъснато се връщаше в неговото съзнание.

Може би ще е по-мъдро да подпише документите ѝ сутринта и да я изпрати. Не искаше в мислите му да се натрапва жена. Но Пиърс невинаги постъпваше мъдро. Иначе все още щеше да играе по клубове, да вади зайци от шапката си и цветни шалчета от джобовете. Сега превърна една жена в пантера и изпадна в затруднено положение.

— Тю — каза си той. — Мигновена магия.

И никой не помнеше годините на разочарование, борба и провал. Това също бе по негово желание. Само неколцина знаеха откъде бе дошъл и кой е бил преди да навърши двайсет и пет години.

Пиърс захвърли молива. Райън Суон го безпокоеше. Реши да слезе долу и да работи, докато съзнанието му се проясни. Тогава чу нейния писък.

Райън небрежно се съблече. Когато се разгневеше, винаги ставаше небрежна. Салонни трикове, помисли си ядосано тя и дръпна ципа на полата си. Шоумени! Би трябвало досега да бе свикнала с техните номера.

Спомни си за една среща с известен комедиант преди месец. Той изпълни пред нея двайсетминутната си програма, преди да седне, за да обсъдят плановете за появяването му като гост на представянето на Суон Продъкшън. Цялата работа с картите Таро беше само едно шоу, подготвено, за да я впечатли, реши тя и, ритайки, събу обувките си. Поредното самоизтъкване на неуверен изпълнител.

Райън намръщено разкопча блузата си. Тя не можеше да се съгласи със собствените си заключения. Пиърс Аткинс не ѝ приличаше на неуверен човек — независимо дали е на сцената или извън нея.

Дори можеше да се закълне, че той беше също така изненадан, когато тя изтегли онази карта. Райън съблече блузата си и я захвърли на стола. Е, все пак е актьор, помисли си тя. Какво друго е илюзионистът, ако не даровит актьор със сърчни ръце?

Тя си припомни как изглеждаха ръцете му на фона на черния мрамор на фигурите за шах — колко слаби и грациозни бяха те. Младата жена се отърси от спомена. На другия ден щеше да получи подписа му върху договора и да си замине. Той я безпокоеше. Още преди малкото представление с картите, я караше да се чувства неспокойна. Какви очи! Райън потръпна. Имаше нещо странно в неговите очи.

Обясни си всичко това със силното излъчване на неговата личност. Пиърс беше магнетичен и много привлекателен, да. Той развиваше това в себе си, както и без съмнение работеше върху мистериозността си и загадъчната си усмивка.

Райън се стресна от светкавицата, проблеснала отвън. Тя беше откровена с Пиърс — бурите действаха зле на нервите ѝ. Можеше да не им обръща внимание, но от светкавици и гръмотевици стомахът ѝ винаги се свиваше. Мразеше тази своя типично женска слабост. Пиърс беше прав — Бенет Суон е искал син. Целият досегашен живот на Райън е преминал в непрекъснатото ѝ старание да се примири с това, че се бе родила жена.

Лягай в леглото, заповяда си тя. Легни си, завий се през глава и затвори очи. Отиде до пердетата и ги дръпна. Погледна през прозореца. Нещо отвън я гледаше. Тя изпищя.

Райън бързо като куршум прекоси стаята. Влажните ѝ длани се плъзнаха по валчестата дръжка. Когато Пиърс отвори вратата, тя се хвърли в ръцете му и силно го притисна до себе си.

— Райън, какво става? — той щеше да я избута настрани, но ръцете, обвити около врата му, не го пускаха. Без точета тя беше много ниска. Пиърс усети тялото ѝ, когато то отчаяно се притисна в неговото. Обзет от загриженост и любопитство, Пиърс усети как го облива внезапна и мощна вълна от желание. Раздразнен, той рязко я отстрани и хвана ръцете ѝ.

— Какво става? — попита настойчиво той.

— Прозорецът — успя да каже Райън и отново щеше да се хвърли в ръцете му, ако той не я беше удържал. — На прозореца до

леглото.

Пиърс отиде до прозореца. Райън запуши уста с ръце и се опря на вратата, която се затвори.

Тя чу Пиърс тихо да ругае, когато отвори прозореца, погледна навън и изтегли оттам една много голяма мокра черна котка. Райън изстена и се отпусна на вратата.

— О, Боже, какво има пак? — каза тя силно.

— Това е Цирцея. — Пиърс остави котката на пода. Тя се отърси веднъж от водата и скочи върху леглото. — Не знаех, че е останала навън — той отново погледна Райън. Ако ѝ се беше присмял, тя никога нямаше да му го прости. Но в неговите очи се четеше извинение, а не присмех. — Съжалявам. Сигурно много ви в изплашила. Да ви донеса ли бренди?

— Не — Райън въздъхна дълбоко. — Брендито с нищо няма да помогне при такъв стрес.

— Страхът не е нищо пред стреса.

Краката ѝ още трепериха, затова остана облегната на вратата.

— Трябва да ме предупредите, в случай че имате още домашни животни — тя с усилие се усмихна. — В такъв случай, ако се събудя с вълк до себе си, ще имам предвид да не му обръщам внимание и отново да заспя.

Пиърс не отговори. Докато Райън го гледаше, очите му се спуснаха по тялото ѝ. Райън изведнъж осъзна, че е само с тънък копринен комбинезон и бързо се откъсна от вратата. Но когато очите му отново се спряха върху нея, тя не можеше да мръдне, не можеше да проговори. Дъхът ѝ се ускори още преди той да направи първата си крачка към нея.

Кажи му да си върви! — извика си тя мислено, но устните ѝ нищо не можеха да изрекат. Не можеше да откъсне поглед от очите му. Когато Пиърс се спря пред нея, Райън отметна глава назад, за да задържи погледа си върху него. Тя усещаше пулса в китки си, в гърлото, в гърдите си. Цялото ѝ тяло трепереше заедно с него.

Желая го! Това я зашемети. Никога не съм желаела мъж така, както желая него! Дъхът ѝ вече се бе ускорен. А неговият беше спокоен и равен. Пиърс бавно приближи пръсти до раменете ѝ и отмени едната презрамка. Тя падна свободно върху ръката ѝ. Райън не помръдна. Докато отместваше и втората презрамка, той я гледаше

втречено. Корсажът на комбинезона ѝ се смъкна до гърдите ѝ и прилепна плътно по тях. С небрежен жест на ръката си той го отмести и комбинезонът падна в краката ѝ. Тя стоеше неподвижна.

Пиърс вдигна ръцете и отметна косата от лицето ѝ. Пръстите му потънаха в нея. Той се наведе по-близо, но после се разколеба. Устните на Райън потрепнаха. Той видя как очите ѝ се затвориха преди устните му да докоснат нейните.

Неговите устни бяха плътни и нежни. Първо едва докоснаха нейните. Задържаха се така за малко, запазвайки нежността на целувката. Райън не бе сигурна дали това е обещание или заплаха. Краката ѝ едва я държаха. Затова го обгърна. Усети добре оформените му твърди мускули, за които по-късно дълго щеше да се сеща. Сега мислеше единствено за устните му. Той едва я целуваше, но направо я зашеметяваше.

Постепенно Пиърс започна да я целува по-настойчиво. Пръстите на Райън отчаяно се вкопчиха в ръцете му. Устните му ту докосваха леко нейните, ту ги целуваха страстно. Той галеше само косата ѝ, докато тялото ѝ копнееше за него. С устните си той поемаше насладата докрай.

Пиърс познаваше глада — за храна, за любов, за жена, но от години не беше изпитвал тази така жестока, болезнена нужда. Искаше само да опита нейния „вкус“, нищо друго. А той беше едновременно сладък и лют. Знаеше, че когато този вкус проникне в него, тогава ще може да вземе повече. Но засега устните ѝ му бяха достатъчни.

Когато усети предела между възможността да отдръпне от нея или да я вземе, Пиърс отпусна ръце. Той изчакваше Райън да отвори очи.

Зелените ѝ очи бяха потъмнели, погледът — премрежен. Пиърс забеляза, че тя бе зашеметена, като че ли бе възбудена. Той знаеше, че може да я вземе там, където те стояха. Трябваше само да я целуне отново, да отстрани от нея копниненото ѝ бельо. Но не го направи. Пръстите на Райън се отпуснаха и тя свали ръце от него. При пълно мълчание, Пиърс се отдръпна и отвори вратата. Котката скочи от леглото и бързо се промъкна навън, преди Пиърс да затвори след нея.

ГЛАВА ТРЕТА

На сутринта единствено непрестанните капки вода, спускащи се от балкона до спалнята на Райън, напомняха за нощната буря. Тя бавно се облече. Беше важно да бъде напълно спокойна и уравновесена, когато слезе долу. Щеше да бъде по-лесно, ако можеше да си внуши, че е сънувала. Че Пиърс изобщо не е влизал в нейната стая, че не я е целунал по онзи странен опияняващ начин. Но това не беше сън.

Райън беше твърде голяма реалистка, за да може да се преструва, че всичко това не се бе случило, или пък да си намира оправдания. До голяма степен вината беше нейна, призна си тя, докато сгъваше костюма си, който бе носила предишния ден. Държа се като глупачка, която крещи, защото една котка иска да влезе в стаята ѝ, за да се скрие от дъжда. Тя се бе хвърлила в обятията на Пиърс не само защото се чувстваше напрегната. Най-смущаващото беше, че не му се противеше. Райън трябваше да признае, че Пиърс ѝ беше дал възможност да му откаже. Но тя не направи нищо, не направи никакво усилие, не изрази по никакъв начина своето възмущение или нежелание.

Вероятно я бе хипнотизирал, помисли си мрачно тя, докато оправяше косата си. Начинът, по който я гледаше, и по който съзнанието ѝ се замъгли... Райън с отчаяна въздишка хвърли четката за коса в куфара си. Не е възможно да бъдеш хипнотизиран от един поглед.

Ако трябваше да се справи с проблема, първо трябваше да го признае пред себе си. Бе поискала Пиърс да я целуне. И когато той го направи, тя се поддаде на чувствата си. Райън затвори куфара и го постави до вратата. Тя щеше да легне с Райън. Това беше неумолим факт и нямаше какво да се увърта. Ако беше останал, щеше да се люби с него — с мъжа, когото познаваше само от няколко часа.

Райън пое дълбоко дъх и почака малко, преди да отвори вратата. За жена, която се гордееше със здравия си разум и с практичността си,

беше трудно приеме тази истина. Бе дошла за подписа на Пиърс Аткинс върху договора, а не за да спи с него.

Не си направила още нито едното, нито другото, напомни си тя, изкривявайки лицето си в гримаса. Беше сутрин. Време да се концентрира върху първото и да забрави второто. Райън отвори вратата и заслиза по стълбите.

В къщата беше тихо. След като надзърна в салона и видя, че няма никого, тя продължи към вестибюла. Въпреки че искаше да намери Пиърс и да приключат с договора, заради който бе дошла, една отворена врата вдясно изкуши любопитството ѝ и тя се спря. Когато погледна в стаята, ахна от удивление.

Целите стени, буквално целите, бяха в книги. Райън никога не бе виждала толкова голяма библиотека — дори по-голяма от тази на баща ѝ. Тя имаше чувството, че тези книги бяха нещо повече от инвестиция, те бяха прочетени. Пиърс сигурно познаваше добре всяка една от тях. Райън влезе в стаята, за да я разгледа по-добре. Вътре миришеше на кожа и на свещи.

„Снемането на маската на Робърт Худини“ от Худини, „Пределите на непознатото“ от Артър Конан Доил, „Илюзионистите и техните тайни“. Райън очакваше да види тези книги и още десетки други за магия и магьосници. Но там имаше и Т. Х. Уайт, Шекспир, Чосър, поемите на Байрон и Шели. Сред тях бяха разпръснати произведения на Фицджералд, Мейлър и Бредбъри. Не всички бяха с кожени подвързии или пък стари и ценни. Райън се сети за баща си, който знаеше цената на всяка от книгите в библиотеката си до последния долар, и който беше прочел не повече от една дузина от тях.

Вкусът му е много еkleктичен, мислеше си тя, обикаляйки из стаята. На камината бяха издълбани шарени фигури, в които разпозна героите от „Средната Земя“ на Толкин. Върху бюрото имаше много модерна метална скулптура.

„Кой е този човек?“ — чудеше се Райън. Кой в действителност е той? Лиричен, мечтател, но и с качества на необикновен, непоколебим реалист. Подразни се, като осъзна по колко неподходящ начин искаше да го разкрие напълно.

— Госпожице Суон?

Райън се обърна и видя Линк да изпълва цялата врата.

— О, добро утро.

Тя не беше сигурна дали изражението му изразяваше неодобрение или просто нещастното му лице създаваше такова впечатление.

— Съжалявам — добави тя, — не трябваше ли да влизам тук?

Линк повдигна масивните си рамене.

— Той щеше да заключи стаята, ако не бе искал да влизате тук.

— Да, разбира се — измърмори Райън, недоумяваща дали трябва да се почувства засегната или развеселена.

— Пиърс каза, че може да го почакате долу, след като закусите.

— Той излезе ли?

— Да потича — отговори кратко Линк. — Той всеки ден тича по пет мили.

— Пет мили? — но Линк вече се бе обърнал.

Райън продължи да разглежда стаята.

— Ще ви направя закуска — каза ѝ той.

— Само кафе или чай — уточни тя.

Райън не знаеше как да се обърне към него, но осъзна, че скоро ще остане без дъх от опитите си да избегне да го нарече някак.

— Линк... — Райън докосна ръката му и се спря. — Миналата вечер видях работата ви на пианото — изражението на лицето му остана непроменено. — Надявам се, че нямате нищо против — той сви отново рамене. Райън реши, че Линк често използва жестове вместо думи. — Мелодията е красива — продължи тя. — Наистина е чудесна.

За нейно удивление, Линк се изчерви. Райън не можеше да допусне, че е възможно огромен мъж като него да се смути.

— Още не е приключена — измърмори той, докато широкото му и грозно лице поруменяваше.

За Райън това беше покъртително и тя му се усмихна.

— Това, което досега сте написали, е красиво. Вие имате чудесна дарба.

Той се размърда, смотолевя нещо за нейния чай и излезе с тежка походка. Райън се усмихна и се отпрати към трапезарията.

Линк ѝ донесе препечена филия, като ѝ измърмори, че трябва да хапне нещо. Райън чинно я изяде и се замисли за забележката на Пиърс относно значимостта на лицето. Ако нищо не излезе от странното ѝ посещение тук, то поне бе научила нещо. Райън си

мислеше, че едва ли някога отново ще прави прибързани заключения за някого, основаващи се единствено на външния му вид.

Въпреки че умишлено протакеше своята закуска, когато я привърши, Пиърс все още не се беше появил. С чувство на неудоволствие тя се сети за долния етаж, отпи от студения чай и продължи да чака. Накрая се изправи с въздишка, взе куфарчето си и се упъти надолу по стълбите.

Някой беше светнал лампите и Райън беше благодарна за това. Стаята не беше осветена цялата. Беше твърде голяма, за да може светлината да достигне до всеки ъгъл. Но този път не се появи усещането ѝ за опасност, както предишния ден. Тя вече знаеше какво да очаква.

Райън забеляза Мерлин да стои в кафеза си и се приближи към него. Вратичката на кафеза беше отворена, затова тя внимателно се спря малко по-встрани, като че ли го изучаваше. Не искаше да го окуражава отново да кацне на рамото ѝ, особено когато Пиърс не беше там, за да го примами да се махне.

— Добро утро — каза тя, любопитна дали папагалът ще ѝ проговори, когато е сама.

Мерлин я погледна за момент:

— Нещо за пиене, скъпа?

Райън се засмя и реши, че дресьорът на Мерлин е имал странно чувство за хумор.

— Няма да се хвана на въдицата ти — каза му тя, навеждайки се, докато застане очи в очи с него. — Какво друго можеш да кажеш? — почуди се гласно тя. — Обзалагам се, че те е научил на разни неща. Достатъчно търпелив е за това — Райън се засмя, тъй като птицата изглеждаше така, сякаш много внимателно слуша това, което ѝ се говори.

— Ти умна птица ли си, Мерлин? — попита Райън.

— О, бедни ми Йорик! — каза услужливо той.

— Я виж ти, птицата цитира „Хамлет“! — Райън поклати глава и се обърна към сцената. На нея имаше два големи сандъка, плетена кошница с капак и дълга, висока до кръста маса. Обзета от любопитство, младата жена остави куфарчето си и се качи по стълбите. На масата бяха оставени карти за игра, два празни цилиндъра, бутилки от вино, чаши и белезници.

Райън взе картите и докато бързо ги разглеждаше се чудеше как ли ги маркира той. Нищо не можеше да види, дори на силна светлината. Остави ги настрана и се зае с белезниците. Те изглеждаха точно като полицейските. Студени, стоманени, неприятни. Райън потърси на масата ключ и намери един.

Тя беше разучила всичко за Пиърс. Знаеше, че той имаше ключ за всяка ключалка. С белезници на ръцете и краката, той се напъхва в тройно заключен сандък. За по-малко от три минути вече излиза от него, освободен от белезниците. Впечатляващо, каза си тя, докато ги разглеждаше. Каква беше тайната тук?

— Госпожице Суон.

Райън изпусна белезниците и те паднаха шумно, докато тя се обърне. Пиърс стоеше точно зад нея. Няма как да е слязъл по стълбите, помисли си тя. Щеше да го чуе или поне със сигурност да го види. Очевидно имаше още една врата към неговия кабинет. И откога ли, чудеше се тя, е стоял тук и е наблюдавал? Той това и правеше, докато котката не реши да се погали в глезените му.

— Господин Аткинс — успя да каже Райън със спокоен глас.

— Надявам се сънят ви да е бил добър — той отиде към нея и застана до масата. — Бурята попречи ли ви да заспите?

— Не.

За човек, току-що пробягал пет мили, изглеждаше забележително бодър. Райън си припомни мускулите на ръцете му. В тях се криеше сила и издръжливост. Очите му гледаха настойчиво, дори преценяващо. В тях нямаше и намек за сдържаната страст, която бе почувствала предишната нощ.

Изведнъж той се усмихна и посочи нещата около себе си.

— Какво видяхте тук?

Райън отново отмести поглед към масата.

— Някои от вашите инструменти.

— Госпожице Суон, вие сте винаги здраво стъпили на земята.

— Надявам се наистина да е така — отвърна тя раздражено. — А какво би трябвало да видя?

Изглежда въпросът ѝ му достави удоволствие и в една от чашите той сипа съвсем малко вино.

— Въображението, госпожице Суон, е великолепен дар. Не мислите ли?

— Да, разбира се — тя внимателно наблюдаваше ръцете му. — До известна степен.

— До известна степен — той леко се засмя и ѝ показа празните цилиндри. — Възможно ли е въображението да бъде удовлетворено? — пъкна единия цилиндър в другия. — Не намирате ли за интересни възможностите, които силата на съзнанието крие, за да властва над законите на природата? — Докато я наблюдаваше, Пиърс сложи цилиндрите върху бутилката с вино.

На Райън не ѝ допадна това, което той правеше, и се намръщи.

— Като теория — да — отговори тя.

— Но само като теория — Пиърс измъкна единия цилиндър и го постави върху чашата с вино. Повдигна първия цилиндър, за да ѝ покаже бутилката под него. — Но не и като практика.

— Не.

Райън продължаваше да наблюдава ръцете му. Едва ли можеше да направи някой номер точно под носа ѝ.

— Къде е чашата, госпожице Суон?

— Там — и тя посочи втория цилиндър.

— Така ли? — Пиърс го повдигна. Под него беше бутилката. Райън погледна разочаровано към другия цилиндър. Пиърс го повдигна, като откри под него наполовина пълната чаша. — За тях теорията като че ли е по-обещаваща — заяви той и върна цилиндрите на място.

— Това беше много ловко — въздъхна тя, подразнена от факта, че не успя да види трика в неговия номер, изпълнен точно пред очите ѝ.

— Искате ли малко вино, госпожице Суон?

— Не, аз...

Едва отговорила, Пиърс повдигна цилиндъра. На мястото на бутилката под него сега стоеше чашата. Очарована, въпреки всичко, Райън се засмя.

— Много сте сръчен, господин Аткинс.

— Благодаря.

Каза го така сериозно, че Райън отново се обърна към него. Очите му гледаха спокойно и замислено. Тя наклони глава и полюбопитства:

— Не вярвам, че да ми кажете как го направихте.

— Не, няма.

— Така и си помислих.

Тя взе белезниците. За момент забрави за куфарчето си върху пода на сцената.

— И тях ли използвате за вашата работа? Изглеждат като истински.

— Те са истински — отговори той, като отново се усмихваше. Нейният смях му бе доставил удоволствие. Знаеше, че щеше да чува този звук всеки път, когато си помисли за нея.

— Нямам ключ — натърти Райън.

— Не ми трябва.

Тя прехвърляше белезниците от ръка в ръка, докато го наблюдаваше.

— Много сте самоуверен.

— Да, така е.

В думите му тя долови нотка смях и се зачуди какъв ли обрат са приели мислите му. Той протегна напред ръце със събрани китки.

— Давайте — подкани я той. — Сложете ги.

Райън се поколеба за момент. Тя искаше Пиърс да го направи пред очите ѝ.

— Ако не успеете да ги свалите — каза тя, като ги сложи на място, — просто ще седнем и ще поговорим за договорите. — Райън го погледна игриво. — След като ги подпишете, ще извикаме ключар.

— Не мисля, че ще е необходимо. — Пиърс взе белезниците, те издрънчаха и се отвориха.

— Но как... — Райън бавно се отдалечи, поклащайки глава. — Не, направихте го твърде бързо — настоя тя и отново ги взе от него. Пиърс обърна внимание на начина, по който лицето ѝ промени изражението си и удивление ѝ премина в съмнение. Именно това очакваше от нея. — Вие ги отворихте — тя внимателно изучаваше белезниците, като ги обръщаше. — Тук някъде трябва да има бутон или нещо подобно.

— Защо не опитате — предложи Пиърс и преди Райън да успее да откаже, той вече беше затворил белезниците на китките ѝ. Пиърс почака да разбере дали тя ще се ядоса. Райън се засмя.

— Така и предполагам — Райън направи смешна гримаса и се концентрира върху белезниците. Тя извъртя китките си. — Съвсем като

истински са. — Опита се по различни начини да се освободи от тях, но без резултат. — Ако имаше някъде бутон — промърмори тя, — трябваше да преместите китката си, за да го натиснете. — Райън ги дръпна, после се опита да измъкне ръцете си през отворите. — Добре, печелите — заяви сломена тя. — Истински са — призна, като му се усмихна. — Ще може ли да ме освободите от тях?

— Може би — промълви Пиърс и взе китките ѝ в ръце.

— Много утешителен отговор — отвърна сухо тя, но и двамата усетиха как пулсът ѝ се ускори, когато палецът му докосна ръката ѝ. Пиърс не сне поглед от Райън, докато тя не почувства отново онази изнурителна слабост, позната ѝ от предишната нощ.

— Мисля... — започна тя, но гласът ѝ беше пресипнал и тя се помъчи да го изчисти. — Мисля, че ще е по-добре да... — изречението увисна във въздуха, когато пръстите му проследиха вените по китката ѝ. — Недейте! — промълви Райън, без дори да знае какво точно отказва.

Пиърс мълчаливо повдигна ръцете ѝ, плъзна ги зад тила си и така притисна Райън до себе си.

Тя нямаше да позволи това да се случи за втори път. Този път щеше да протестира.

— Не. — Райън безуспешно се опита да се откопчи, но неговите устни вече бяха върху нейните.

Сега устните му бяха търпеливи и ръцете — бездейни. Пиърс притискаше бедрото ѝ, докато езикът му си играеше с устните ѝ. Райън по-скоро се бореше с безпомощността си пред желанието, което я изпълваше, отколкото пред белезниците на китките. Тя напълно се отпусна. Устните ѝ бяха изпълнени с копнеж. Неговите устни бяха студени и твърди, а нейните — горещи и меки. Чу, че Пиърс промърмори нещо, докато я приближаваше към себе си. Някакво заклинание, помисли си отнесено Райън. Той я омайваше — нямаше друго обяснение.

Стон на удоволствие излезе от устата ѝ, когато ръцете му проследиха очертанятията на гърдите ѝ. Райън се притисна към него, сякаш копнееше за още. Ръцете му разрошваха косата ѝ, отмятайки главата ѝ назад, така че устните му да имат пълна власт над нейните.

Може би той бе магьосник. Устните му бяха на магьосник. Никой друг не я бе накарал така да жадува, да изгаря с една целувка.

Райън искаше да го докосне, до пробуди и у него отчаяния си копнеж. Белезниците на китките ѝ я затормозваха, тя искаше да се освободи от тях. Пръстите ѝ да милват шията му, да ги прокара през косата му.

Но изведнъж бързо, както бе пленена, така бе освободена. Пиърс постави ръце на раменете и я отдалечи от себе си.

Смутена, все още копнееща, Райън се вторачи в него.

— Защо?

Пиърс не отговори веднага. Той погали разсеяно раменете ѝ.

— Исках да целуна госпожица Суон. Снощи целунах Райън.

— Не ставайте смешен — тя опита да се отдръпне, но ръцете му я държаха здраво.

— Не. Госпожица Суон е облечена с консервативен костюм и се тревожи за договорите. Райън е облечена с копринено дантелено бельо и се страхува от бури. Комбинацията ме смайва.

Думите му я обезпокоиха и гласът ѝ стана твърд и язвителен.

— Не съм тук, за да ви смайвам, господин Аткинс.

— Това е допълнително благодеяние — той се усмихна и целуна пръстите ѝ. Райън рязко отдръпна ръката си.

— Време е да уредим работата си по един или друг начин.

— Права сте, госпожице Суон.

Нотката на смях в гласа му и начина, по който той наблегна на името ѝ, не ѝ се понравиха. Райън разбра, че вече ѝ беше все едно дали той щеше подпише документите. Искаше просто да се освободи от него.

— Добре тогава — започна тя и се наведе да вдигне куфарчето си.

Пиърс задържа ръцете си върху нейните на дръжката. Пръстите му нежно я докосваха.

— Желая да подпиша вашите договори, но с известни уточнения.

Райън се опита да остане спокойна. Обикновено „уточненията“ бяха свързани с пари. Тя би преговаряла с него, за да приключи най-после с тази работа.

— Ще се радвам да обсъдя с вас промените, които бихте пожелали.

— Добре. Ще бъда пряк. Искам вие да ръководите участието на „Суон“ в продукцията.

— Аз? — пръстите на Райън отново стиснаха здраво дръжката на куфарчето ѝ. — Не се обвързвам с подобни продукции. Баща ми...

— Няма да работя с баща ви, госпожице Суон, или с който и да е друг — ръцете му още докосваха нежно нейните, а договорите стояха между тях. — Ще работя само с вас.

— Господин Аткинс, оценявам...

— След две седмици трябва да бъдете с мен във Вегас.

— Във Вегас? Защо?

— Искам да гледате моите представления отблизо. За един илюзионист няма нищо по-ценно от погледа на невярващия. Ще ме поддържате във форма — той се усмихна. — Вие сте много критична. Това ми харесва.

У Райън се надигна въздишка. Тя си мислеше, че критичността досажда, дразни, а не привлича.

— Господин Аткинс, аз съм делова жена, а не постановчик.

— Казахте ми, че сте добра в детайлите — напомни ѝ любезно той. — Ако ще трябва да наруша принципа си и да правя представления за телевизията, искам някой като вас да обръща внимание на детайлите. И вече по същество — завърши той. — Искам вие да се заемете с тази работа.

— Не гледате практично на нещата, господин Аткинс. Уверена съм, че вашият агент ще се съгласи с мен. В „Суон Продъкшънс“ има не малко по-добре квалифицирани хора за работата, която ви е необходима. Аз нямам никакъв опит в тази сфера.

— Госпожице Суон, искате ли да подпиша договорите ви?

— Да, разбира се, но...

— Тогава нанесете промените — каза просто той. — И след две седмици бъдете в „Палата на Цезар“. Аз ще замина една седмица по-рано — Пиърс се наведе и гушна котката. — С нетърпение очаквам да работя с вас.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Когато четири часа по-късно Райън влезе в кабината си в „Суон Продъкшънс“, тя все още беше ядосана. Той постъпи много дръзко, реши тя. По дързост би го класирала на първо място. Пиърс си мислеше, че я е притиснал до стената. Да не би да си въобразява, че е единственият талантлив човек, с когото тя може да сключи договор за „Суон Продъкшънс“? Суетността му прехвърляше всякакви граници. Райън тръшна куфарчето си на бюрото и се просна на стола зад него. Голяма изненада очакваше Пиърс Аткинс.

Райън се облегна на стола, скръсти ръце и изчака да се успокои, за да може да мисли. Пиърс не познаваше Бенет Суон. Той обичаше да контролира нещата по свой начин. Би могъл да вземе под внимание всеки съвет, да го обсъди, но при вземането на важни решения Суон бе непоколебим. Всъщност най-вероятно беше, размишляваше Райън, той да приеме точно противоположна позиция на тази, която му се налагаше. Не би допуснал някой да му казва кой да поеме отговорността за някоя продукция. Особено, помисли си Райън натъжена, ако става въпрос за собствената му дъщеря.

Когато Райън съобщи на баща си условията на Пиърс, щеше да последва истинска експлозия. Тя съжеляваше единствено за това, че магът нямаше да присъства на тази сцена. Суон щеше да сключи договор с някой друг и Пиърс да продължи да прави фокуси с изчезващи бутилки вино.

Райън се унесе в мислите си. Последното нещо, което ѝ се правеше, беше да се затормозва с обаждания за репетиции и снимачни програми и с всичките други хиляди дребни подробности, свързани с едночасово шоу, без да се споменава и истинската параноя, царяща около предаване на живо. Какво знаеше тя за техническите аварии, за правилата в екипа и за поставянето на декори? Никога не бе изпитвала желание да се пробва в тази част от бизнеса. Работата с документи и предварителното уточняване на детайлите около една продукция напълно я задоволяваше.

Тя отново се наведе напред, постави лакти на бюрото и облегна брадичка върху ръцете си. Колко глупаво е човек да се самозаблуждава, мислеше си тя. И какво удовлетворение изпитва, когато изпълни даден проект от начало до край? Тя имаше идеи, толкова много идеи, които непрестанно биваха ограничавани от юридически тънкости.

Всеки път, когато се опитваше да убеди баща си да ѝ даде възможност да се прояви в творческата страна на някой проект, Райън срещаше все една и съща непробиваема стена. Била неопитна, била твърде млада. Беше му удобно да забравя, че тя цял живот бе наблюдавала този бизнес и че следващия месец щеше навърши двадесет и седем години.

Един от най-талантливите режисьори бе направил филм за „Суон Продъкшънс“, който спечели пет Оскара. Райън с негодувание си припомни, че тогава той беше на двадесет и шест. Откъде Суон можеше да знае, че нейните идеи бяха „златни“ или „боклук“, при положение, че не искаше и да ги изслуша? Тя се нуждаеше единствено от това да ѝ бъде дадена поне една възможност.

Райън трябваше да признае, че нищо не би ѝ подхождало по-добре от това да контролира проекта от неговото подписване до тържеството след края на снимките. Но не и този проект. Този път тя щеше най-добросъвестно да признае своя неуспех и да захвърли договорите и Пиърс Аткинс отново в ръцете на баща си. Достатъчно бе наследила Суон, за да може да се оттегли, ако ѝ бъде поставен ултиматум.

Промени договорите. Лека усмивка се изписа върху лицето на Райън, когато тя побутна куфарчето си. Той преигра, помисли си тя, а сега той ще... Спря за момент, за да помисли, вторачвайки се в прилежно натрупаните документи извън куфарчето. Върху тях имаше още една роза с дълга дръжка.

„Как беше успял да...“ Райън се сепна от собствения си смях. Облягайки се назад, тя поднесе цветето към лицето си. Трябва да призная, че е умен, мислеше си тя, поемайки аромата на цветето. Много умен. Но кой, по дяволите, бе той? Какви бяха намеренията му? Седейки в своя удобен и спретнат кабинет, Райън реши, че непременно иска да ги узнае. Може би си заслужаваше да допусне няколко скандала и компромиси, за да ги разбере.

В този мъж, който говореше тихо, и чиито очи бяха така въздействащи, имаше много дълбочина, много пластове, които трябваше да се преодолеят, за да се достигне до истинската му същност. Райън се зачуди колко ли бяха те. Би било рисковано, но... Младата жена поклати глава, като си помисли, че никога, в никакъв случай нямаше да ѝ бъде дадена възможността да разбере това. Суон щеше да подпише договор с Аткинсън единствено при условия, поставени от самия него. В противен случай щеше да го забрави. Тя придърпа към себе си документите и отвори куфарчето си. Сега Пиърс Аткинс беше проблем на баща ѝ. Все пак тя продължаваше да държи розата в ръката си.

Позвъняването на телефона ѝ напомни, че нямаше време да мечтае посред бял ден.

— Да, Барбара.

— Шефът иска да ви види.

Райън направи гримаса. Суон сигурно бе разбрал, че се е върнала, от момента, в който е преминала покрай охраната.

— Идвам веднага.

Райън остави розата върху бюрото и взе договорите.

Бенет Суон пушеше скъпа кубинска пура. Той харесваше скъпите неща. Още повече му харесваше, че може да ги купи със собствени пари. Ако трябваше да избира между два костюма с еднаква кройка, той би избрал по-скъпия. Беше въпрос на чест.

Отличителните статуетки в кабинета му също бяха въпрос на чест. „Суон Продъкшънс“ беше Бенет Суон. Наградите „Оскар“ и „Еми“ свидетелстваха неговия успех. Картините и малките скулптури, които неговият агент го бе посъветвал да купи, показваха на света, че познава стойността на успеха.

Суон обичаше дъщеря си и щеше да бъде шокиран, ако някой твърдеше обратното. Той не се съмняваше, че бе отличен баща. Винаги бе осигурявал на Райън всичко, което можеше да се купи с пари: най-хубавите дрехи, когато майка ѝ почина — бавачка-ирландка, скъпо образование, след това, когато тя поиска да започне работа, ѝ осигури подходяща служба.

Трябваше да признае, че момичето беше много по-способно, отколкото бе предполагал. Райън имаше остър ум и способността да пресява нещата и да достигне до тяхната същина. Увери си, че парите,

изразходвани за образованието ѝ в швейцарското училище, не бяха пропилены. Суон никога не би се поскъпил да даде най-доброто образование на дъщеря си. Сега очакваше резултати.

Той наблюдаваше как димът от пурата се извива във въздуха. Райън трябваше да му се отплати. Суон беше много привързан към дъщеря си.

Райън почука на вратата и влезе. Баща ѝ наблюдаваше как тя преминава по широкия плътен килим, за да стигне до бюрото му. Хубаво момиче е, помисли си той. Прилича на майка си.

— Искал си да ме видиш.

Тя почака той да ѝ даде знак да седне. Суон не беше висок и едър мъж, но компенсираше това със своята експанзивност. Широкият замах на ръката му я насочи къде да седне. Лицето му все още беше красиво. Жените намираха резките му и прями обноски за привлекателни. През последните пет години бе понапълнял и леко оплешивял. Но най-важното беше, че сегашният му вид напълно се припокриваше с най-ранните спомени на Райън за него. Докато го гледаше, дъщерята усети познатото вълнение, предизвикано от обичта към баща си, но и от разочарованията, които бе преживяла от него. Райън много добре знаеше докъде се простират бащинските му чувства.

— По-добре ли си? — попита тя, като забеляза, че пристъпите на грип бяха преминали и той съвсем не изглеждаше болнав. Лицето му имаше здрав вид и бе поруменяло, очите му бяха бистри. Той махна с ръка и не обърна повече внимание на въпроса ѝ. Суон проявяваше нетърпимост към болести, особено към своите. Нямахше време за тях.

— Какво мислиш за Аткинс? — внезапно попита той. Райън се бе поуспокоила. Да иска мнението ѝ за някой друг беше една от малкото отстъпки пред нея, които той си позволяваше. Както винаги, Райън внимателно помисли, преди да отговори.

— Той е необикновен човек — започна тя с тон, който би накарал Пиърс да се засмее. — Притежава изключителен талант и много твърд характер. Сигурна съм, че тези неща са взаимно свързани.

— Ексцентричен ли е?

— Не, не е преднамерено ексцентричен — Райън смръщи лице, когато се сети за къщата му, за начина му на живот. — Мисля, че той е много дълбок човек и живее според собствения си избор. Професията

му е повече от правене на кариера. Посветил се е на нея така, като художникът се посвещава на рисуването.

Суон кимна с глава и произведе облак от скъпо струващ дим.

— Той ще напълни касите.

Райан се усмихна и прехвърли договорите.

— Да, защото може би е най-добрият в това, което върши, на сцената е динамичен и малко мистериозен. Изглежда е отключил всички начала в своя живот и след това е захвърлил някъде ключа. Публиката обича загадките. И той ще им даде загадка.

— А договорите?

Ето, започна се, помисли си Райън и се подпря на стола.

— Склонен е да подпише, но при определени условия. Това е, той...

— Съобщи ми условията си — прекъсна я Суон.

Внимателно обмислената реч на Райън отиде на вятъра.

— Казал ти е?

— Да, обади се по телефона преди няколко часа — Суон извади пурата от устата си. Диамантеният пръстен на ръката му проблесна, когато я погледа. — Каза, че си педантична и че обръщаш прекалено много внимание на детайлите. Това желае и той.

— Не вярвам номерата му да са нещо повече от хитра инсценировка — отсече Райън, раздразнена от това, че Пиърс е говорил със Суон преди нея. Обзе я неприятното усещане, че отново играе шах. Веднъж Пиърс вече я бе победил. — Той има навика да пренася своите магии в ежедневието. Може да е ефектно, но разсейва при една делова среща.

— Отмъстила си за номерата му, като си го обидила.

— Не съм го обиждала!

Казвайки това, Райън се изправи с договорите в ръка.

— Двадесет и четири часа прекарах в тази къща в разговори с птици и с черни котки и не съм го обиждала. Направих всичко, което можех, за да подпише, но не можех да допусна да ми се налага — тя захвърли документите върху бюрото на баща си. — Няма безгранично да угаждам на този талант, независимо дали ще пълни касите или не.

Суон кръстоса ръце, като я наблюдаваше.

— Той също така спомена, че няма нищо против твоя темперамент. Не обичал да се отегчава.

Райън се въздържа да изговори това, което ѝ беше на езика. Предпазливо, тя седна отново.

— Добре, ти ми изложи това, което той е говорил с теб. Ти какво му отвърна?

Суон не отговори веднага. За първи път човек, свързан с неговия бизнес, обръща внимание на нрава на дъщеря му. Суон го познаваше, но и знаеше също така, че в работата си тя старателно го контролираше. Той реши да не премълчава нищо:

— Казах му, че ще се радваме да се обвържем с него.

— Ти... — думите ѝ заседнаха в гърлото и реши да опита отново. — Ти си се съгласил? Защо?

— Ние го искаме. Той иска теб.

Без да избухне, помисли си Райън, без изобщо да се смути. Какво ли заклинание е използвал Пиърс, за да постигне това? Каквото и да е било, каза си мрачно, тя не му е била подвластна. Райън отново се изправи.

— Имам ли думата по въпроса?

— Не и докато работиш за мен — Суон лениво погледна документите. — От няколко години имаше непреодолимото желание да направиш нещо от тези изречения — напомни ѝ той. — Сега ти предоставям тази възможност. И — той вдигна нагоре очи и срещна нейните, — ще те наблюдавам отблизо. Ако объркаш нещо, ще те отстраня от сделката.

— Нищо няма да объркам — отговори рязко тя, едва въздържайки надигнали се у нея гняв. — Това ще бъде едно от най-добрите проклети предавания, на които Суон някога е бил продуцент!

— Нека видим — предупреди я той. — И внимавай да не надхвърлиш бюджета. Погрижи се за промените в договорите и ги изпрати отново на неговия агент. Искам той да подпише преди края на седмицата.

— Така и ще стане — преди да се отправи към вратата, Райън взе документите.

— Аткинс каза, че вие двамата можете да бъдете добър екип — когато тя отвори вратата, баща ѝ добави: — Картите така показвали.

Излизайки от стаята, Райън хвърли гневен поглед през рамо и затръшна вратата след себе си.

На лицето на Суон се изписа лека усмивка. Майка ѝ със сигурност я покровителства, помисли си той и натисна звънеца, за да извика секретарката си. Предстоеше му друга среща.

Ако имаше нещо, което Райън мразеше, то беше да бъде манипулирана. Докато обуздае нрава си и влезе отново в своя кабинет, на нея ѝ просветна колко гладко Пиърс и баща ѝ маневрираха с нея. Тя очакваше това от Суон — за толкова години баща ѝ разбра, че най-сигурният начин да накара Райън да се справи с някоя задача беше да ѝ внушава, че може би тя не е способна на това. Но Пиърс беше друг случай. Той изобщо не я познаваше, или поне не би трябвало да я познава. И вече я третираше по онзи ловък и вещ начин, със същия сръчен маниер, по който третираше и своите празни цилиндри. Пиърс получи това, което искаше. Райън състави новите договори и се унесе в мислите си.

Тя вече беше прехвърлила онзи малък връх и също бе получила това, което иска. Реши да погледне на нещата под друг ъгъл. „Суон Продъкшънс“ щеше да наеме Пиърс за три предавания в най-гледаното време и сега на нея ѝ се предоставяше възможността да бъде техен продуцент.

Райън Суон, Изпълнителен продуцент. Тя се усмихна. Да, звучи добре. Райън си го повтори отново на ум ѝ за първи път почувства възбудата на вълнението. Извади тефтера си и започна да пресмята в какъв най-кратък срок ще може да приключи с другите си ангажименти и да се посвети изцяло на продукцията.

Вече един час Райън обработваше документите, когато я прекъсна позвъняване на телефона.

— Райън Суон — отговори бързо тя, опирайки слушалката на рамото си, и продължи да пише.

— Госпожице Суон, прекъснах ви.

Никой друг не я наричаше госпожице Суон по този начин. Райън спря да пише изречението, което съчиняваше, и го забрави.

— Точно така, господин Аткинс. Какво мога да направя за вас?

Той се засмя и това веднага я подразни.

— Кое е толкова смешно?

— Имате чудесен делови глас, госпожице Суон — каза с шеговит тон той. — Имайки пред вид увлечението ви по детайлите, си

помислих, че сигурно бихте искали да разберете датите, на които ще ми бъдете необходима във Вегас.

— Договорите още не са подписани, господин Аткинс — започна Райън.

— Първото ми представяне ще бъде на петнайсети — събщи Пиърс, като че ли тя изобщо не бе проговаряла. — Но репетициите започват на дванайсети. Бих искал да присъствате и на тях.

Записвайки си датите, Райън се намръщи. Тя почти го виждаше как седи в библиотеката и държи котката в скута си.

— Ще привърша на двацет и първи.

Тя небрежно отбеляза, че това е нейният рожден ден.

— Добре. Следващата седмица бихме могли да очертаем в общи линии работата по предаването.

— Хубаво — Пиърс направи кратка пауза. — Дали бих могъл да ви попитам нещо, госпожице Суон?

— Можете да попитате — отговори Райън предпазливо.

Пиърс се усмихна и почеса Цирс по ушите.

— На единайсети имам ангажимент в Лос Анджелис. Бихте ли дошли с мен?

— На единайсети? — Райън премести телефона и прелисти календара на бюрото си. — По кое време?

— В два часа.

— Да, добре — тя си отбеляза часа. — Кога да се срещна с вас?

— Ще ви взема с кола в един и половина.

— Един и половина. Господин Аткинс... — тя се поколеба и вдигна розата от бюрото си. — Благодаря за цветето.

— Няма защо, Райън.

Пиърс затвори телефона и постоя, унесен в мисли. Представи си как Райън още държи розата. Знаеше ли тя, че кожата ѝ е нежна като листата на розовия цвят? Той все още усещаше с върховете на пръстите си лицето ѝ точно в извивката на челюстта. Пиърс ги прокара по гърба на котката.

— Какво мислиш за нея, Линк?

Едрият мъж, без да се обръща, продължи да намества книги на мястото им.

— Има приятен смях.

— И аз мисля така — Пиърс отлично си спомняше звученето му; то беше неочаквано, в пълно противоречие със сериозното ѝ изражение в момента, преди да се засмее. Смехът ѝ и нейната страст го бяха изненадали. Той си спомни как устата ѝ се затопли под неговата. Цяла нощ не можа да заспи, мислейки си как тя е горе, единствено с лека копринена дреха върху себе си.

Пиърс не обичаше да се разсейва и затова възвърна своята съсредоточеност. Инстинкти, припомни си той. Все още следваше своя инстинкт.

— Тя каза, че моята музика ѝ харесва — промърмори Линк, продължавайки да подрежда книгите.

Пиърс вдигна поглед и мислите му отново се възвърнаха. Той знаеше колко чувствителен беше Линк по отношение на своята музика.

— Хареса я. И то много. Смята, че мелодията, чиито ноти беше оставил върху пианото, е красива.

Линк кимна с глава, знаейки, че Пиърс би му казал истината.

— Харесваш я, нали?

— Да — отговори разсеяно Пиърс, докато галеше котката. — Да, мисля, че я харесвам.

— Предполагам, че сигурно искаш да направиш това нещо с телевизията.

— Предизвикателство е — отвърна Пиърс.

Тогава Линк се обърна към него:

— Пиърс?

— Хм?

Той се поколеба да попита, опасявайки се, че вече знае отговора.

— В Лас Вегас ще покажеш ли новия номер е „изчезването“?

— Не.

Пиърс смръщи вежди, а Линк изпита голямо облекчение. Пиърс си припомни, че се беше опитал да поработи с това „изчезване“ в нощта, когато Райън беше в неговата къща в салона точно под собствената му стая.

— Не, не съм го доизработил още — облекчението на Линк беше за кратко. — Ще го използвам в специалната програма.

— Това не ми харесва — каза внезапно той, което накара Пиърс отново да погледне нагоре. — Твърде много неща могат да тръгнат в погрешна посока.

— Нищо няма да тръгне в погрешна посока, Линк. Просто трябва да свърша още малко работа, преди да го използвам в представлението.

— Имаш много малко време — настояваше Линк, преминавайки неуверено към спор. — Би могъл да направиш само някои промени или да го отложиш. Това не ми харесва, Пиърс — повтори той, макар и да знаеше, че е безполезно.

— Твърде много се притесняваш — увери го Пиърс. — Всичко ще бъде наред. Просто трябва да направя още някои неща.

Но той не мислеше за „изчезването“. Мислеше за Райън.

ГЛАВА ПЕТА

Райън се улови, че гледа часовника си. Един и петнайсет. Дните преди единайсети бяха изминали бързо. Беше затънала до гуша в документи, като често работеше по десет часа на ден в старанието си да почисти бюрото от тях преди пътуването до Лас Вегас. Искаше всичко да премине спокойно и до започването на предаванията да се освободи от всякакви проблеми във връзка с договорите. Посвещавайки цялото си време и внимание на този проект, тя можеше да навакса липсата си на опитност.

Все още имаше какво да доказва — на себе си, на баща си, а сега и на Пиърс. Работата на Райън Суон не се състоеше вече само от попълване на договори и клаузи.

Да, мислеше си тя, дните бяха преминали бързо, но този последен час... Един и петнайсет. С раздражение Райън извади папка с документи и я отвори. Тя следеше часовника така, сякаш имаше любовна среща, а не делова уговорка. Това беше нелепо. Когато на вратата се почука, бързо вдигна глава и забрави прилежно напечатаните страници в папката. Прикривайки своето вълнение, Райън каза спокойно:

— Да, влезте.

— Здравей, Райън.

Тя се опита да се пребори с разочарованието си, когато Нед Рос влезе в кабинета ѝ. Нед ѝ се усмихна любезно.

— Здравей, Нед.

Нед Рос беше трийсет и две годишен, рус, с представителен вид, следващ стила на характерната за Калифорния небрежна елегантност. Къдриците на косата му се спускаха свободно и често беше облечен в скъпи маркови памучни панталони и семпли копринени ризи. Райън забеляза, че сега той беше без вратовръзка. Това подобаваше на неговия стил точно толкова, колкото му прилягаше едва уловимото свежо ухание на неговия одеколон.

Райън се упрекна за своята критичност и отвърна на усмивката му, макар нейната да беше много по-сдържана.

Нед беше вторият асистент на баща ѝ. За няколко месеца допреди седмици той беше и постоянен придружител на Райън. Пиеше вино и се хранеше с нея, беше ѝ дал няколко вълнуващи урока по сърфинг, беше ѝ показал красотата на крайбрежието по време на залеза и я беше накарал да повярва, че тя е най-привлекателната и желана жена, която бе срещал. Но тя преживя болезнено разочарование, когато разбра, че Нед се интересуваше повече от дъщерята на Бенет Суон, отколкото от самата Райън.

— Шефът ме изпрати да проверя как вървят нещата при теб, преди да заминеш за Вегас — той седна на ръба на бюрото и се наведе за една лека целувка. Все още таеше планове за дъщерята на шефа. — А и исках да се сбогувам с теб.

— Приключих с всичката си работа — Райън небрежно премести папката между тях двамата. Все още ѝ беше трудно да повярва, че зад това привлекателно загоряло лице и тази любезна усмивка се криеше един амбициозен лъжец. — Възнамерявах сама да осведомя баща ми.

— В момента е зает — отбеляза Нед безгрижно, вдигна папката, за да я прегледа. — Преди малко излетя за Ню Йорк. Искал лично да провери на място нещо, свързано със снимките там. Смята да се върне до края на седмицата.

— О! — Райън сведе поглед към ръцете си. „Можеше да отдели малко време, за да ми се обади“, помисли си тя с въздишка. Но кога ли го е правил? А и кога ли тя ще престане да очаква това от него? — Добре тогава, би могъл да му кажеш, че съм се погрижила за всичко — тя взе папката от ръцете му и отново я постави на бюрото. — Написала съм протокол по въпроса.

— Както винаги — изрядна — Нед отново ѝ се усмихна, но не си тръгна. Много добре осъзнаваше, че бе направил погрешна стъпка, която трябваше да коригира. — Е, как се чувстваш като бъдещ продуцент?

— Очаквам с нетърпение този момент.

— Този Аткинс — продължи Нед, като не обръщаше внимание на студеното ѝ отношение, — е малко странен тип, нали?

— Не го познавам достатъчно добре, за да ти кажа — отвърна му Райън уклончиво. Тя нямаше никакво намерение да обсъжда Пиърс с

Нед. Денят, който беше прекарала с него, беше лично нейно преживяване. — След няколко минути имам среща — продължи тя. — Така че, би ли...

— Райън... — Нед хвана ръцете ѝ, както имаше навик да прави преди, когато се срещаха. Това я накара да се усмихне. — Наистина ми липсваше през последните няколко седмици.

— Виждали сме се няколко пъти, Нед — Райън отпусна ръце в неговите.

— Знаеш какво имам пред вид — той нежно погали китките ѝ, но не усети пулсът ѝ да се ускорява. Гласът му чувствително омекна. — Сигурно още си ядосана заради онова глупаво предложение, което ти направих.

— Да използвам влиянието си над баща си, за да те назначи за директор на продукцията „О’Мара“? — Райън повдигна глава. — Не, Нед — казах безразличие тя, — не съм ядосана. Чух, че работата е възложена на Бишоп — добави тя, като не успя да прикрие леката подигравка в тона си. — Надявам се да не си много разочарован.

— Това не е важно — отговори той, прикривайки гнева с повдигане на рамене. — Нека днес да те заведа на вечеря — Нед я придърпа леко към себе си и тя не се възпротиви. „Докъде ли ще стигне“, зачуди се Райън. — В онова френско ресторантче, което ти много харесваш. Може да отидем с колата до брега и да поговорим.

— Не ти ли идва на ум, че може да имам среща?

Нед приближаваше устни до нейните, но този въпрос го спря. И през ум не му бе минавало, че би могла да се вижда с някой друг. Той беше сигурен, че Райън все още е лудо влюбена в него. Твърде много време и усилия бе вложил, за да постигне това. Нед реши, че тя иска да я увещава.

— Зарежи я — измърмори Нед и я целуна нежно, без да забелязва, че очите ѝ бяха останали отворени и го гледаха студено.

— Не.

Нед не беше очаквал подобен категоричен и хладен отказ. От опит знаеше, че лесно можеше да отприщи емоциите на Райън. Беше готов да разочарова някой любезен помощник-режисьор, за да бъде отново с Райън. Неподготвен за този отказ, той вдигна глава и я погледне в очите:

— Хайде, Райън, не бъди...

— Извини ме — Райън измъкна ръце от ръцете на Нед и вдигна поглед към вратата.

— Госпожо Суон — каза Пиърс, кимвайки за поздрав.

— Господин Аткинс! — тя беше бясна и се изчерви, задето беше хваната в такава компрометираща ситуация в собствения ѝ кабинет. Защо не каза на Нед да затвори вратата, след като беше влязъл? — Нед, това е Пиърс Аткинс. Нед Рос е асистент на баща ми.

— Господин Рос — Пиърс се приближи и протегна ръка, за да се ръкува с Рос.

— За мен е удоволствие да се запозная с вас — на лицето на Нед проблесна усмивка. — Аз съм ваш голям почитател.

— Така ли? — Пиърс се усмихна учтиво, което накара Нед да се почувства така, сякаш са го захвърлили в много студена и тъмна стая.

Той примига с очи, след което отново се обърна към Райън.

— Приятно прекарване във Вегас, Райън — той вече се беше насочил към вратата. — Приятно ми беше, че се запознахме, господин Аткинс.

Райън с навъсен поглед проследи припряното оттегляне на Нед. Той очевидно бе загубил характерната си самоувереност.

— Какво му направи? — попита Райън, след като вратата се затвори.

Пиърс повдигна вежди и, приближавайки се нея каза:

— Какво мислиш, че съм му направил?

— Не знам — отвърна тихо тя. — Но каквото и да си му направил, никога не го прави с мен.

— Ръцете ти са студени, Райън — той ги пое в своите. — Защо просто не му каза да си върви?

Пиърс сломи всяка нейна съпротива, като я нарече госпожице Суон както преди, с леко ироничен тон. Райън сведе поглед към преплетените им ръце.

— Направих го — това е, аз бях...

С изумление тя забеляза, че заекваше, докато обясняваше.

— Ако ще вършим работа, по-добре да тръгваме.

— Госпожице Суон... — очите му гледаха шеговито, когато поднесе ръцете ѝ към устните си. Те вече не бяха така студени. — Липсваше ми това сериозно лице и този делови тон — без да ѝ даде възможност да каже нещо, той я хвана за ръка и я изведе от стаята.

След като седнаха в колата му и се включиха в оживения трафик, Райън се опита да поведе обикновен разговор. Щом щяха да работят заедно, тя трябваше бързо да установи коректни взаимоотношения с него. „Царицата взема втория офицер“, помисли си тя, припомняйки си играта шах.

— Какъв ангажимент имате този следобед?

Пиърс спря колата на червен светофар и я погледна. Очите му се срещнаха с нейните за един миг, изпълнен с напрежение.

— Глупакът си е глупак — каза загадъчно той. — Не си много въодушевена от помощника на баща си.

Райън изтръпна. Той нападаше, а тя трябваше да се защити.

— Той е добър в работата си.

— Защо го излъга? — попита Пиърс кротко, когато светна зелено. — Трябваше да му кажеш, че не искаш да вечеряш с него, вместо да се преструваш, че имаш среща.

— Какво те кара да мислиш, че се преструвах? — отвърна рязко тя, като в гласа ѝ звучеше наранената ѝ гордост.

Пиърс намали за малко скоростта, за да взема завоя и отново се върна към темата:

— Просто се почудих защо така реши.

Райън не обърна никакво внимание на неговото спокойствие.

— Това си е моя работа, господин Аткинс.

— Мислиш ли, че този следобед бихме могли да пропуснем това „Господин Аткинс“? — Пиърс намали газта и насочи колата към паркинга. После обърна глава към нея и се усмихна.

Райън реши, че когато той се усмихва по този начин, изглежда прекалено чаровен.

— Може би — съгласи се тя, като сви устни. — За този следобед. Пиърс ли е истинското ти име?

— Доколкото знам, да — каза той и слезе от колата. Когато и Райън слезе, тя забеляза, че бяха паркирали пред Централната болница на Лос Анджелис.

— Какво правим тук?

— Тук ще изнасям представление. — Пиърс взе една черна чанта от багажника, която не се различаваше много от докторските. — Инструменти за занаята — обясни той на Райън, докато тя сериозно го наблюдаваше. — Без инжекции и скалпели — обеща Пиърс и ѝ подаде

ръка, за да слезе от колата. Очите му се бяха спрели върху нейните и търпеливо я гледаха, докато тя се колебаеше; Райън пое подадената ѝ ръка и те заедно преминаха през страничната врата.

Райън не бе очаквала да прекара този следобед в педиатричното отделение на Централната болница в Лос Анджелис, макар и много предположения да бяха минали през главата ѝ. Всичко очакваше от Пиърс Аткинс, но не и подобно общуване с деца. След първите пет минути Райън забеляза, че той правеше за децата много повече от едно представление, много повече от номера с неща, измъкнати от чантата. Той им се отдаваше.

Защо? Та той е красив мъж, осъзна тя леко разтърсена. Играе във Вегас, Ковънт Гардън е препълнен на неговите представления, а той идва тук, само за да развесели децата, да им подари малко добре прекарано време. Наоколо нямаше репортери, които да забележат неговата проява на хуманност, за да я документират в сутрешните вестници. Пиърс раздаваше своето време и своя талант единствено за да донесе щастие. Или може би, замисли се Райън, за да облекчи нещастieto.

Макар и да не осъзнаваше, това беше моментът, в който се влюби.

Тя наблюдаваше топката с едно продължително движение с приплъзване между пръстите му. Райън беше омаяна колкото и самите деца. С едно бързо движение той накара топката да изчезне, за да се появи отново от ухото не едно момченце, което извика от удоволствие.

Илюзиите му не бяха сложни, с малко повече работа и един аматьор би ги изпълнил. Из отделението се разнесоха радостни възгласи на децата, смях и ръкопляскания. Очевидно за Пиърс те означаваха много повече от бурните аплодисменти, които получаваше на сцената след някое много сложно магическо постижение. Корените му бяха там, сред децата. Това той никога не забравяше. Добре помнеше и антисептичната миризма на болничната стая, примесена с мириса на цветя, както и тясното болнично легло. Сигурно суката, мислеше си той, е най-изтощителната болест тук.

— Ще видите, че съм ви довел красива помощничка — изтъкна Пиърс. На Райън ѝ беше необходимо малко време, за да разбере, че имаше предвид нея. Очите ѝ се разшириха от изумление, но той само ѝ се усмихна. — Всеки маг пътува с асистентка, Райън — той протегна

ръце, подканвайки децата. Сред радостните викове и аплодисментите, на Райън не й беше останал никакъв избор, освен да се присъедини към него.

— Какво правиш? — попита бързо тя шепнешком.

— Правя те звезда — отвърна просто Пиърс, преди отново да се обърне към децата в леглата и в инвалидните колички. — Райън ще ви каже, че поддържа своята чудесна усмивка, като пие три чаши мляко всеки ден. Нали така, Райън?

— А... Да — тя огледа личицата около себе си, на които беше изписано нетърпение. — Да, точно така — но какво прави той? Райън никога не бе имала пред себе си толкова много големи любопитни очи, вторачени в нея.

— Сигурна съм, че всеки от вас знае колко е важно да се пие мляко.

Отговориха й само няколко тихи възгласа на съгласие и няколко приглушени охкания. Пиърс погледна с изненада чашата, наполовина пълна с бяла течност, която извади от чантата си. Никой не попита защо не се бе разляла.

— Вие всички пиете мляко, нали? — наред с няколкото мрънкания, се чу и смях. Поклащайки глава, Пиърс извади вестник и започна да го навива на фуния. — Това е много сложна работа. Не знам дали ще успея да се справя, ако не ми обещаете всички, че ще си изпие млякото довечера.

Незабавно изригна хор от обещания. Райън забеляза, че като маг той беше толкова Пъстрия Свирач, колкото психолог като шоумен. Може би едното означаваше и другото. Забеляза също така, че Пиърс я наблюдаваше с вдигнато чело.

— О, обещавам — каза утвърдително тя и се усмихна. Беше толкова замаяна, колкото и децата.

— Да видим какво ще стане сега — предложи той. — Смяташ ли, че ще можеш да прелееш млякото от чашата тук? — попита Райън, като й подаде чашата. — Бавничко — предупреди той, намигвайки на публиката. — Не бихме искали то да се разлее. Това е вълшебно мляко. Единствената магическа напитка — Пиърс хвана ръката й и я насочваше, държейки върха на фунията точно над нивото на погледа й.

Дланта му беше топла и не потрепваше. Около него се носеше някаква миризма, която Райън не можеше да определи. Идваше отвън,

от гората. Не беше на бор, реши тя, а на нещо по-силно, по-дълбоко, по-близко до земята. Нейната реакция бе неочаквана и нежелана. Опитваше се да се концентрира върху чашата, която трябваше да задържи точно над отвора на фунията. Няколко капки мляко паднаха на дъното.

— Откъде си купувате вълшебно мляко? — поиска да узнае едно от децата.

— О, то не се продава — отвърна Пиърс озадачено. — Трябва да ставам много рано и да омагьосам със заклинание някоя крава. Така, добре — с плавно движение Пиърс прибра празната чаша отново в чантата си. — Сега, ако всичко е минало добре... — той се спря и намръщено погледна фунията. — Райън, това беше моето мляко — каза с укор. — Твоето може да си го получиш по-късно.

Преди Райън да беше успяла нещо да каже, той разгъна фунията. Тя затаи дъх и отстъпи настрана, за да не би млякото да се разлее върху нея. Но фунията беше празна.

Децата извикаха от удоволствие, когато Райън ахна пред него.

— Тя все още е красива — каза той на своята публика, като целуна ръката ѝ. — Дори когато ужасно много ѝ се пие мляко.

— Аз собственооръчно налях млякото — заяви по-късно тя, докато двамата вървяха по коридора на болницата към асансьора. — То капеше през хартията. Аз го видях.

Пиърс я побутна с лакът, за да влезе в асансьора.

— Нещата каквито изглеждат и нещата такива, каквито са. Изумително е, нали, Райън?

Тя усети как асансьорът тръгна надолу и замълча за момент.

— Ти също не си напълно такъв, какъвто изглеждаш, нали?

— Не. А и кой е?

— За един час направи за тези деца повече, отколкото десетина доктори биха могли да направят — той сведе поглед към нея. — А и не мисля, че ти е за първи път.

— Да, така е.

— Защо?

— Болниците са същински ад за децата — каза просто той. Това беше единственият и най-изчерпателен отговор, който можеше да ѝ

даде.

— Днес те не бяха на това мнение.

Когато стигнаха първия етаж, Пиърс отново я хвана за ръка.

— Няма по-трудна публика от децата. Те приемат всичко буквално.

Райън се засмя.

— Сигурно си прав. Кой възрастен би те попитал откъде си купуваш вълшебно мляко? — тя стрелна Пиърс с поглед. — Мисля, че добре се измъкна от този въпрос.

— Имам известна практика — отвърна той. — Децата те държат винаги нащрек. Много по-лесно е да отклониш вниманието на възрастен с някоя и друга хитрина — Пиърс ѝ се усмихна. — Дори твоето внимание. Въпреки че ме гледаше с много заинтригувани зелени очи.

Когато излязоха навън, Райън огледа паркинга. Тя виждаше единствено Пиърс.

— Пиърс, защо ме помоли да дойда днес с теб?

— Искан твоята компания.

Райън отново се извърна към него:

— Струва ми се, че не разбирам.

— А трябва ли да разбираш? — попита той. Огряна от слънчевата светлина, косата ѝ имаше цвят на млада пшеница. Пиърс прокара през нея пръсти, после обви лицето ѝ с ръце, както бе направил първата вечер. — Винаги ли?

Сърцето на Райън се сви.

— Мисля, че да...

Но устните му вече бяха върху нейните и тя повече не можеше да мисли. Като че ли им беше за първи път. Нежната целувка заглуши всичко в нея. Тя почувства как през цялото ѝ тяло преминава топла и трепетна болка, когато пръстите му преминаха през слепоочията ѝ и достигнаха чак под сърцето ѝ. Хората минаваха покрай тях, но те не съществуваха за Райън. Те бяха сенки, призраци. Реални бяха единствено устните и ръцете на Пиърс.

Полъх на вятър ли усети, или това бяха неговите пръсти, галещи кожата ѝ? Каза ли нещо той, или тя проговори?

Пиърс я отдръпна от себе си. Погледът на Райън бе премрежен. Постепенно започна да се прояснява, да се фокусира, като че ли тя

излизаше от някакъв сън. Пиърс нямаше желание да сложи край на съня. Привличайки я към себе си, той отново вкуси от загадъчния ѝ дъх.

Бореше се с желанието си да я притисне до себе си, да хапе топлите ѝ, страстни устни. Райън беше жена, създадена за нежност. Той потуши желанието, което го измъчваше. Имаше периоди, в които се чувстваше като заключен в тъмна кутия, в която се задушаваше, но трябваше да потиска порива си да избяга, да изрови с нокти пътя си навън. Сега го обзе почти същата паника. Какво правеше тя с него? Въпросът премина през мислите му дори когато я привлече към себе си. Пиърс знаеше само, че я желаше до отчаяние, на което не бе допускал, че е способен.

Дали до кожата ѝ отново се допираше коприна? Тънка и нежна почти като уханието ѝ? Той искаше да се люби с нея на светлина от свещи или сред поляна, огряна от слънчеви лъчи. Боже, как само я желаше!

— Райън, искам да бъда с теб — тези думи, прошепнати в устата ѝ, и я накараха да потрепери. — Имам нужда да бъда с теб. Ела с мен сега — с ръце той наведе главата ѝ настрани и отново я целуна. — Сега, Райън. Позволи ми да те обичам.

— Пиърс... — тя сякаш потъваше и се бореше, за да намери стабилна основа. Облегна се на него и малко се съвзе. — Аз не те познавам.

Пиърс овладя внезапното си диво желание да я тласне в колата и да я заведе обратно в дома си. В леглото си.

— Не — каза той по-скоро на себе си, отколкото на Райън. Той я освободи от прегръдката си и като я държеше за раменете, внимателно я изучаваше. — Не, не ме познаваш. Не е и необходимо госпожица Суон да ме познава — странният ритъм на неговото сърце не му се понарава. Спокойствието и самоконтролът бяха най-важната част от работата му, а следователно и от самия него. — Когато ме опознаеш — каза тихо той, — ще бъдем любовници.

— Не — възражението на Райън не бе против това, което каза той, а срещу уверения му тон. — Не, Пиърс, ние няма да станем любовници, освен ако аз не го пожелаю. Сключвам сделки само с договори, но не и с личния си живот.

Пиърс се усмихна, поуспокоен от раздражението ѝ повече, отколкото би го успокоила отстъпчивостта ѝ. Той подлагаше на съмнение всичко, което се получаваше много лесно.

— Госпожице Суон — каза тихо той, поемайки ръката ѝ. — Вече открихме картите си.

ГЛАВА ШЕСТА

Райън пристигна в Лас Вегас сама, по нейно настояване. След като се бе успокоила и бе възвърнала способността си да мисли практично, тя реши, че би било неразумно да поддържа прекалено близки отношения с Пиърс. Когато един мъж е способен с една целувка да те накара да забравиш света около себе си, по-добре го дръж на страна. Това бе новото правило на Райън.

През по-голямата част от живота си тя бе подвластна на своя баща. Не можеше да направи нищо без негово одобрение. Може да не й бе отделял достатъчно внимание, но винаги й бе давал мнението си. А то трябваше да бъде закон.

Едва, когато прехвърли двайсет години, Райън започна да се замисля за собствените си дарби, за личната си независимост. А вкусът на свободата бе много сладък. Тя не можеше да допусне отново някой да доминира над нея, особено що се отнася до психиката й. От опит знаеше, че мъжете не заслужават много доверие. Защо Пиърс Аткинс да е по-различен?

След като плати за таксито, Райън спря за момент, за да се огледа. Това беше първото й пътуване до Лас Вегас. Дори в десет часа сутринта, градът беше умопомрачителен. Булевардът се простираше надалеч и в двете посоки, а различните му части носеха имена като „Дюните“, „Сахара“, „Ем Джи Ем“. Хотелите се надпреварваха да привличат внимание с бликащи фонтани, с неонов светлини и с приказни цветя.

На рекламни плакати с огромни букви бяха изписани известни имена. Звезди, звезди, звезди! Най-красивите жени на света, най-талантливите изпълнители, най-колоритното, най-екзотичното — всичко бе събрано тук. Паркът за развлечение на възрастни бе заобиколен от пустиня и обкръжен от планини. Утринното слънце напичаше улиците, а вечер ги осветяваха неонов светлини.

Райън се обърна и погледна палата на Цезар. Той представляваше огромна бяла богато украсена сграда. Над главата й с огромни букви бе

изписано името на Пиърс и датите на неговите представления. Какво ли чувство се прокрадва у мъж като него, като види името си така рекламирано?

Райън взе чантите си и се качи на ескалатора, който щеше да я преведе покрай проблясващите фонтани и италианските статуи. В тихата утрин тя чуваше как водата да се издига и после отново се спуска надолу. Представи си нощния шум на улиците, препълнени с коли и хора.

Веднага щом влезе във фойето на хотела, Райън чу въртенето и звънтенето на монетните автомати. Трябваше да потисне желанието си да отиде в казиното, за да го погледне, вместо да се отпрати към предното гише.

— Райън Суон — тя остави багажа си на пода пред дългия плот. — Имам резервация.

— Да, госпожице Суон. — Служителят на рецепцията каза това с усмивка, без изобщо да провери в компютъра. — Пиколото ще вземе чантите ви — той му даде знак и като пиколото се приближи, му подаде ключа. — Приятно прекарване, госпожице Суон. Ако можем да направим нещо за вас, моля, уведомете ни.

— Благодаря — Райън, без да се замисля, прие вежливостта на този служител. Когато хората разбираха, че е дъщерята на Бенет Суон, започваха да се отнасят към нея като към гостуващ сановник. Това не бе нещо ново за нея и леко я подразни.

Асансьорът ги отведе с пиколото, което пазеше почтителна тишина, чак до последния етаж. Той тръгна надолу по коридора, отключи вратата и й направи път да влезе.

Райън се изненада, че това бе апартамент, а не стая. А следващата изненада бе фактът, че в него вече имаше някой. Пиърс седеше на канапето, а на масата пред него имаше разпилени документи.

— Райън — той стана, отиде при пиколото и му плати. — Благодаря.

— Аз ви благодаря, господин Аткинс.

Райън изчака, докато вратата след пиколото се затвори.

— Какво правиш тук? — попита го тя.

— Този следобед имам репетиция. Как мина полетът ти?

— Добре — отвърна Райън, подравнена от неговия отговор, докато в мислите ѝ нахлуваха подозрения.

— Да ти донеса ли питие?

— Не, благодаря.

Райън огледа добре обзаведената стая, хвърли бърз поглед през прозореца и с широк жест посочи около себе си.

— Какво, по дяволите, е това?

Пиърс повдигна вежди на нейния тон и отговори кротко:

— Нашият апартамент.

— А, не — категорично поклати глава Райън. — Това е твоят апартамент. — Взе чантите си и се запъти към вратата.

— Райън — спокойствието в гласа му я спря и тя се сепна.

— Колко дребен и мръсен номер! — Райън пусна чантите си и те тупнаха на пода, а тя се обърна към Пиърс. — Наистина ли си мислиш, че можеш да промениш резервацията ми и да...

— И да „какво“? — поиска да разбере той.

С широк жест Райън отново посочи стаята.

— Да ме настаниш тук, с теб, без да очакваш, че аз ще се възпротивя. Наистина ли си мислиш, че веднага ще се настаня удобно в леглото ти, защото ти така добре си уредил нещата? Как смееш? Как смееш да ме лъжеш, че ти е необходимо аз да гледам твоите представления, при положение, че единственото, което искаш от мен, е да топля леглото ти?

От тихия обвинителен тон гласът на Райън бе преминал към високи гневни нотки, преди Пиърс да я хвана за китката. Силните му пръсти я накараха да затаи дъх от почуда и паника.

— Аз не лъжа — започна нежно Пиърс, но тя никога не бе виждала погледа му така потъмнял. — Не са ми необходими номера, за да намеря жена за леглото си.

Райън и не се опита да се освободи от него. Инстинктът ѝ я предупреди да не го прави, но просто не можеше да овладее раздражението си.

— Добре, тогава как наричаш това? — отвърна тя на удара с удар.

— Удобна комбинация — Пиърс усети как пулсът ѝ зачестява под пръстите му. От яд гласът му бе станал застрашително хладен.

— За кого? — попита тя.

— През следващите няколко дни ще ни се наложи да обсъдим редица неща — той изрече това много предпазливо и отмерено, но без да отпуска хватката си. — Нямам намерение всеки път, когато трябва да ти кажа нещо, да тичам до твоята стая. Тук съм, за да работя — напомни ѝ той.

Както и тя.

— Трябваше да ме попиташ.

— Но не го направих — отвърна ледено той. — А и не спя с жена, освен ако тя не ме пожелае, госпожице Суон.

— Не одобрявам да променяш уговорките ни, без преди това да си го обсъдил с мен — Райън твърдо държеше на това, въпреки че коленете ѝ всеки момент щяха да затреперят. Гневът му бе много пострашен, когато бе сдържан.

— Вече те предупредих, че върша нещата по свой начин. Ако си изнервена, заключи вратата си.

Подигравателният тон изостри тембъра ѝ.

— Този твой начин изглежда е много удобен. Ако заключа, това едва ли ще представлява пречка за теб.

Пръстите му още по-силно и болезнено стиснаха китката ѝ, преди той да я пусне.

— Но може би едно просто „не“ би ме спряло.

Пиърс си отиде, преди Райън да бе успяла да каже каквото и да било. Тя се облегна на вратата и потръпна. До този момент не бе осъзнала колко силно се бе уплашила. Тя бе привикнала да се изправя срещу превзетите избухвания или мрачното мълчание на своя баща. Но това...

Очите на Пиърс излъчваха леденостудена сила. Райън би предпочела да се изправи лице в лице с яростните викове на когото и да е, отколкото с този смразяващ поглед.

Тя машинално разтри китката си. Пръстите му бяха оставили белези върху кожата ѝ, всеки един от които леко пулсираше. Беше права, като казваше, че не го познава. В него се криеше повече, отколкото тя изобщо можеше да предположи. Разкривайки една страна от него, младата жена не беше напълно сигурна дали бе способна да се справи с това, което бе открила. Тя остана облегната на вратата, докато тялото ѝ престана да трепери.

Райън огледа стаята. Накрая реши, че сигурно не бе постъпила правилно, като така остро реагира на една безобидна делова среща. Нямаше разлика дали щяха да бъдат в един апартамент или в съседни стаи. Ако случаят беше такъв, тя изобщо не би се възпротивила.

Но и той не постъпи правилно, помисли си Райън. Ако първо бе поговорил с нея относно апартамента, лесно щяха да достигнат до съгласие. Когато напусна Швейцария, тя бе решила никога повече да не допусне да ѝ се заповядва.

Но и думите на Пиърс я безпокояха. Той не спял с жена, освен ако тя не го пожелаела. Райън напълно осъзнаваше, че и двамата знаят, че тя го желае.

Едно просто „не“ би го държало настрана. Да, помисли си тя, като взе чантите си. Това зависеше от нея. Той никога не би се насилил по отношение на някоя жена — това просто не му беше необходимо. Райън се зачуди колко ли време щеше да измине, преди тя да забрави да каже „не“.

Райън поклати глава. За Пиърс проектът беше толкова важен, колкото и за нея.

Не беше разумно да поставят началото с караници за това дали ще спят заедно или не или с притеснения за далечни възможности за това. Райън си знаеше своето. Сетне отиде да разопакова багажа си.

Когато слезе в театралната зала, репетицията вече беше започнала. Пиърс беше застанал в средата на сцената. До него стоеше една жена. Въпреки че беше облечена обикновено, с джинси и пуловер, Райън разпозна в нея внушителната червенокоса асистентка на Пиърс. Спомни си, че на видеозаписите тя бе облечена с къси блестящи костюми или с ефирни рокли. Няма магьосник, който да не пътува с красива асистентка.

Дръж се, Райън, каза си тя. Това не е твоя работа. Тихо слезе и седна на централно място сред публиката. Пиърс изобщо не погледна в тази посока. Без много да съзнава какво прави, Райън започна да си мисли за ъглите, под които камерата показва представлението, и за декора.

Пет камери, помисли си тя. И нищо излишно на заден план. Нищо блестящо, което да отклони вниманието от Пиърс. Необходимо е

нещо тъмно, реши Райън. Нещо, което да усили впечатлението за него като магьосник и вълшебник, а не за шоумен.

Тя направо се смая, когато асистентката на Пиърс, след като бавно се наклони назад, легна в хоризонтално положение във въздуха. Райън престана да обмисля плановете си и се загледа. Сега Пиърс не изговаряше нищо, а си служеше само с широки бързи жестове, които напомняха черни пелерини и пламък от свещи. Жената започна да се върти — отначало бавно, а след това по-бързо.

Райън бе гледала този номер на видеозапис, но на живо преживяването бе съвсем различно. Нямаше нищо, което да отвлича вниманието от двамата, които бяха в средата на сцената — нито костюми, нито музика или светкавици, за да усилят напрежението. Райън усети, че е притаила дъх, и направи усилие да издиша. Червените къдрици на жената се развяваха, докато тя се въртеше. Очите ѝ бяха затворени, ръцете — кръстосани на талията. Райън се загледа, за да види прикрепваща тел или нещо друго. Тя притеснено се облегна напред.

Не можеше да не ахне тихо, когато жената, продължавайки да се върти, започна да се премята. Спокойното изражение на асистентката остана непроменено — все едно че бе заспала, а не се въртеше на един метър над пода на сцената. С кратък жест Пиърс спря движението и отново я изправи, докато краката ѝ стъпиха на сцената. Когато прекара ръка пред лицето ѝ, тя отвори очи и се усмихна.

— Как беше?

Райън едва не подскочи, като чу тези най-обикновени думи да отекват в стените на театралната зала.

— Добре — отговори просто Пиърс. — С музика ще е по-хубаво. Искам червени прожектори, ярка светлина. В началото да бъде лека и с увеличаването на скоростта да става все по-напрегната — той даде тези нареждания на осветителя и се обърна отново към асистентката си.

— Ще поработим върху транспортирането.

Райън наблюдаваше вече близо час. Тя бе очарована, объркана, но се забавляваше. Неща, които ѝ изглеждаха безпогрешни, Пиърс ги повтаряше отново и отново. За всяка илюзия той имаше свое виждане за специалните ефекти. Райън виждаше, че творчеството му не се

изчерпва с магическите номера. Знаеше как да използва осветлението и звука, за да повиши ефекта, да акцентира и да привлече вниманието.

Перфекционист — отбеляза Райън. Той работеше бавно, без динамиката, която му бе присъща по време на представление. Нито пък имаше следа от безгрижната лекота, която бе забелязала, когато забавляваше децата. Той работеше. Това бе един явен и прост факт. Магьосник може би — разсъждаваше с усмивка тя, — но такъв, който постига всичко с продължителни репетиции. Колкото повече гледаше Пиърс, толкова повече у нея нарастваше уважението към него.

Райън се бе чудила как би се работило с такъв човек. Сега видя. Той беше непреклонен, неуморим и толкова фанатичен по отношение на подробностите, колкото беше самата тя. Щяха да спорят — предвиди тя и започна да очаква с нетърпение този момент. Щеше да бъде страхотно.

— Райън, моля те, би ли се качила тук?

Тя се стресна, когато Пиърс я повика. Беше готова да се закълне, че той не знаеше, че седи в залата. Райън се надигна, обзета от усещане за фаталност. Започна да ѝ се струва, че няма нещо, което той да не знае. Когато се приближи, Пиърс каза нещо на асистентката си, която бързо и жизнерадостно се засмя и го целуна по бузата.

— Поне при този номер ще си остана цяла — каза тя и се усмихна към Райън, която се изкачваше на сцената.

— Райън Суон — представи я Пиърс. — Бес Фрай.

Като я огледа отблизо, Райън видя, че жената не бе красавица. Чертите ѝ бяха прекалено едри за класическа красота. Косата ѝ бе блестящо червена и падаше на букли около лицето. Очите ѝ бяха почти кръгли и нюансът им бе по-тъмен от зелените очи на Райън. Екзотичният ѝ грим контрастираше на обикновените дрехи. Тя бе висока почти колкото Пиърс.

— Здравейте! — в тази единствена дума се съдържаше изблик на приятелско чувство. Бес протегна ръка и енергично се ръкува с Райън. Трудно бе за вярване, че тази жена, твърда като секвоя, се е въртяла на един метър над пода на сцената. — Пиърс ми разказа за вас.

— О? — Райън погледна към него.

— Да — тя се облегна върху рамото му, докато разговаряше с Райън. — Според него вие сте много способна. Той харесва умните

хора, но не спомена, че сте толкова хубава. Защо не си ми казал, че е толкова хубава, сладурче?

Райън веднага разбра, че Бес обикновено говори на продължителни изблици.

— И да ме обвиниш, че според мен жената е само сценичен инвентар? — той пъкна ръце в джобовете си.

Бес отново избухна в жизнерадостен смях.

— Той също е способен — каза доверително на Райън и я притисна към себе си. — Вие продуцентка ли ще ни бъдете?

— Да — Райън се усмихна, леко озадачена от преливащото приятелско отношение. — Да, ще бъда продуцентка.

— Добре. Крайно време беше жена да задвижи нещата. Тук съм само сред мъже, сладурче. Единствената жена в екипа. Скоро ще пийнем и ще се опознаем.

Да те черпя едно питие, скъпа? — припомни си Райън. Усмивката ѝ застина.

— Ще ми бъде приятно.

— Е, аз ще отида да видя какво е приготвил Линк, преди отново да потрябвам на шефа. Ще се видим по-късно.

Бес слезе от сцената, изпълнена с ентузиазъм. Райън я проследи с поглед.

— Чудесна е — каза тихо Райън.

— Винаги съм го мислил.

— На сцената изглежда много хладнокръвна и сдържана — Райън се усмихна на Пиърс. — Отдавна ли сте заедно?

— Да.

Топлината, която Бес бе придала на атмосферата, бързо изчезваше. Райън се изкашля и отново се обърна към Пиърс.

— Репетицията премина много добре. Ще трябва да обсъдим кои от илюзиите възнамеряваш да включиш в предаването и какво ново смяташ да направиш.

— Хубаво.

— Ще трябва да ги пригодим, разбира се, към изискванията на телевизионното предаване — продължи тя, опитвайки се да не обръща внимание на едносричните му отговори. — Но предполагам, че ти желаеш по-съкратен вариант на твоите изпълнения по клубовете.

— Точно така.

За краткото време, през което Райън познаваше Пиърс, тя бе разбрала, че той притежаваше естествена приветливост и чувство за хумор. Но сега той я гледаше с мнителен поглед, очевидно очаквайки с нетърпение тя да си тръгне. Извинението, което възнамеряваше да му поднесе, не би могло да бъде поднесено на този мъж.

— Сигурно си зает — продължи тя почти враждебно и се обърна, за да си тръгне. Усети, че неговото поведение на пълна незаинтересованост я обижда. Той нямаше право да се държи така. Райън слезе от сцената, без да се обръща назад.

Пиърс я наблюдаваше, докато вратите на изхода на театъра с приплъзване се затвориха след нея. С очи, все още вторачени във вратата, той стисна топката, която държеше с едната си ръка, докато не я сплеска. Пръстите му бяха много силни — толкова, че можеха да потрошат костите на китката ѝ, а не да оставят леки следи.

Не му бе приятно, че видя тези следи. Не му бе приятно да си спомня как тя го бе обвинила в опит да я прелъсти с измама. Никога не му се бе налагало да постъпва така с жена. При Райън Суон нямаше да бъде по-различно.

Той можеше да я притежава още първата нощ по време на бушуващата буря, когато тялото ѝ бе плътно прилепнало към него.

„И защо не го направих?“ запита се той и бутна встрани смачканата топка. Защо не я бе отвел в леглото и не бе направил това, което отчаяно бе желал? Защото погледът ѝ бе изпълнен с паника и примирение. Тя бе уязвима. Той разбра, изпълнен с известен страх, че тогава също бе уязвим. Въпреки това Райън завладяваше съзнанието му.

Когато същия ден сутринта тя влизаше в апартамента, Пиърс забрави внимателно подредените бележки, които си бе направил относно един нов номер. Той я бе видял да влиза, облечена с втален костюм, и бе забравил всичко. Косата ѝ бе разрошена от вятъра при шофирането така, както когато я бе видял за първи път. И единственото, което искаше да направи, бе да я прегърне. Да почувства как дребното меко тяло се подчинява на неговото.

Може би тогава гневът му бе започнал да се надига и пламна от думите ѝ и от обвинителния ѝ поглед.

Пиърс не биваше да я наранява. Той сведе поглед към празните си ръце и изруга. Нямаше право да оставя белези върху кожата ѝ. Това

бе най-грозното нещо, което един мъж можеше да причини на жена. Райън бе по-слаба от него и той се бе възползвал от това. Бе приложил нрава и силата си — две качества, които много отдавна си бе обещал да не използва срещу жена. Никаква провокация не можеше да бъде оправдание. За този пропуск можеше да обвинява единствено себе си.

Пиърс не бе в състояние да размишлява за това или за Райън и да продължи да работи. Необходимо му бе да се съсредоточи. Единственият начин да постигне това, бе като върне отношенията им там, където Райън бе искала от самото начало. Двамата щяха да работят успешно и толкоз. Той се бе научил да контролира тялото с ума си. Можеше да контролира нуждите си, както и емоциите си. Пиърс изруга и се върна, за да разговаря с екипа за реквизита.

ГЛАВА СЕДМА

Лас Вегас беше невероятен град. В казината човек не знаеше дали е ден или нощ. Без никакви часовници и с непрестанното въртене и тракане на монетните апарати, там цареше безкрайно безвремие и привлекателна безметежност. Райън виждаше как хората непрестанно залагаха от късна вечер до ранна утрин. Наблюдаваше как на масите за карти хиляди долари сменяха своите собственици. Неведнъж дъхът ѝ секваше, докато ролетката се въртеше и едва угаждаше на капризите на сребърното топче.

Тя знаеше, че треската връхлита човек под много форми — хлад, безпристрастие, отчаяние, напрегнатост. Тук една жена пускаше монети в апарата, там друг играч се бе посветил на хвърляне на зарове. Въздухът беше изпълнен с дим, издигащ се над глъчката от печалбата и загубата. Лицата се сменяха, но настроението си оставаше постоянно. Поредното хвърляне на зарове, поредното дръпване на лоста.

Гимназиалните години в Швейцария бяха охладили хазартния дух на Райън, който тя бе наследила от баща си. Сега за първи път почувства възбудата от силното желание да изпита късмета си. Тя вътрешно ѝ се възпротиви и си каза, че е дошла само за да гледа. А и нямаше много какво друго да прави.

Бе видяла Пиърс единствено на сцената по време на репетиция. За нея бе удивително, че двама души, които обитават един апартамент, толкова рядко се виждат и осъществяват контакт помежду си.

Независимо колко рано ставаше Райън, Пиърс вече бе излязъл. Веднъж или два пъти, докато се излежаваше в леглото, тя бе дочула бързо щракване на входната врата. Когато разговаряха, ставаше въпрос единствено за да обсъдят какви промени да направят в клубното му представление, за да го променят за телевизионни снимки. Разговорите им бяха спокойни и служебни.

Опитва се да ме избягва, помисли си тя през нощта на премиерата му, и много добре се справя. Ако бе искал да докаже, че

фактът, че обитават един апартамент не означава нищо лично, бе успял да го направи много добре. Разбира се, точно това искаше тя, но ѝ липсваше непринуденото другарско отношение. Липсваше ѝ и да го вижда как ѝ се усмихва.

Райън реши да гледа представлението зад кулисите. Оттам щеше да има идеална видимост, щеше да добие впечатление за начина, по който Пиърс разпределя времето си и от неговия стил. Репетициите бяха я ориентирали в навиците му по време на работа и сега тя щеше да наблюдава изпълнението му от ъгъл, възможно най-близък до неговия. Искаше да види повече, отколкото щяха да уловят камерата и публиката.

Като внимаваше да не пречи на сценичните работници, Райън се настани в един ъгъл и започна да гледа. Още от първата вълна аплодисменти, които избухнаха при излизането му, Пиърс държеше публиката в ръцете си.

Боже мой! Той е красив! — помисли си тя, като внимателно следеше стила и въодушевлението му. Само личността му, която бе динамична и артистична, би могла да държи вниманието на публиката. Чарът, който притежаваше, не бе илюзия, а неразделна част от него. По навик бе облечен в черно и не му бяха необходими блестящи цветове, за да прикове погледите на хората.

Докато правеше номерата си, той говореше. Това беше нещо много повече от празни приказки. Насочваше настроението с думи и модуляции на гласа си. Можеше да ги наниже, след това изцяло да ги омае и върху голата му длан избликваше пламък — блестящо сребърно езиче, което трептеше във въздуха. Пиърс вече не бе прагматичен, както по време на репетициите, а загадъчен и тайнствен.

Райън видя как той бе заключен с катинар в голям чувал, после как се вмъкна в един сандък и се заключи отвътре. Застанала отгоре, Бес дръпна една завеска и изброи до дваисет. Когато завеската падна, върху сандъка стоеше самият Пиърс, облечен със съвсем друг костюм. И, разбира се, щом Пиърс отключи сандъка и чувала, вътре беше Бес. Той наричаше това транспортиране. А за Райън то бе нещо изумително.

Райън се чувстваше неловко при неговите изчезвания. Като гледаше как доброволци от публиката го затваряха плътно в здрав кош, който тя лично бе разглеждала щателно, дланите ѝ се навлажняваха от

напрежение. Представяше си го в тъмното пространство, в което почти няма въздух и усещаше как дъхът ѝ секва. Но след по-малко от две минути той отново бе навън.

Накрая Пиърс заключи Бес в кафез, покри го с парче плат и го левитира до тавана. Когато след малко го свали, на мястото ѝ имаше млада лъскава пантера. Като виждаше силния му поглед, тайнствените вдлъбнатини и сенки по лицето му, Райън почти повярва, че той има власт над законите на природата. За миг, преди завесата да падне, пантерата беше Бес, а той — повече вълшебник, отколкото шоумен.

Райън искаше да го помоли, да го убеди да ѝ обясни само този номер така, че да го разбере. Когато Пиърс слезе от сцената и погледите им се срещнаха, тя преглътна думите си.

Лицето му бе потно от прожекторите и от усилената концентрация. Тя искаше да го докосне и за свое изумление откри, че се бе възбудила от това, че го бе гледала на сцената. Чувството бе подълбоко и по-силно от всичко, което бе изпитвала до този момент. Представяше си как той я обгръща със силните си и вещи ръце. После как устните — невероятно чувствените устни, ще се прилепят към нейните и ще я отвеждат към онзи странен свят на безтегловност, който той познаваше. Ако сега отидеше при него, ако му предложеше и го помолеше, дали щеше да установи, че изпитва толкова глад, колкото и тя? Дали той нищо нямаше да каже, а само щеше да я поведе и да ѝ покаже магията си?

Пиърс се спря пред нея и Райън отстъпи, разтърсена от собствените си мисли. Кръвта ѝ кипеше, пареше кожата ѝ я подканяше да направи първата стъпка към него. Разчувствана, възбудена, но без желание да предприеме нещо, тя спазваше дистанция.

— Беше великолепен — каза Райън, но усети колко сковано прозвуча комплимента ѝ.

— Благодаря.

Пиърс каза само това, като мина покрай нея.

Райън почувства болка в дланите си и откри, че бе забила нокти в тях. Това трябва да престане, каза си тя и се обърна след него.

— Хей, Райън! — тя се спря, а Бес показа главата си на вратата на гримьорната. — Какво мислиш за шоуто?

— Бяхте страхотни! — тя погледна към края на коридора. Пиърс беше вече твърде далеч. И може би за добро. — Предполагам, че не би

ме посветила в тайната на последния ви номер — каза ѝ тя.

Бес се засмя.

— Не и ако животът ми е скъп. Ела, влез да си поговорим, докато се преобличам.

Благодарна, Райън затвори вратата след себе си. Въздухът беше изпълнен с миризма на гримове и пудра.

— Сигурно е голямо преживяване да бъдеш превърната в пантера.

— О, Боже, Пиърс ме е превръщал във всичко, което можеш да си представиш да ходи, пълзи или лети; нарязвал ме е с трион на парчета и ме е държал над мечове. В един от нашите гегове ме е приспивал на сцената в легло от гвоздеи, високи десет стъпки.

Докато говореше, тя съблече костюма си със смущението на петгодишно дете.

— Трябва много да му вярваш — изрече Райън, докато се оглеждаше за свободен стол. Бес имаше навика да разхвърля нещата си из всички възможни места.

— Ако нещо ти пречи, премести го — предложи тя, като си взе пауново синя роба от облегалката на един стол. — Да вярвам на Пиърс? — продължи тя, докато нахлузваше робата си. — Та той е най-добрият — с известна суетност започна да сваля сценичния грим от лицето си. — Ти го видя на репетициите.

— Да — Райън сгъна една смачкана блуза и я сложи настрана. — Беше вълнуващо.

— Най-меко казано. Първо подготвя илюзиите си като ги описва на хартия, после ги повтаря и повтаря в онзи свой подземен затвор, преди изобщо да си помисли да покаже нещо на мен или на Линк — тя погледна към Райън с едно силно гримирано и едно изчистено от грима око. — Повечето хора нямат и представа колко много работи той, защото прави нещата да изглеждат толкова лесни. Така и иска да бъде.

— Неговите изчезвания... — започна Райън, докато оправяше дрехите на Бес — опасни ли са?

— Някои от тях не ми харесват — Бес изтри и последните следи от грима. Екзотичното ѝ лице беше неочаквано младо и свежо. — Едно е да се освобождаваш от окови и усмирителна риза — тя сви рамене и стана. — Но никога не съм одобрявала, когато представя собствения си

вариант на „Водното мъчение“ на Худини или пък на „Хиляда ключалки“.

— Защо прави това, Бес? — Райън сложи настрана джинсите на Бес и продължи неуморно да подрежда стаята ѝ. — Илюзиите са напълно достатъчни за едно шоу.

— Не и за Пиърс — Бес остави робата си да се смъкне от нея и закопча сутиена си. — Изчезванията и опасността са важни за него. Винаги е било така.

— Защо?

— Защото иска през цялото време да се подлага на изпитания. Той никога не е удовлетворен от това, което е направил предишния ден.

— Да се подлага на изпитания — промърмори Райън. Тя бе усетила тази склонност и у себе си, но изобщо не я разбираше. — Бес, откога си с него?

— От началото — отвърна Бес, докато нахлузваше джинсите си. — От самото начало.

— Но кой е той? — попита Райън, преди да успее да се спре. — Кой е той в действителност?

Облечена вече в риза, достигаща до върховете на пръстите ѝ, Бес хвърли към Райън внезапен и проникващ поглед.

— Защо искаш да знаеш?

— Той... — Райън спря, без да знае какво да каже. — Не знам.

— Той означава ли нещо за теб?

Райън не можеше веднага да отговори. Искаше да каже „не“ и да отмени безмълвно въпроса. Нямахше причина той да означава нещо за нея.

— Да — чу гласа си. — Означава.

— Хайде да отидем да пийнем нещо — предложи Бес и оправи ризата си. — И ще си поговорим.

— Коктейли от шампанско — поръча Бес, когато двете слязоха и се настаниха в салона. — Аз черпя — тя извади една цигара и я запали. — Не кавай на Пиърс — допълни Бес, като намигна. — Той не одобрява пушенето. Пълен фанатик е на тема грижа за тялото.

— Линк ми каза, че всеки ден тича по пет мили.

— Това е стар навик. Пиърс рядко нарушава старите си навици — Бес си дръпна от цигарата с въздишка. — Знаеш ли, той винаги е бил много решителен. Още от дете.

— Познаваш го от малък?

— Отраснахме заедно — Пиърс, Линк и аз — Бес погледна сервитьорката, когато тя донесе коктейлите. — Сметката! — каза властно тя и отново обърна очи към Райън. — Пиърс не говори за онова време дори с Линк и с мен. Той е изключил тази част от своето минало от съзнанието си или се опитва да я изключи.

— Аз си мислих, че иска да си изгради пред другите определен имидж — каза тихо Райън.

— Това не му е необходимо.

— Не — Райън отново срещна погледа ѝ. — Предполагам, че е така. Тежко ли детство е имал?

— О, Боже! — Бес отпи голяма глътка от питието си. — И питаш?! Та той беше едно много хилаво дете.

— Пиърс? — Райън си помисли за твърдото мускулесто тяло и се облещи.

— Да — Бес заглуши своя иначе гръмогласен смях. — Трудно е за вярване, но е истина. Беше дребен за възрастта си, тънък като клечка. По-големите деца много го тормозеха. Сигурно им е трябвало някой, на когото да си го изкарват. На никого не му е приятно да израсне в приют за сираци.

— Приют за сираци? — Райън натърти последната дума. Докато изучаваше откритото и приветливо лице на Бес, тя усети прилив на симпатия към нея. — Всички вие ли?

— О, по дяволите! — Бес сви рамене. Погледът на Райън излъчваше истинско страдание. — Не беше толкова зле, наистина. Храна, покрив над главата ти, голяма компания. Не е това, което си чела в онази книга „Оливър Туист“.

— Загубила си родителите си ли, Бес? — Райън попита по-скоро с интерес, отколкото със съчувствие, което, както тя забеляза, бе нежелателно.

— Когато бях на девет години. Нямаше кой да се грижи за мен. Същото се е случило и с Линк. — Тя продължи без следа от самосъжаление или скръб. — Хората искат да осиновяват предимно бебета. По-големите деца не се уреждат така лесно.

Райън повдигна чашата с питието си и замислено отпи от него. Преди двайсет години интересът към осиновяване на деца не беше така голям, както е днес.

— А Пиърс?

— Нещата с него бяха по-различни. Той имаше родители. Те не искаха да се подпишат и затова него не можеха да го осиновяват.

Райън сбърчи вежди, опитвайки се да разбере.

— Но ако той е имал родители, какво е правил в приют за сираци?

— Съдът го отдели от тях. Баща му...

Бес издиша голямо кълбо дим. Тя поемаше голям риск със своя разказ. Ако Пиърс разбере, това изобщо нямаше да му се понрави. Можеше единствено се надява, че ще ѝ се размине.

— Неговият баща биел майка му.

— О, Боже! — ужасеният поглед на Райан се впери в Бес. — И Пиърс ли?

— От време на време — отговори спокойно Бес. — Но предимно майка му. Първо се напивал и после набивал жена си.

Остра болка присви стомаха на Райън. Тя отново взе чашата си. Разбира се, тя знаеше, че такива неща се случват, но нейният свят винаги е бил защитен от тях. Може собствените ѝ родители през по-голямата част от живота ѝ да не ѝ бяха обръщали много внимание, но никога не ѝ бяха посягали. Вярно, че изблиците на баща ѝ понякога бяха застрашителни, но никога не бяха преминавали отвъд повишения тон и безпрекословните думи. Тя никога не бе ставала жертва на каквото и да е физическо насилие. Въпреки че се опитваше да си представи подобна опасност, Бес разказваше спокойно, дори твърде резервирано.

— Продължавай — помоли Райън. — Искам да разбера Пиърс.

Бес именно това искаше да чуе. Тя даде мълчалив знак на съгласие и продължи.

— Пиърс беше на пет години. По това време баща му така пребивал майка му, че я приели в болница. Обикновено бащата заключвал Пиърс в тоалетната, преди да започнат изблиците му на ярост, но този път най-напред набил него.

У Райън се надигна силно негодувание от това, което чуваше, но замълча. Докато говореше, Бес не откъсваше поглед от нея.

— Тогава социалните служби поели грижата за него. След обичайната работа по документите и съдебните разпити, родителите му били обявени за негодни за неговото възпитание и той бил преместен в сиропиталище.

— Бес, а майка му? — Райън поклати глава, опитвайки се да осмисли нещата. — Защо не е напуснала баща му и не е отвела Пиърс със себе си? Коя жена би...

— Аз не съм психиатър — прекъсна я Бес. — Доколкото Пиърс знае, тя е останала при баща му.

— И се е отказала от детето си — измърмори Райън. — Той сигурно се е чувствал напълно изоставен, изплашен и самотен.

Каква ли травма нанася това в съзнанието на едно малко дете? — зачуди се тя. Към какво ли може това да го подтикне? Дали той не изчезва от вериги, сандъци и кафези, защото някога е бил малко момче, заключено в тъмна тоалетна? Дали не се стреми непрекъснато да направи невъзможното, защото някога е бил така безпомощен?

— Той беше самотник, — продължи Бес, след като поръча по още едно питие. — Може би това е една от причините, поради която другите деца го тормозеха. Поне докато не се появи Линк — Бес се усмихна, наслаждавайки се на тази част от своите спомени. — Никой не докосваше Пиърс, когато Линк беше наблизо. Той винаги беше два пъти по-голям от всички останали. А това лице...

Тя отново се засмя, но гласът ѝ не бе безразличен.

— Когато Линк дойде за първи път, нито едно от другите деца не можеше да го приближи. Освен Пиърс. И двамата бяха аутсайдери. Като мен. Оттогава Линк много се привързва към Пиърс. Наистина не мога да си представя какво ли щеше да се случи с него, ако не беше Пиърс. Или пък аз.

— Ти наистина го обичаш, нали? — попита Райън, усещайки силна душевна близост с тази висока и изпълнена с живот червенокоска.

— Той е най-добрият ми приятел — отговори просто Бес. — Те ме допуснаха до своето малко общество, когато бяха на десет години. — Тя се усмихна над ръба на чашата. — Видях Линк да идва и да се катери по едно дърво. Изплаши ме до смърт. Наричахме го „Изчезналия Линк“.

— Децата могат да бъдат много жестоки.

— Несъмнено. Но както и да е, когато той слизаше, клонът се счупи и аз паднах. Той ме хвана — тя се облегна напред, облягайки брадичка на ръцете си. — Това никога няма да го забравя. В един момент аз падам за стотна от секундата, а в следващия той ме държи. Погледнах нагоре, към това лице и за малко да изкрещя. Но после се засмях. И се влюбих в същата минута.

Райън бързо отпи от шампанското. Замечтаният поглед в очите на Бес не можа да ѝ убегне.

— Ти и Линк?

— Да, аз, е, както и да е — каза Бес натъжена. — Двайсет години бях луда по този великан. Той все още ме смята за Малката Бес. При моите метър и осемдесет — тя се усмихна и намигна. — Но аз работя по въпроса.

— Аз си мислех, че ти и Пиърс... — започна Райън, но после замлъкна.

— Аз и Пиърс? — Бес даде воля на един от онези нейни енергични смехове, които караха хората да се обръщат. — Шегуваш ли се? Та ти знаеш достатъчно много за шоубизнеса, за да кажеш подобно нещо, сладурано. Изглеждам ли ти като тип на Пиърс?

— Ами аз... — смутена от откровения хумор на Бес, Райън повдигна рамене. — Нямам никаква представа как би изглеждал неговият тип.

Бес се изсмя над свежата си напитка.

— Изглеждаш по-умна, отколкото се представяш — отбеляза тя. — Както и да е. Пиърс винаги е бил тихо хлапе, винаги... как беше думата? — мислейки, тя сбръчка чело. — Напрегнат. Имаше особен нрав — тя отново се засмя и завъртя очи. — През първите дни насиняваше окоето на всеки, който се изправи пред него. Но когато порасна, започна да се сдържа. Беше му напълно ясно, че трябва да се промени и да не върви по стъпките баща си. А Пиърс реши ли нещо, то става.

Райън си припомни студения гняв, смразяващата му сила и започна да разбира.

— Когато беше, струва ми се, около деветгодишен, му се случи един инцидент. — Бес отпи и се намръщи. — Поне той така го нарича. Стремително паднал по стълбите с главата надолу. Всички знаеха, че някой го е блъснал, но той никога не каза кой. Мисля, че не е искал

Линк да направи нещо, което би го вкарало в беда. При падането наранил гърба си. Смятаха, че никога не ще може отново да проходи.

— О, не!

— Да — Бес отпи отново продължително. — Но Пиърс заяви, че ще проходи. Че ще бяга по пет мили на ден.

— Пет мили — измърмори Райън.

— Той го бе решил. Провеждаше терапиите си така, сякаш животът му зависеше от тях. А може и така да е било — добави замислено тя. — Шест месеца беше в болницата.

— Разбирам.

Беше наблюдавала Пиърс в детското отделение как се отдаваше на децата, как говореше с тях, как ги размиваше, как създаваше магия около тях.

— Докато е бил там, една от медицинските сестри му дала комплект магически инструменти. Така е било — Бес вдигна тост с чашата си. — Комплект магически инструменти за пет долара. Сякаш той винаги е чакал това или то е чакало него. Като излезе от болницата, вече можеше да прави неща, които създаваха много проблеми на момчетата — тя каза това с чувство на любов и гордост. — Той беше истинско чудо.

Райън си го представяше — тъмнокосо, напрегнато момче, лежащо в бяло болнично легло, момче, което непрекъснато се усъвършенства, упражнява и открива все нови и нови неща.

— Чуй — Бес отново се засмя и се облегна напред. Очите на Райън бяха като отворена книга. — Веднъж като го посетих в болницата, той запали чаршафа — Бес млъкна за миг, а лицето на Райън придоби ужасено изражение. — Кълна се, видях как гореше. После потуши огъня с ръце. — Тя показа върху масата как е станало това. — Приглади чаршафа и по него нямаше нищо. Нито изгорени места, нито дупка, не беше дори опърлен. Изплаших се до смърт.

Райън усети, че се смее, въпреки изпитанието, което Пиърс сигурно бе преживял. Беше го надмогнал.

— За Пиърс — каза тя и вдигна чашата си.

— Дяволски си права.

Бес докосна ръба на чашата, преди да изпие всичкото шампанско в нея.

— Той напусна, когато беше не шестнайсет. Ужасно ми липсваше. Никога не бях предполагала, че ще видя отново него или Линк. Струва ми се, че тези две години бяха най-самотните в моя живот. Но след време, когато работех в ресторант в Денвър, един ден той влезе. Не знам как ме бе открил, никога не ми призна, но влезе и ми каза да напусна работата си. Щях да работя за него.

— Просто така? — попита Райан.

— Просто така.

— Ти какво отговори?

— Нищо. Това беше Пиърс — усмихната, Бес отново повика сервитьорката. — Напуснах. И тръгнахме на път. Изпий си питието, скъпа, изоставащ.

За момент Райън се втренчи в нея с изучаващ поглед и после изпи питието си. Не всеки мъж е способен да наложи подобна непрекословна лоялност на една силна жена.

— Обикновено спирам след втората чаша — призна Райън, посочвайки своя коктейл.

— Не и тази вечер — обяви Бес. — Винаги пия шампанско, когато ставам сантиментална. Няма да повярваш на какви места сме играли през първите години — продължи тя. — По детски забави, по ергенски гуляи, в заводи. Никой не можеше да държи хулигански тълпи така, както Пиърс. Когато погледне към някой, измъква от джоба си огнена топка и онзи замлъква.

— Мога да си представя — съгласи се Райън и се засмя на мислите си. — Дори не съм убедена, че се е нуждаел от огнената топка.

— Имаш право — каза Бес с удоволствие. — Както и да е, той винаги е знаел, че ще се справи, и взе Линк и мен със себе си. Но не трябваше. Направи го, само защото е такъв човек. Той не допуска много хора до себе си, но сближи ли се с някого, ще е винаги — тя замълча за момент и разбърка шампанското си. — Знаеш ли, знам, че ние двамата с Линк никога няма да можем да вървим редом с него, тук, горе — Бес разтри слепоочието си. — Но това няма никакво значение за него. Ние сме негови приятели.

— Мисля — каза бавно Райън, — че той много добре подбира своите приятели.

Бес й се усмихна с блестяща усмивка.

— Райън, ти си много симпатична дама. Истинска дама. Пиърс е от онези мъже, които имат нужда от една дама.

Изведнъж Райън силно се интересува от цвета на питието си.

— Защо ми казваш това?

— Защото Пиърс е човек от класа, винаги е бил такъв. Той има нужда от жена от класа, някоя, която да е сърдечна като него.

— Той сърдечен ли е, Бес? — Райън отново вдигна очи с търсец поглед. — Понякога е толкова... сдържан.

— Знаеш ли откъде има тази глупава котка? — Райън поклати глава. — Някой я ударил и я оставил отстрани на пътя. Пиърс се прибирал след едноседмично турне в Сан Франциско. Спрял колата и занесъл котката на ветеринар. Това се случило в два часа сутринта. Събудил доктора и го накарал да оперира безпризорната котка. Това му струвало триста долара. Линк ми каза — тя извади още една цигара. — Колко хора познаваш, които биха направили това?

Райън я погледна сериозно.

— На Пиърс не би му харесало, ако разбере, че си ми казала всичко това, нали?

— Не.

— Защо ми го каза?

Бес отново отправи към нея ослепителна усмивка.

— Това е номер, който научих от него преди години. Вглеждаш се в нечи очи и знаеш дали можеш да им се довериш.

Райън срещна погледа ѝ и отвърна сериозно:

— Благодаря ти.

— Освен това — добави Бес небрежно, като че ли си е пийнала повечко шампанско, — ти си влюбена в него.

Думите, които Райън щеше да каже, заседнаха в гърлото ѝ. Тя започна да кашля.

— Пийни си, сладурано. Нищо не може да те задуши повече от любовта. Това е за нея — чашата ѝ звънна в чашата на Райън. — Много късмет и на двама ви.

— Късмет? — каза Райън с отслабнал глас.

— Ще ни бъде нужен при мъже като тези двамата.

Този път Райън даде знак за още едно питие.

ГЛАВА ОСМА

Райън се смееше, когато прекоси казиното с Бес. Настроението ѝ се бе повишило от виното, но и компанията на Бес я бе развеселила. Откакто завърши училище, Райън отделяше малко време за приятелства. И сега, като намери толкова бързо приятелка, ѝ стана много весело.

— Празнуваме ли?

Двете погледнаха нагоре и забелязаха Пиърс. Изведнъж по лицата им едновременно се изписа смущение и вина подобно на деца, хванати тайно да си вземат от сладкиша. Пиърс повдигна вежди. Смеейки се, Бес се наведе напред и възторжено го целуна.

— Просто малък женски купон, сладурче. С Райън открихме, че имаме много общи неща.

— Нима? — той видя как Райън сложи ръка на устата си, за да заглуши смеха. Беше очевидно, че не е било само разговор.

— Не е ли страхотен, когато е така сериозен и трезв? — обърна се Бес към Райън. — Никой не може да го прави по-добре от Пиърс — тя отново го целуна. — Не съм напивала твоята дама, може би просто тя сега е по-отпусната от обикновено. Освен това тя е голямо момиче — с ръка, все още облегната на рамото му, Бес се огледа наоколо. — Къде е Линк?

— Наблюдава как играят кено.

— Ще се видим по-късно — тя намигна на Райън и изчезна.

— Луда е по него, знаеш ли? — попита Райън поверително.

— Да, знам.

Райън се приближи към него.

— Има ли нещо, което не знаете, господин Аткинс? — тя забеляза как устните му се изкривиха в лека усмивка, когато подчерта фамилното му име. — Чудя се дали някога отново ще направиш това за мен?

— Какво да направя?

— Да се усмихнеш. От няколко дни не си ми се усмихвал.

— Така ли? — той не успя да овладее порива на нежност, но само отмести косата от лицето ѝ.

— Да, нито веднъж. Съжаляваш ли?

— Да.

Пиърс я уравни с ръка на рамото ѝ, но му се щеше тя да не го гледа така. Той успяваше да преодолява нуждите си, докато ползваше един апартамент с нея. Сега, обкръжен от шум, хора и светлини, отново почувства как желанието му нараства. Пиърс отмести ръка.

— Искаш ли да те заведе долу?

— Възнамерявам да поиграя на карти — тържествено го информира тя. — От няколко дни ми се играе, но все си повтарях, че комарът е глупава работа. Точно сега не мисля така.

Пиърс хвана ръката ѝ, когато тя се упъти към масата.

— Колко пари имаш у себе си?

— О, не знам — Райън провери в портмонето си. — Около седемдесет и пет долара.

— Добре — загубата на седемдесет и пет долара няма да навреди много на банковата ѝ сметка, реши той. И я придружи.

— От няколко дни наблюдавам това — прошепна му Райън, след като седна на десетдоларовата маса. — Всичко съм пресметнала.

— Не е ли пресметнал всеки играч? — промърмори Пиърс и застана до нея. — Дайте на дамата чипове за десет долара — каза той на крупиецо.

— За петдесет — поправи го Райън, като изброи банкнотите.

Пиърс кимна и крупиецо размени банкнотите за цветни чипове.

— Ще играеш ли? — попита го Райън.

— Не играя хазарт.

Тя повдигна вежди.

— А как ще определиш това, че се заключваш в сандък?

Той отправи към нея една от тънките си усмивки.

— Такава е професията ми.

Райън се засмя и направи закачлива гримаса.

— Не одобрявате ли хазарта и останалите пороци, господин Аткинс?

— Не — той почувства нов прилив на желание и го потисна. — Но обичам да преценявам шансовете си — Пиърс кимна, когато

раздадоха картите. — Не е лесно да победиш някого на негова територия.

— Тази вечер чувствам, че имам късмет — каза тя.

Мъжът до Райън гаврътна чашка бърбън и се подписа на един лист. Той току-що бе загубил повече от две хиляди долара и със спокойно изражение си купи чипове за още пет хиляди. Когато раздаваха картите, Райън видя на малкия му пръст да проблясва диамант. Тройна колода — припомни си тя и внимателно повдигна крайчетата на картите си. Видя осмица и петица. Млада блондинка в черен костюм взе още една карта и загуби на дваисет и три. Мъжът с диамантения пръстен заложи на осемнайсет. Райън пак взе една карта и бе приятно изненадана с още една петица. Тя заложи и спокойно почака още двама играчи да вземат карти.

Крупиято прехвърли четиринайсет карти, обърна следващата и заложи на дваисет. Мъжът с диаманта тихо изруга, когато загуби поредните петстотин долара.

Райън преброи следващите си карти, видя залозите и отново загуби. Безстрашно изчака третото раздаване. Този път изтегли седемнадесет. Преди да успее да даде знак на крупиято, че ще бъде пас, Пиърс кимна към залога.

— Чакай малко — започна Райън.

— Вземи я — само каза той.

Райън сви рамене и сърдито направи това, което Пиърс я посъветва. Заложи на двадесет. С широко отворени очи, тя се завъртя на стола, за да го погледне, но той гледаше картите. Крупиято задържа на деветнадесет и й плати.

— Спечелих! — възкликна тя, доволна от купчината жетони, плъзнати към нея. — Как позна?

Той само й се усмихна и продължи да гледа към картите.

При следващото раздаване тя изтегли десетка и шестица. Щеше да заложи, но Пиърс докосна рамото ѝ и поклати глава. Райън преглътна протеста си и остана пас. Крупиято задържа на двадесет и две.

Тя се засмя от удоволствие, но отново вдигна поглед към Пиърс.

— Как го правиш? — поиска да узнае тя. — Това е тройна колода. Не е възможно да помниш всички карти — и които са в играта, и тези, които са останали.

Пиърс не каза нищо и Райън го погледна въпросително.

— Възможно ли е?

Пиърс отново се усмихна и поклати глава. После насочваше Райън за следващата ѝ победа.

— Искате ли да погледнете и моите? — попита мъжът с диаманта и с отвращение премести картите си настрани.

Райън се наведе към него.

— Той е магьосник. Водя го със себе си навсякъде.

Младата блондинка сложи косата си зад ухо.

— И аз бих могла да използвам едно-две заклинания.

Тя с поглед подкани Пиърс. Райън срещна погледа ѝ, когато раздадоха картите.

— Тази игра е моя — каза хладно тя и не видя как Пиърс повдигна въпросително вежди.

Блондинката се върна към картите си.

През следващия час късметът на Райън — или на Пиърс, работеше. Когато купчината жетони пред нея значително нарасна, той отвори чантичката ѝ ги сложи в него.

— Но чакай! Аз едва сега започвам!

— Тайната на печеленето е да знаеш кога да спреш — заяви Пиърс и ѝ помогна да стане от стола. — Осребри ги, Райън, преди да си наумиш да ги загубиш на бакара.

— Ти защо не пожела да играеш — започна тя, поглеждайки назад.

— Не и тази вечер.

С тежка въздишка Райън изпразни съдържанието на чантичката си на касата. Сред жетоните имаше гребен, червило и едно пени, което беше сплескано от трамвайни релси.

— За късмет е — каза тя, когато Пиърс го взе и започна да го разглежда.

— Това е суеверие, госпожице Суон, — промърмори той. — Изненадваш ме.

— Не е суеверие — настоя тя, като напъхваше в портмонето банкнотите, които касиерът беше преброил. — За късмет е.

— Така да бъде.

— Харесваш ми, Пиърс — Райън преплете ръката си с неговата. — Мислех си, че трябва да ти го призная.

— Така ли?

— Да — заяви категорично тя.

Можеше да му го каже, когато се упътят към асансьорите. Така беше безопасно и напълно вярно. Не би му признала това, което Бес изрече така небрежно. Обича ли го? Не, това далеч не беше безопасно, а и със сигурност не беше вярно. Макар че тя все повече започваше да се страхува, че беше обратното.

— Аз харесвам ли ти? — Райън се обърна към него и се усмихна, когато вратите на асансьора се отвориха.

— Да, Райън — той погали лицето ѝ с ръка. — Харесваш ми.

— Не бях сигурна — тя пристъпи към него и Пиърс усети как кожата му настръхна. — Ти ми се ядоса.

— Не съм ти се ядосвал.

Райън настойчиво гледаше към него. Пиърс почувства как въздухът се сгъстява също както когато капакът на голямата кутия или на сандъка се затваряше, когато той беше вътре. Получи сърцебиене, което успя да регулира само с воля. Нямаше да я докосва отново.

Райън видя как нещо проблесна в очите му. Глад. Нейният също се усилваше, но ѝ бе по-необходимо да докосва, да успокоява. Да обича. Сега го познаваше, въпреки че той нямаше представа за това. Искаше да му даде нещо. Протегна ръка, за да докосне бузата му, но когато вратата се отвори, Пиърс хвана пръстите ѝ.

— Сигурно си изморена — каза грубо той и я издърпа в коридора.

— Не.

Райън се усмихна, обзета от някаква нова сила. Пиърс малко се страхуваше от нея. Тя усещаше това. Изведнъж някаква тръпка премина през нея — съчетание между опиянение от виното, чувство за победа и съзнаване на положението. Тя го желаше.

— Изморен ли си, Пиърс? — попита тя, когато мъжът отключи апартамента.

— Късно е.

— Не. В Лас Вегас никога не е късно — Райън разтърси чантичката си и се протегна. — Тук е безвреме, не знаеш ли? Няма часовници — тя повдигна косата си и я остави да пада бавно между пръстите. — Как може да е късно, след като не знаеш колко е часът? — Райън забеляза документите върху масата и се насочи нататък, като

риташе обувките си, докато вървеше. — Прекалено много работиш, господин Аткинсън — после с усмивка се обърна към него. — Госпожица Суон — също, нали?

Косата ѝ бе паднала върху раменете, бузите ѝ поруменяха. Очите ѝ бяха живи и примамливи. В тях Пиърс видя, че мислите му не бяха тайна за Райън. Стомахът силно го присви от желание. Пиърс нищо не каза.

— Но ти харесваш госпожица Суон — промълви тя. — А аз — невинаги. Ела, седни. Обясни ми това.

Райън се отпусна върху канапето и взе един от вестниците на Пиърс. По него имаше рисунки и бележки, които изобщо не разбираше.

Пиърс се раздвижи, като реши, че постъпва така само за да ѝ попречи да не повреди нещо от това, което бе направил.

— Много е сложно.

Той пое листа от ръката ѝ и го остави на място.

— Имам странно усещане — Райън дръпна Пиърс за ръката и го притегни да седне до нея. Тя го погледна и се усмихна. — Знаеш ли, че първия път, когато погледнах в очите ти, имах чувството, че сърцето ми спря — тя сложи ръка на лицето му. — Първия път, когато ме целуна, знам, че спря.

Пиърс хвана ръката ѝ, с пълното съзнание, че нервите му бяха изострени до край. Той откопча най-горното копче на ризата си.

— Райън, по-добре е да си лягаш.

Тя долови желанието в гласа му. Пулсът на шията му биеше бързо под пръстите ѝ. Сърцето ѝ започна да отговаря на този ритъм.

— Никой не ме е целувал така — каза тихо тя и плъзна ръце към първото копче на ризата му. Гледайки в очите му, тя го откопча. — Никой не ме е карал да се чувствам по този начин. Това магия ли беше, Пиърс? — тя разкопча и второто, и третото копче.

— Не — той понечи да спре търсеците ѝ ръце, които направо го подлудяваха.

— Мисля, че беше — Райън се доближи до него и леко захапа обичката на ухото му. — Знам, че беше — дъхът на шепота достигна ниско в стомаха му и още повече разпали пламъците в него. Те лумнаха и щяха да избухнат. Пиърс я хвана за раменете и започна да я отблъсква, но ръцете ѝ се бяха обвили около голия му гръден кош.

Устните ѝ бяха на шията му. Пръстите му се затегнаха около нея и той усети в себе си надигаща се решителна вътрешна борба.

— Райън! — макар да бе успял донякъде да събере мислите си, той не можеше да овладее своя пулс. — Какво се опитваш да направиш?

— Да те прелъстя — промърмори тя, докато устните ѝ се спускаха по следите пръстите ѝ. — Успявам ли?

Спусна ръце по ребрата му и нежно и игриво го погали по стомаха. Усети трепета, който предизвика, и стана по-дръзка.

— Справяш се много добре.

Райън се засмя с гърлен, почти подигравателен смях, от който кръвта му затуптя силно във вените. Въпреки че не я докосваше, той вече не беше в състояние да я спре да го докосва. Ръцете ѝ бяха меки и палави, а езикът ѝ леко удряше ухото му.

— Сигурен ли си? — прошепна тя, докато изхлузваше ризата от раменете му. — Може нещо да греша — тя плъзна устни до брадичката му и бързо докосна с език устните му. — Може би не искаш да те докосвам така — пръстите ѝ достигнаха колана на джинсите му. — Или така — тя леко захапа долната му устна, като все още не откъсваше поглед от очите му.

Не, тя грешеше. Очите му бяха черни, черни, а не сиви. Стори ѝ се, че ще я погълнат и тя се откъсна от тях. Възможно ли беше да иска толкова много? Толкова много, че цялото тяло да те боли, да пулсира и да ти се струва, че ще затрепери?

— Желаех те, когато тази вечер слезе от сцената — каза тя с дрезгав глас. — Точно тогава, когато почти повярвах, че си магьосник, а не мъж. Но сега... — Райън прокара ръце през гърдния му кош и ги обви около шията му. — Сега като знам, че си мъж, те желая още повече — тя спусна поглед към устните му, но после отново вдигна очи към неговите. — Но може би ти не ме желаеш. Може би аз не те... възбудям.

— Райън! — той загуби способността да контролира пулса, мислите, концентрацията си. Загуби волята за това. — Отсега нататък няма връщане назад.

Тя се засмя, зашеметена от възбудата и обладана от желанието. Остави устните си да поемат дъха на неговите.

— Обещавах ли?

Райън тържествуваше под страстта на целувката. Пиърс я целуваше яростно и до болка. Тя изобщо не усети как се озова под него, усети единствено твърдото му тяло над своето. Той съблече блузата ѝ, като нетърпеливо разкопчаваше копчета. Две от тях отхвъркнаха някъде върху килима, преди ръката му да докосне гърдите ѝ. Райън изстена и се изви под него, отчаяно копнеейки да бъде докосвана. Езикът му проникна дълбоко в устата ѝ и се преплете с нейния.

Телата им бяха пламнали от желание. Където я докоснеше, тялото ѝ сякаш обагреше. Тя беше съблечена, без да разбере как е станало това и голата му плът се разтапяше до нейната. Тя изстена и се притисна към него.

Пиърс долавяше ускорения ритъм на пулса ѝ, почти го вкушваше, когато езикът му бързо се премести на другата ѝ гърда. Стоновете ѝ и възбуждащите ѝ ръце го тласкаха отвъд разума. Той бе като в пещ, но този път не можеше да избяга. Знаеше, че плътта му ще се стопи в нейната, докато не остане нищо, което да ги разделя. Горещината, ароматът и вкусът ѝ замайваха съзнанието му. Възбуда? Не, Пиърс беше повече от възбуден. Беше като обсебен.

Погали я и усети, че тя откликва на желанието му. И двамата бяха смаяни от страстта, с която я покори. Той усети болката от безкрайно удоволствие, съзнавайки, че е омагьосаният, а не магьосникът. Изцяло ѝ принадлежеше.

Райън усети неравномерното му дишане върху гърдите си. Сърцето му все още биеше лудо. За мен, помисли си тя, обзета от унес след преживяното. Мой е, потвърди наум и въздъхна. Как Бес бе разбрала, че обича този мъж, преди самата Райън да осъзнае това? Райън затвори очи и се унесе.

Сигурно се е виждало отдалеч. Дали беше рано да му признае? Нека почакам, реши тя, докосвайки косата му. Известно време щеше да свиква с любовта, преди да я обяви. В този момент на Райън ѝ се струваше, че има цялото време на света.

Когато Пиърс се отмести, тя тихо протестира. Отвори бавно очи. Мъжът беше вперил поглед в ръцете си и силно се укоряваше.

— Причиних ли ти болка? — попита я спонтанно той.

— Не — отвърна изненадано Райън, но после си припомни това, което ѝ бе разказала Бес. — Не ми причини болка, Пиърс. Не би могъл

да го направиш. Ти си много нежен мъж.

Очите му, тъмни и изпълнени с мъка, отново срещнаха нейните. Докато я любеше, в тях нямаше нежност. Единствено желание и отчаяние, достигащо до безразсъдност.

— Невинаги — каза остро той и протегна ръка към джинсите си.

— Какво правиш?

— Ще слеза долу и ще си наема друга стая — той бързо се обличаше, докато тя го наблюдаваше. — Съжалявам за това, което се случи. Няма да... — той се спря, като видя, че от очите ѝ се стичат сълзи. Стомахът му се присви от болка. — Райън, съжалявам — Пиърс отново седна до нея и с палец изтри една търкулнала се по бузата ѝ сълза. — Кълна се, че не бих те докоснал. Не трябваше да го правя. Ти твърде много беше пила. Знаех това и трябваше да...

— Върви по дяволите! — Райън отблъсна ръката му. — Сгреших. Ти можеш да ми причиниш болка. Не е необходимо да си вземаш друга стая — тя вдигна блузата си от земята. — Аз ще направя това. Няма да остана тук, след като нещо толкова прекрасно за теб е грешка.

Стана и взе блузата си, която беше обърната наопаки.

— Райън, аз...

— Млъкни! — като видя, че две от копчетата липсваха, тя я разкъса още веднъж и застана пред него, надменна в своята голота, с искрящи очи. Пиърс почти я издърпа на пода и отново я прегърна.

— Аз напълно съзнавах какво правя, чуваш ли? Напълно. Ако си мислиш, че ми трябва само няколко чашки, за да хвърля в ръцете на един мъж, грешиш. Аз те желяех и мислех, че и ти ме желяеш. И ако това е било грешка, то грешката е твоя.

— Не сгреших спрямо себе си, Райън — гласът му беше омекнал, но когато понечи да я докосне, тя се отдръпна назад. Пиърс отпусна ръце и много внимателно подбра думите си. — Желяех те. Може би твърде силно. И не бях така нежен с теб, както бих искал да бъда. Не ми е леко да осъзная, че не мога да спра порива си да те притежавам.

За момент тя внимателно го изучаваше, после избърса сълзите си с ръка.

— А искаш ли да го спреш?

— Въпросът е, че се опитвам, но не мога. Никога не вземам жена, без да... — той се поколеба за момент — без да бъда внимателен към нея — промълви той. — Ти си толкова дребна, толкова крехка.

Крехка? — помисли си тя и повдигна вежда. Никой не я бе наричал така преди. В друг случай сигурно би изпитала удоволствие от това, но сега усети, че има един-единствен начин да се справи с мъж като Пиърс.

— Добре — каза тя и пое дълбоко въздух. — Имаш две възможности.

Изненадан, Пиърс се намръщи.

— И какви са те?

— Да си наемеш друга стая или да ме отнесеш в леглото и отново да се любиш с мен — тя пристъпи към него. — Сега, веднага.

Пиърс пресрещна предизвикателния ѝ поглед и се усмихна.

— Това ли са единствените възможности пред мен?

— Мисля, че бих могла отново да те прелъстя, ако решиш да бъдеш твърдоглав — заяви тя, свивайки рамене. — От теб зависи.

Той прокара пръсти през косите ѝ и я придърпа към себе си.

— Какво ще стане, ако съчетаем две възможности?

Тя го погледна с преценяващ поглед:

— Кои две?

Пиърс наведе устни към нейните и я целуна нежно и продължително.

— Какво ще кажеш аз да те отнеса в леглото, а ти да ме прелъстиш?

Райън го остави да я вдигне на ръце.

— Аз съм разумен човек — съгласи се тя, докато Пиърс вървеше към спалнята. — Ще обсъдя този компромисен вариант, след като получа своето.

— Госпожице Суон — промълви той, след като внимателно я остави на леглото. — Вашият стил ми харесва.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Райън почувства болка по тялото си. С въздишка, тя се сгуши още по-плътно към възглавницата. Усети приятен дискомфорт, който ѝ напомни за нощта, продължила до зори.

Райън не съзнаваше колко много страст бе стаила в себе си и колко силни потребности бе потиснала. Всеки път, когато се почувстваше изтощена, физически и умствено, бе достатъчно само да докосне Пиърс или той да докосне нея. Тогава силите ѝ се възвръщаха заедно с нестихващия копнеж на желанието.

После двамата заспаха, държейки се един друг, докато стаята бе обляна от розовата светлина на изгрева. Леко отваряйки очи, но все още сънena, Райън се протегна към Пиърс с желанието да го докосне.

Беше сама.

Объркана, тя бавно отвори очи. Плъзна ръка по чаршафите до нея, но те бяха студени. Нима си е отишъл? — помисли си Райън все още със замъглено съзнание. Колко ли време е спала сама? Цялата ѝ наслада се изпари. Отново докосна чаршафите. Не, каза си тя и се протегна, той просто е в другата стая. Не би ме оставил сама.

Телефонът позвъни и съвсем я разсъни.

— Да, моля? — отговори след първото позвъняване и със свободната си ръка отмести косата от лицето си. Защо е толкова тихо в апартамента?

— Госпожица Суон?

— Да. Райън Суон.

— Бенет Суон се обажда, моля почакайте.

Райън седна в леглото, машинално придърпвайки чаршафите към гърдите си. Изгубила всякаква ориентация, се зачуди колко ли е часът. И къде, помисли си тя отново, е Пиърс?

— Райън, какво ново?

Какво ново? — повтори си наум, чувайки гласа на баща си. Опита се да подреди мислите си.

— Райън?

— Да, извинявай.

— Нямам време да те чакам.

— Всеки ден гледам репетициите на Пиърс — започна тя, мечтаейки за чаша кафе и за няколко минути, за да събере мислите си. — Според мен има много добра техническа база и силен екип — тя огледа стаята с поглед, търсещ някакъв знак от него. — Снощи беше първото му представление, мина безупречно. Вече обсъдихме някои промени за предаването, но още нищо не е окончателно. До този момент всичко ново, което подготви, го запазва за себе си.

— До две седмици искам някои конкретни изчисления относно предаването — каза баща ѝ. — Може да възникне някаква промяна в предварителния план. Ти състави план с Аткинс. Искам неговото предложение за програмата и за времето, необходимо за всеки номер от нея.

— Вече обсъдихме това — каза Райън студено, раздразнена от баща си, който навлизаше в нейната професионална територия. — Аз съм продуцентът, нали така?

— Да, така е — съгласи се той. — Щом се върнеш, ще се видим в кабинета ми.

Баща ѝ затвори телефона и Райън направи същото с гневна въздишка. Това беше типичен разговор за Бенет Суон. Тя изтри от съзнанието си обаждането и се измъкна от леглото. Халатът на Пиърс беше сгънат на стола. Райън го вдигна и го облече.

— Пиърс? — тя бързо обиколи апартамента, но нямаше никого.

— Пиърс? — извика отново, стъпвайки върху едно от падналите копчета от блузата ѝ. Райън го вдигна разсеяно и го пусна в джоба на халата, след което отново прекоси апартамента.

Беше празен. Тя усети болка в стомаха си, която се разпространи из цялото ѝ тяло. Пиърс я беше оставил сама. Райън поклати глава и отново огледа стаите. Би трябвало да ѝ е написал бележка, за да ѝ обясни защо и къде бе отишъл. Не може просто да се е събудил и да я е оставил, не и след тази нощ.

Но нямаше нищо. Райън потръпна от внезапно; обхваналия я студ.

Все така ставаше в живота ѝ, реши тя. Приблужи се към прозореца, вторачвайки се в угасените неоновии реклами. Когато и да

обикне, на когото и да даде любовта си, той винаги поемаше по своя път. Въпреки това тя все още очакваше да бъде по-различно.

Когато беше малка, майка ѝ — млада и романтична жена, се посвети на Бенет Суон и на неговите пътешествия из целия свят. Ти си голямо момиче, Райън, и нямаш нужда от никого. Ще се върна след няколко дни. Или след няколко седмици, припомни си Райън. Винаги бе заобиколена от икономки или други прислужници, които се грижеха за нея. Не, тя никога не е била пренебрегвана, никога не са се отнасяли зле с нея. Просто я бяха забравили.

По-късно баща ѝ за момент ѝ обръщаше внимание сред непрекъснатите си ангажименти. Но разбира се, той виждаше, че дъщеря му има сериозна бавачка, на която можеше да се разчита, и на която плащаше значителна сума. След това я изпратиха в най-добрия пансион в Швейцария. Моята дъщеря е умна. Тя е от най-добрите в своя клас.

На рождения ѝ ден винаги ѝ поднасяха скъпи подаръци, придружени от картичка, пропътувала хиляди километри, с посланието да продължи все така добре да се учи. Разбира се, тя продължаваше. Никога не би рискувала да разочарова родителите си.

Никога нищо не се променя, помисли си Райън като се обърна и се вторачи в отражението си в огледалото. Райън е силна. Райън е практична. На Райън не ѝ трябва всички тези неща, от които другите жени имат нужда, като прегръдки, нежност, романтика.

Те, разбира се, са прави, си казваше тя. Глупаво е да се чувства наранена. Ние се желаехме. Прекарахме нощта заедно. Защо да ѝ се придава романтичност? Аз нямам никакви претенции спрямо Пиърс. Той към мен — също. Райън докосна ревера на неговия халат, но после бързо отпусна ръката си. С бързи движения се съблече и отиде да се изкъпе.

Пусна непоносимо гореща вода, оставяйки силната струя да облива кожата ѝ. Не мислеше за нищо. Познаваше се добре. Ако освободи за миг съзнанието си от всякакви мисли, скоро след това ще знае как трябва да постъпи.

Въздухът в банята беше влажен и изпълнен с пара, когато излезе от нея, за да се изсуши. Движенията ѝ отново бяха резки. Чакаше я работа — да запише някои идеи и планове. Райън Суон, изпълнителният продуцент. Трябваше да се съсредоточи върху това.

Време беше да спре да се тормози за хора, които не можеха или не биха й дали, което искаше. Трябваше да си създаде име в своя бранш. Това беше единственото, което имаше значение.

След като се облече, вече бе напълно спокойна. Мечите и сънищата не бяха за през деня. Предстоеше й да огледа хиляди детайли. Тя трябваше да си урежда срещи, да говори с ръководители на различни департаменти. Да взема решения. Достатъчно време се бе задържала в Лас Вегас. Добре познаваше стила на Пиърс. Но по-важно за нея в този момент беше, че отлично знаеше какъв иска да бъде крайният резултат. След като се върне в Лос Анджелис, Райън можеше да започне реализирането на своите идеи.

Това щеше да бъде нейната първа продукция, но проклета да е, ако бъде и последната. Този път си бе поставила за цел да се справи сама.

Райън взе гребена и го прокара през влажната си коса. В този момент вратата зад нея се отвори.

— А, вече си будна. — Пиърс се усмихна и понечи да се приближи към нея. Погледът й го спря. Мъжът усети яростната й болка.

— Да, будна съм — каза спокойно тя и продължи да разресва косите си. — Станах преди малко. Баща ми се обади. Исква подробен доклад.

— О? — Гледайки я настойчиво, Пиърс разбра, че емоциите й не бяха насочени към нейния баща. — Поръча ли си нещо от румсървиса?

— Не.

— Сигурно ще искаш да закусиш — каза той, като пристъпи към нея. Не се приближи, тъй като усети стената, която тя беше изградила между тях.

— Не, всъщност не искам — Райън извади грима и започна изключително внимателно да го нанася върху лицето си. — Ще си взема кафе на летището. Тази сутрин се връщам се в Ел Ей.

Мускулите на стомаха му се свиха от нейния студен и делови тон. Възможно ли е толкова да бе сгрешил? Толкова малко ли означаваше нощта, в която бяха заедно?

— Тази сутрин? — повтори, имитирайки тона й. — Защо?

— Мисля, че вече придобих доста добра представа за това как работиш и какво искаш да включиш в предаването — тя задържа

погледа си единствено върху огледалото. — Трябва да започна с предварителните сцени, а после може да уговорим среща, след като се върнеш в Калифорния. Ще се обадя на твоя агент.

Пиърс преглътна думите, които искаше да каже. Той слагаше окови единствено на себе си.

— Ако това е твоето желание...

Райън сграбчи с пръсти аркансила, преди да го остави на място.

— И двамата трябва да си вършим работата. Моята е в Ел Ей, а твоята за момента е тук — обърна се, за да отиде до тоалетната, но той сложи ръката на рамото ѝ. Но след като тя застана като вцепенена, я отмести.

— Райън, да не би да съм те наранил?

— Да си ме наранил? — повтори тя и продължи към тоалетната. Тонът ѝ изрази учудване, но Пиърс не можеше да види очите ѝ. — Как би могъл ти да ме нараниш?

— Не знам — отговори той, застанал зад нея. Райън взе дрехите си. — Но явно, че е така — обърна я към себе си и се вгледа в лицето ѝ. — Виждам го в очите ти.

— Забрави за това — каза му тя. — Аз ще забравя — понечи да тръгне, но този път ръцете му здраво я задържаха.

— Не мога да забравя нещо, ако не знам какво е то — макар ръцете му да не я стискаха силно, в гласа му се долови раздражение. — Райън, кажи ми кое не е наред.

— Пиърс, зарежи темата.

— Няма.

Райън отново понечи да се отдръпне от него, но той отново я задържа. Каза си, че трябва да остане спокойна.

— Ти ме изостави! — избухна тя и хвърли дрехите. Страстта ѝ изригна така внезапно, че той направо онемя и се вторачи в нея. — Аз се събудих, но ти беше излязъл, без нищо да ми кажеш. Не съм свикнала на приключения за една нощ.

Като чу това, очите му проблясваха.

— Райън...

— Не, не искам да те слушам — тя енергично тръсна глава. — Очаквах нещо по-различно от теб. Но съм се заблудила. Жена като мен не се нуждае от подобни номера. Аз съм специалист в оцеляването —

тя се обърна, но Пиърс отново я задържа. — Недей! Пусни ме, трябва да приготвя багажа си.

— Райън... — въпреки нейната съпротива, той я приближи към себе си. Нараняването е дълбоко в нея, помисли си той, но не той бе единствената причина. — Съжалявам.

— Искам да ме пуснеш, Пиърс.

— Ако те пусна, няма да ме чуеш — той погали с ръка мократа ѝ коса. — Искам да ме чуеш.

— Няма нищо за казване. — Гласът ѝ беше станал по-плътен, но Пиърс долови в него сянка на самообвинение. Как можа да бъде толкова глупав? Как не разбра какво е най-важно за нея?

— Райън, приключенията за една нощ са ми добре познати — Пиърс я отдръпна, но достатъчно, за да може да вижда очите ѝ. — Но за мен тази нощ не беше такава.

Райън бурно поклати глава, старейки се да запази самообладание.

— Не е необходимо да казваш това.

— Райън, веднъж вече ти казах, че не лъжа — той плъзна ръце по раменете ѝ. — Това, което се случи с нас тази нощ, е много важно за мен.

— Теб те нямаше, когато се събудих — тя преглътна и затвори очи. — Леглото беше студено.

— Съжалявам. Слязох долу, за да уредя някои неща преди представлението довечера.

— Ако ме беше събудил...

— Никога не бих си помислил да те будя, Райън — каза тихо той. — Просто не съм предполагал как би могла да се почувстваш, когато се събудиш сама. Слънцето вече изгряваше, когато заспа.

— Станал си щом съм заспала — тя отново се опита да се извърне от него. — Пиърс, моля те! — усети отчаянието в гласа си ѝ прехапа устни. — Пусни ме!

Пиърс пусна ръцете ѝ и я наблюдаваше как отново започна да събира дрехите си.

— Райън, аз никога не спя повече от пет-шест часа. Те са ми напълно достатъчни — паника ли го обземаше, докато гледаше как тя сгъва блузата си в куфара? — Мислех, че когато се върна, все още ще спиш.

— Протегнах ръце към теб — каза просто тя, — но теб те нямаше.

— Райън...

— Няма значение — тя натисна за момент слепоочията си с ръце и пое дълбоко въздух. — Съжалявам. Постъпвам като глупачка. Пиърс, ти нищо не си сторил. Вината е моя. Винаги очаквам прекалено много. И винаги се обърквам, когато не го получавам — тя бързо продължи да подрежда багажа си. — Не исках да правя сцени. Моля те, забрави всичко.

— Това не е нещо, което искам да забравя — промълви той.

— Няма да се чувствам толкова глупаво, ако знам, че ще го направиш — каза тя, опитвайки се да овладее гласа си. — Просто отдай моята реакция на недоспиване и на лошо разположение на духа. Все пак трябва да тръгна. Предстои ми много работа.

Той трябваше още от начало да забележи нещата, които бяха необходими на Райън — от отзивчивостта ѝ към проявите на нежност, от удоволствието, което изпита от подареното ѝ цвете. Беше емоционална и романтична жена, която много усърдно се стараше да не бъде такава. Пиърс се наруга, помисляйки си как ли се бе почувствала, като е намерила леглото празно след нощта, която прекараха заедно.

— Райън, не си отивай — за него беше трудно го изрече. До този момент никога не бе молил за подобно нещо.

Пръстите ѝ колебливо понечиха да затворят куфара. Но тя го заключи, сложи го на пода и след това се обърна.

— Пиърс, не ти се сърдя, честна дума. Може би съм малко обърквана — тя се опита да се усмихне. — Аз наистина трябва да се върна и да задвижа нещата. Може би ще възникнат промени в програмата и...

— Остани — прекъсна я той, неспособен да се спре. — Моля те.

Райън за момент онемя. От това, което видя в очите му, нещо заседна в гърлото ѝ. Много му костваше да я моли. Както и на нея много ѝ костваше да попита:

— Защо?

— Имам нужда от теб — той пое дъх, преди да направи смайващото признание. — Не искам да те загубя.

Райън направи крачка към него.

— Има ли смисъл?

— Да. Да, има смисъл.

Тя почака малко, но нямаше сили да реши да излезе през вратата.

— Покажи ми.

Той се приближи към нея и силно я прегърна. Райън затвори очи. Имаше нужда точно от това — да бъде прегръщана, само да бъде прегръщана. Гърдите му плътно се притискаха към бузите ѝ, ръцете му силно я обгръщаха. Сега вече Райън знаеше, че тя е нещо много ценно за него. Беше ѝ казал, че е крехка. Тя за първи път в живота си искаше да бъде крехка.

— О, Пиърс. Аз съм такава глупачка.

— Не, не си — той повдигна с пръст брадичката ѝ и я целуна. — Ти си много сладка — той се усмихна и положи чело на нея. — Ще се оплакваш ли, ако те будя след петчасов сън?

— Никога — смеейки се, тя се хвърли на врата му. — Или може би само малко.

Тя се усмихна, но изведнъж Пиърс придоби сериозно изражение. Той обгърна врата ѝ и наведе устни към нейните.

Беше като първия път — нежността, лекото напрежение, което разгорещи кръвта ѝ. Когато я целуваше така, тя беше напълно безпомощна, неспособна да се притисне повече в него, неспособна дори да поиска това. Можеше просто да се остави в ръцете му.

Този път Пиърс знаеше, че в този момент трябваше да действа. И започна нежно да я съблича. Остави блузата ѝ бавно да се свлече от раменете ѝ, надолу по кръста и да падне на пода. Кожата ѝ потръпна, когато той я докосна.

Разкопчавайки панталоните ѝ, той ги плъзна по бедрата ѝ, като остави пръстите си да си поиграят с тънката коприна по нея и с дантелите, които се показваха над бедрата ѝ. През цялото това време устните му се впиваха в нейните. Дъхът ѝ секна ѝ тя изстена от наслада, когато той я погали.

— Желая те — отрони тя. — Имаш ли престава колко много те желая?

— Да — Пиърс обсипа лицето ѝ с меки целувки. — Да...

— Вземи ме — прошепна Райън. — Вземи ме, Пиърс.

— О, да — промълви той и притисна устни към лудо биещият пулс във врата ѝ.

— Сега — настоя тя, твърде слаба, за да се притисне към него.
Той се засмя с дълбок гърлен глас и я сложи на леглото.

— Тази нощ ме подлудихте, госпожице Суон, като ме докосвахте така — Пиърс плъзна пръст по тялото ѝ, достигайки до мекия хълм между краката ѝ.

Бавно и продължително устните му последваха следата.

През нощта го беше обзела някаква лудост. Той позна силното, отчаяно желание. Обладаваше я отново и отново, с цялата си страст, но неспособен да усети вкуса ѝ. Сякаш беше прегладнял и тласкан от ненаситен глад. Сега, макар че не по-малко я желаше, можеше да устои на тази своя потребност. Можеше да опита вкуса ѝ и да се наслаждава.

Тялото на Райън бе като вцепенено. Тя не можеше да се движи, можеше единствено да позволява на Пиърс да я докосва, милва и целува, когато пожелаеше. Силата, която изпитваше през изминалата нощ, бе отстъпила на сладостна слабост. Тя лежеше, потопена в нея.

С устни Пиърс допираше кожата на кръста ѝ, докато леко прекарваше ръце по тялото ѝ, очертавайки формата на гърдите ѝ, галейки врата и раменете ѝ. Това беше по-скоро закачка; отколкото обладаване, той по-скоро я възбуждаше, отколкото задоволяваше.

Райън се изви и изстена. Усети, че е само на един дъх от лудостта. Чу се да произнася името му с въздишка, с нежен настойчив глас, но той не ѝ отговаряше. Устата му беше твърде заета със свивката на коляното ѝ.

Райън усети топлината на кожата на гърдите му върху крака си, въпреки че не можеше и да предположи как и кога бе свалил ризата си. За първи път усещаше тялото си фибра по фибра. Оpoznavаше го от това замайващо неземно удоволствие, което ѝ носеше допира на върха на пръстите му върху нейната кожа.

На Райън ѝ се стори, че той я повдига, макар гърбът ѝ да беше притиснат към леглото. Пиърс я издигаше нагоре и тя се носеше из въздуха. Той ѝ показваше своята магия, но този транс не беше илюзия.

И двамата бяха голи, като преплетени един в друг, устните му отново достигнаха нейните. Пиърс я целуваше бавно, докато тя се отпусне. Чевръстите му пръсти я възбуждаха. Досега Райън не знаеше, че страстта може да те накара да гориш в огън и едновременно с това да се рееш из облаците.

Дишането ѝ се ускоряваше, но той все още чакаше. Първо щеше да ѝ даде всичко, всяка частица от удоволствието, всяка неземна наслада, която познаваше. В неговите ръце кожата ѝ беше като вода, лееща се и леко развълнувана. Пиърс леко захапа подпухналите ѝ устни и изчака стона, с който тя му се предаде.

— Сега? — попита той, обсипвайки лицето ѝ с леки целувки, шепнейки. — Сега?

Тя не можеше да отговори. Беше отвъд разум и думи. Той я желаше такава. Екзалтиран, Пиърс се засмя и притисна устни към врата ѝ.

— Ти си моя, Райън. Кажи ми го. Моя.

— Да — едва промълви тя. — Твоя съм — но устните му погълнаха думите преди още тя ги произнесе. — Вземи ме — Райън не чу как казва това. Мислеше си, че тези думи са само в съзнанието ѝ, но тогава той беше вече в нея. Тя се задъха и изви, за да го приеме в себе си. Пиърс продължаваше да се движи болезнено бавно.

Кръвта бушуваше в ушите ѝ, когато той достигна до крайното удоволствие. Устните му се плъзгаха по нейните, улавяйки всеки трепетен дъх.

Внезапно той силно притисна устни в нейните — вече без нежност и закачки. Тя извика, когато той я взе с внезапна, дива ярост. Огънят ги изгаряше, разтапяше кожата и устните и Райън си помисли, че вече не са сред живите.

Пиърс лежеше върху нея, положил глава между гърдите ѝ. Той чуваше ритъма на сърцето ѝ. Райън вече не трепереше. Тя го беше обгърнала и с едната си ръка го галеше по косата. Пиърс не искаше да мръдне от там. Искеше да я задържи такава — сама, гола, негова. Разтърси го силното желание да я притежава. Никога преди това не бе имал подобно усещане. Импулсът беше твърде силен, за да му устои.

— Кажи ми го пак — помоли я той, повдигайки лицето си към нейното.

Очите на Райън бавно се отвориха. Тя беше зашеметена от любов, преситена от удоволствие.

— Какво да ти кажа?

Устните му отново се приближиха към нейните, търсейки ги, после продължително вкусиха за последен път от тях. Очите му бяха тъмни и изпълнени с желание.

— Кажи ми, че си моя, Райън.

— Твоя — промълви тя и отново затвори очи. Тя въздъхна и се унесе. — Докогато ме желаеш.

Пиърс се намръщи на отговора ѝ и понечи да каже нещо, но тя вече дишаше бавно и равномерно. Той легна до нея и силно я притисна до себе си.

Този път щеше да изчака, докато тя се събуди.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Райън не бе предполагала, че времето може да минава толкова бързо. Тя би трябвало да се радва на това. Когато ангажиментите на Пиърс в Лас Вегас приключеха, те можеха да започнат да работят върху предаването. Имаше нещо, което тя много искаше да направи за себе си и за него. Знаеше, че то можеше да бъде повратната точка в кариерата ѝ.

Сега Райън усети, че би предпочела часовете да не отлитаха така бързо. Във Вегас имаше нещо фантастично с обърканото си и непрекъснато недостигащо време, с кабаретата по улиците и с бляскавите казина. Там, сред магията наоколо, изглеждаше напълно естествено да го обича, да сподели живота, който водеше той. Райън не беше сигурна, че ще е толкова просто, когато се завърнат в обикновения свят.

Двамата бяха непрекъснато заедно, по всяко време на денонощието. Не водеха разговори за бъдещето. Внезапният порив на Пиърс за притежание не се появи отново и това учуди Райън. Тя вече почти вярваше, че настойчивите думи: Ти си моя. Кажи ми са били само сън.

Той никога не пожела да ги чуе отново, нито пък ѝ се обясняваше в любов. Беше нежен, понякога болезнено нежен на думи, погледи, или жестове. Но с нея той никога не бе напълно свободен. Нито пък Райън беше напълно свободна с него. Доверието един към друг бавно се пораждаше у тях.

Райън се облече много старателно за последната вечер. Искеше вечерта да бъде много тържествена. Шампанско, реши тя, докато си слагаше развяващата се рокля в цветовете на дъгата. Щеше да поръча да донесат в апартамента шампанско след представлението. Предстоеше им да прекарат една дълга последна нощ заедно, преди идилията да свърши.

Райън критично се гледаше в огледалото. Забеляза, че роклята беше по-ефирна и по-дръзка от нейния обичаен стил. Пиърс би казал, че това е повече Райън, отколкото госпожица Суон, помисли си тя и се засмя. И щеше да е прав, както винаги. В момента младата жена изобщо не се чувстваше като госпожица Суон. Следващият ден щеше да бъде за делови костюми.

Тя сложи парфюм на китките си, после между гърдите си.

— Райън, ако искаш да вечеряш преди представлението, побързай. Почти е... — Думите на Пиърс секнаха, когато влезе в стаята. Той се спря, за да погледа Райън. Роклята падаше свободно по нея, съблазнително прилепнала по гърдите ѝ, в цветове, които се топяха и стичаха подобно картина под дъжд.

— Колко си прекрасна — промълви той, усещайки познатият трепет да преминава по тялото му. — Като съновидение си.

Когато ѝ заговори така, сърцето ѝ се разтопи и в същото време пулсът ѝ започна лудо да бие.

— Съновидение? — Райън се приближи към него и обви с ръце врата му. — В какъв сън искаш да бъда? — тя го целуна по едната буза, после по другата. — Ще съчиниш ли един сън за мен, Пиърс?

— Ухаеш на жасмин — той докосна с глава шията ѝ. Помисли си, че през живота си никого и нищо не бе желал до такава степен. — Подлудявах ме.

— Обаянието на жената — Райън наведе глава, за да даде по-голяма свобода на устните му. — За да бъде омагьосан магьосникът.

— Действа.

Тя се засмя с гърлен глас и се притисна по-близо до него.

— Не разбулваше ли Мерлин накрая чара на жената?

— Ти проучвала ли си това? — попита той в ухото ѝ. — Внимавай, аз съм в този бизнес повече време от теб — той вдигна глава и устните му докоснаха нейните. — Знаеш ли, че не е разумно да се обвързваш с магьосник?

— Аз никак не съм разумна — тя прокара пръсти по врата му, после приглади гъстата му коса. — Никак.

Той усети да го обливат едновременно вълни на сила и слабост. Винаги беше така, когато я прегръщаше. Пиърс отново я притегли към себе си, само за да я подържи малко. Райън с усилие остана пасивна. Той можеше толкова много да даде на човек, имаше силна

емоционалност, която можеше да предложи някому или да я задържи в себе си. Райън никога не можеше да бъде сигурна кое от двете той щеше избере да направи. Не беше ли същото и с нея? — попита се тя. Тя го обичаше, но не беше способна да произнесе на глас думите. Дори и любовта да ставаше все по-силна, все още не можеше да ги произнесе.

— Ще бъдеш ли довечера зад кулисите? — попита я той. — Обичам да знам, че си там.

— Да — Райън отметна глава и се усмихна. Пиърс толкова рядко я молеше за нещо. — Тези дни забелязах, че дори твоята ръка не е побърза от погледа.

— Така ли? — той се усмихна, развеселен от нестихващата ѝ решителност да го хване натясно. — Що се отнася до вечерята... — започна Пиърс, играейки си с ципа на гърба на ролята ѝ. Той се зачуди какво ли бе облякла под нея. Ако реши, роклята можеше да се окаже на пода краката ѝ, преди да е успяла да си поеме дъх.

— Какво за нея? — попита тя и очите ѝ палаво проблеснаха.

На вратата се почука и той изруга.

— Защо не превърнеш който и да е там в крастава жаба? — предложи Райън. После с въздишка облегна глава на рамото му. — Не, ще бъде много грубо.

— Идеята ми хареса.

Тя се усмихна и се отдръпна назад.

— Аз ще отворя. Не мога да допусна да ми тежи на съвестта — играейки си с горното му копче, Райън повдигна вежди. — Няма да забравиш мисълта си, докато аз не ги отпратя, нали?

Той се усмихна.

— Имам много добра памет.

Пиърс я остави да отиде до вратата и наблюдаваше движенията ѝ. Госпожица Суон не би избрала тази рокля, реши той, потвърждавайки мислите на Райън.

— Колет за вас, госпожице Суон.

Райън взе кутийката и картичката от подателя ѝ.

— Благодаря.

След като затвори вратата, тя остави пакетчето и отвори писмото. Бележката беше кратка и написана на машина:

„Райън, докладът ти беше добър. Очаквам подробно описание на проекта на Аткинс след твоето завръщане. Първата среща е след една седмица.

Честит рожден ден!

Баща ти.“

Райън я прочете два пъти и погледна пакетчето. Баща ми никога не забравя рождения ми ден, помисли тя, поглеждайки за трети път бележката. Бенет Суон винаги изпълняваше ангажиментите си. Райън усети как у нея се надигат разочарование, гняв и чувството, че е излишна. Познатите емоции на единственото дете на господин Суон.

Защо? — попита се тя. Защо той не изчака и не ѝ поднесе подаръка лично? Защо е изпратил такава безлична бележка, подобна на телеграма и подарък, избран без съмнение от неговата секретарка? Защо той не можеше просто да ѝ изпрати своята обич?

— Райън? — Пиърс погледна от вратата на спалнята. Видя, че чете бележката. Видя празнотата в очите ѝ. — Лоши новини ли?

— Не — Райън бързо поклати глава и пъкна бележката в портмонето си. — Не, няма нищо. Да отидем да вечеряме. Умирам от глад.

Тя се усмихна, протегна ръка към неговата, но в погледа ѝ се четеше болка. Пиърс безмълвно взе ръката ѝ. Докато излизаха от апартамента, той погледна към пакета, който тя не беше отворила.

Райън следеше представлението зад кулисите, както Пиърс я бе помолил. Тя беше затворила съзнанието си за всякакви мисли относно баща ѝ. Това беше нейната последна нощ на пълна свобода и Райън беше решена да не допуска тя да се провали.

Днес е рожденият ми ден, припомни си тя. Ще си направя лично честване, за самата мен. Тя нищо не беше казала на Пиърс, защото изобщо не се сети за своя празник, докато не получи бележката на баща си. А сега, реши тя, ще бъде глупаво да споменавам за него. Все пак навършваше двадесет и седем, тоест беше твърде стара за сантиментално отношение към отишлата си поредна година.

— Беше великолепен, както винаги — каза тя на Пиърс, когато той излезе от сцената, изпратен от гръмки ръкопляскания. — Кога ще ми кажеш как правиш последната в програмата ти илюзия?

— Магията, госпожице Суон, няма обяснение.

Тя присви очи срещу него.

— Случайно разбрах, че Бес е в гримьорната си, а пантерата...

— Обясненията разочароват — прекъсна я той. Хвана ръката ѝ, за да я поведе към своята гримьорна. — Човешкият ум е пълен с парадокси, госпожице Суон.

— Ами! — каза сухо тя, напълно наясно, че няма да получи обяснение.

Пиърс успя да задържи сериозния израз на лицето си, докато събличаше ризата си.

— Умът иска да повярва на невъзможното — продължи той, влизайки в банята, за да се измие. — Но не го прави. Именно в това е и неговото очарование. Ако невъзможното наистина не е възможно, тогава как е станало то пред очите ти и под носа ти?

— Това искам и да разбере — оплака се Райън, надвиквайки звука от течаща вода. Когато той излезе от банята, с кърпа, метната на рамене, Райън го стрелна с прям, непрощаващ поглед. — Като продуцент на твоето предаване, аз би трябвало да...

— Продуценте... — не я остави да завърши той, докато си обличаше нова риза. — Ще направя невъзможното.

— Подлудяващо е да не знаеш — каза мрачно тя, но само закопча копчетата на ризата му.

— Да. — Пиърс се усмихна, а Райън го гледаше ядосано.

— Това е някакъв обикновен номер — каза тя, повдигайки рамене, като се надяваше да го ядоса.

— Така ли? — Пиърс се усмихна, оставайки вбесяващо любезен.

Райън въздъхна, усетила поражението си.

— Предполагам, че ще изтърпиш всякакви изтезания, без да обелиш нито дума.

— Имаш ли нещо предвид?

Тя се засмя и притисна устни към неговите.

— Това е само началото — обеща заплашително тя. — Ще те заведе горе и ще те подлудя, докато не проговориш.

— Интересно — Пиърс обгърна с ръка раменете ѝ и я поведе към коридора. — Ще отнеме доста време.

— Аз не бързам — каза игриво тя.

Двамата се изкачиха до последния етаж и когато Пиърс понечи да отключи апартамента, Райън сложи ръка върху неговата.

— Това е последната ти възможност, преди играта да загубее — предупреди го тя. — Ще те накарам да проговориш.

Той само ѝ се усмихна и отвори вратата.

— Честит рожден ден!

Очите на Райън се разшириха от изненада. Бес, все още в своя костюм, отвори бутилка шампанско, докато Линк положи максимални усилия, да улучи с чаши струята вино. Загубила ума и дума, Райън го гледаше вторачено.

— Честит рожден ден, Райън. — Пиърс леко я целуна.

— Но сега... — тя се откъсна от него и го погледна. — Как разбра?

— Ето и за теб — Бес направо натика в ръцете ѝ чаша с шампанско и бързо я прегърна. — Изпий го, скъпа. Само веднъж в годината имаш рожден ден. И слава Богу. Шампанското е от мен — една бутилка за сега и една за после — заяви тя и намигна на Пиърс.

— Благодаря — Райън безпомощно гледаше чашата. — Не знам какво да кажа.

— Линк също има нещо за теб — каза Бес.

Едрият мъж се смути, когато всичко очи се обърнаха към него.

— Нося торта — измърмори той и се изкашля. — На рождения си ден трябва да имаш торта.

Райън прекоси стаята, за да види тортата, украсена с бледорозова и жълта глазура.

— О, Линк. Прекрасна е!

— Ти трябва да разрежеш първото парче — инструктира я той.

— Да, само след минутка — Райън протегна ръце към него, наведе главата му, надигайки се на пръсти, за да я достигне, и притисна устни към неговите.

— Благодаря ти, Линк.

Той се изчерви, усмихна се и погледна изтерзано към Бес.

— Няма защо.

— И аз имам нещо за теб — все още усмихната, Райън се обърна към Пиърс. — Ще целунеш ли и мен? — попита той.

— След като получа подаръка си.

— Много си алчна — отбеляза той и ѝ поднесе една дървена кутийка.

Тя беше стара и изографисана. Райън прокара пръсти по нея и усети на места изгладената от годините повърхност и гравюрите върху нея.

— Красива е — промълви тя. После я отвори и видя в нея сребърна верижка с малка фигурка.

— О!

— Риба с извита опашка — каза ѝ Пиърс и я извади от кутийката, за да я закачи на шията ѝ. — Това е стар египетски символ на живота. Няма нищо общо със суеверието — добави бързо той. — За късмет е.

— Пиърс... — Райън си спомни за сплесканата монета, засмя се и се метна на врата му. — Никога ли нищо не забравяш?

— Не. Сега ми дължиш една целувка.

Райън спази обещанието си, забравяйки, че в стаята има и други хора.

— Хей, искаме да си вземем малко торта. Нали така, Линк? — Бес плъзна ръка по едрия му кръст и се усмихна на Райън, когато тя отново се върна към реалността.

— Дали ще е толкова вкусна, колкото красива? — зачуди се гласно Райън, докато вземаше ножа и го прекара през тортата. — Вече не си спомням откога не съм яла торта. Ето, Линк, за теб е първото парче.

След като Линк взе парчето, Райън облиза глазура по пръстите си.

— Чудесно — отсъди тя и започна да реже следващо парче. — Не знам как сте разбрали. Аз съвсем бях забравила, докато... — Райън спря да реже и се изправи. — Ти си прочел моята бележка! — обвини тя Пиърс.

Той я погледна с убедително наивни очи:

— Каква бележка?

Тя въздъхна нетърпеливо, без да забелязва, че Бес беше взела ножа и сама беше започнала да разрязва тортата.

— Взел си чантата ми и си прочел бележката.

— Да съм вземал чантата ти? — повтори Пиърс, повдигайки вежди. — Райън, мислиш ли, че бих направил нещо толкова нетактично?

Тя се замисли за момент.

— Да, би го направил.

Бес се изсмя, но той само мило я погледна. После взе подаденото му парче торта.

— На магьосниците не им се налага да стигат дотам, че да пребъркват джобове, за да събират информация.

Линк се засмя с дълбок тътнещ глас, който изненада Райън.

— Както веднъж задигна ключовете на онзи човек от Детройт? — припомни той на Пиърс.

— Или обещите на дамата от Флатбъш? — добави Бес. — Никой не е по-ловък от теб, Пиърс.

— Това вярно ли е? — попита Райън, когато тя отново го погледна.

Пиърс отхапа от парчето торта и не каза нищо.

— Винаги им ги връща в края на представлението — продължи Бес. — Добре че не е решил да стане крадец. Помисли си само какво щеше да бъде, ако започнеше да разбива сейфове отвън, вместо отвътре.

— Зашеметяващо — съгласи се Райън и го погледна с присвити очи. — С удоволствие бих чула повече такива истории.

— Ами когато веднъж успя да излезеш от онзи малък затвор във Вичита, а Пиърс? — продължи услужливо Бес. — Знаеш ли, когато те видяха да...

— Пийни още шампанско, Бес — предложи Пиърс, взе бутилката и наля в чашата ѝ.

Линк се засмя отново със своя тътнещ глас.

— Да беше видял лицето на шерифа, когато той погледна вътре и видя празните килии — всички отключени и празни.

— Разбивач на затвори — каза Райън замислена, но и очарована.

— Това е бил редовен номер на Худини — Пиърс ѝ подаде чаша с шампанско.

— Да, но той първо го е измислил и отработил заедно с ченгетата — Бес тържествуващо се засмя, когато Пиърс я погледна и отрязва на

Линк още едно парче от тортата.

— Джебчия, разбивач на затвори — Райън се наслаждаваше на надигащото се смущение, което забеляза в очите на Пиърс. Рядко го виждаше да се чувства неловко. — Има ли още нещо, за което трябва да знам?

— Вече и без това знаеш твърде много — отбеляза той.

— Да — Райън звучно го целуна. — И това е най-добрият подарък за рождения ми ден, който съм получавала.

— Хайде, Линк — Бес вдигна вече наполовина празната бутилка шампанско. — Хайде да привършваме с това и с тортата. Да оставим Пиърс сам да се справи с положението. Трябва да й разкажеш историята за онзи продавач от Солт Лейк Сити.

— Лека нощ, Бес — каза ласкаво и тя отново се изсмя.

— Честит рожден ден, Райън! — Бес изпрати на Пиърс една ослепителна усмивка, докато избутваше Линк от стаята.

— Благодаря, Бес. Благодаря, Линк — Райън изчака, вратата да се затвори, преди да погледне отново Пиърс.

— Преди да обсъдим продавача от Солт Лейки Сити, кажи защо си бил в малка килия в Уичита? — очите й го гледаха засмяно над ръба на чашата.

— Стана недоразумение.

— Всички се оправдават така — тя повдигна вежди. — Може би заради някой ревнив съпруг?

— Не, заради разгневен депутат, който се озова заключен на един стол със собствените си белезници в един бар — Пиърс вдигна рамене. — Не ми беше много благодарен, когато го освободих от тях.

Райън избухна в смях:

— Естествено, че няма да бъде.

— Бяхме се хванали на бас — добави Пиърс. — Той загуби.

— И вместо да ти се изплати — заключи Райън, — те е хвърлил в затвора.

— Нещо подобно.

— Отчаян криминален тип — у Райън се надигна въздишка. — Предполагам, че съм на произвола на твоята воля — тя остави чашата си върху масата и отиде до него. — Беше много мило от твоя страна да направиш това за мен. Благодаря.

Пиърс приглади назад косата й.

— Такова сериозно лице — промълви той и я целуна по клепачите на затворените ѝ очи. Спомни си за болката, която бе видял в тях, когато тя прочете писмото на баща си. — Няма ли да отвориш подаръка от баща си, Райън?

Тя поклати глава и облегна брадичка на раменете му.

— Не, не и тази вечер. Утре. Дадох ми вече подаръци, които имат значение за мен.

— Той не те е забравил, Райън.

— Не, не би могъл да ме забрави. Сигурно си го е отбелязал в календара си. О, съжалявам — тя отново поклати глава и се отдръпна встрани. — Няма значение. Винаги съм искала прекалено много. Той ме обича по свой начин.

Пиърс взе ръцете ѝ.

— Той всичко прави по свой начин.

Райън отново вдигна очи към него. Намръщеното ѝ преди лице сега изразяваше разбиране.

— Да, прав си. Никога не съм разсъждавала за това от тази гледна точка. Ще продължавам да се старая да бъда доволен от мен и един ден той ще ми каже: „Обичам те. Гордея се, че съм ти баща.“ — тя въздъхна. — Аз съм вече голяма жена, но продължавам да очаквам.

— Ние никога не преставаме да очакваме това от своите родители — Пиърс отново я притегли към себе си.

Райън си помисли за неговото детство, докато той си мислеше за нейното.

— Щяхме да бъдем по-различни, ако родителите ни се бяха отнесли към нас по друг начин, нали?

— Да — отговори той. — Така щеше да бъде.

Райън наклони глава назад.

— Не искам да бъдеш по-различен, Пиърс. Ти си точно такъв, какъвто искам да бъдеш — жадна за целувка, тя притисна устни в неговите. — Заведи ме в леглото — прошепна Райън. — Кажи ми какво си мислеше през всичките тези часове, преди да ни прекъснат.

Пиърс я вдигна и тя се прилепи към него, очарована от силните му ръце.

— Всъщност — започна той, отивайки към спалнята — чудех се какво си облякла под роклята.

Райън се засмя и го целуна по шията.

— Е, няма какво толкова да се чудиш.

В спалнята беше тъмно и тихо, докато Райън лежеше свита до Пиърс. Пръстите му небрежно си играеха с косата ѝ. Той мислеше, че тя спи. Изглеждаше много спокойна. Не възразяваше срещу това да лежи буден. Това му позволяваше да се наслаждава на усещането от допира на нейната кожа с неговата, на копирената ѝ коса. Докато Райън спеше, той можеше да я докосва, без да я възбужда, да усети спокойствието, че тя е до него. Не му се нравеше мисълта, че следващата нощ тя сигурно нямаше да бъде в неговото легло.

— За какво си мислиш? — измърмори Райън и той се сепна.

— За теб — той я притисна по-близо до себе си. — Стори ми се, че спиш.

— Не, не спя — той усети как миглите ѝ докосват раменете му, когато тя отвори очи. — Мислех за теб — Райън повдигна пръст и погали брадичката му. — Откъде имаш този белег?

Той не отговори веднага. Райан осъзна, че без да иска е проникнала в неговото минало.

— Предполагам, че си го получил в битка с някоя чародейка — подметна тя, като съжали, че е задала въпроса.

— Не беше чак толкова романтично. Като малък паднах по едни стълби.

Дъхът ѝ за момент спря. Не очакваше, че Пиърс така доброволно ще заговори за своето минало, дори за толкова дребна подробност. Тя се раздвижи и облегна ръка на кръста му.

— Когато бях малка, паднах от един стол и си счупих зъб. Баща ми побесня, когато разбра. Бях ужасена при мисълта, че той можеше да падне и баща ми да се откаже от мен.

— Толкова ли много си се изплашила?

— Да, от неговото неодобрение. Беше глупаво.

— Не — вторачен в тъмния таван, Пиърс продължаваше да гали косите ѝ. — Всички си имаме страхове.

— Дори ти? — попита тя с половин усмивка на уста. — Не вярвам ти да се страхуваш от нещо.

— От това да не мога да се измъкне от нещо, в което съм въвлечен, от нещо, в което съм влязъл — промълви той.

Изненадана, Райън го погледна и в тъмнината срещна блясъка на очите му.

— Имаш предвид в някое от твоите бягства?

— Какво? — той върна мислите си към нея. Не беше осъзнал, че е казал това на глас.

— Защо устройваш тези свои бягства, щом се чувстваш така?

— Мислиш ли, че ако не обръщаш внимание на страха, той ще изчезне? — попита я той. — Когато бях малък — каза спокойно Пиърс, — не можех да излизам от тоалетната. А сега мога да изчезна от някой сандък или пък от някоя подземна гробница.

— О, Пиърс! — Райън обърна лице към гърба му. — Съжалявам. Не е необходимо да говориш за това.

Но той усещаше в себе си някакъв подтик да говори. Пиърс осъзна, че говори за това за първи път от детските си години.

— Знаеш ли, мисля, че споменът за мириса остава запечатан в паметта много по-продължително, отколкото всичко останало. Винаги мога ясно да си припомня миризмата на баща ми. Нямах и десет години, когато го видях за последен път и разбрах каква беше тя. Той миришеше на джин. Не би могъл да ти каже как точно изглеждаше моят баща, но си спомням тази миризма.

Докато говореше, Пиърс не снемаше поглед от тавана. Райън знаеше, че връщайки се в своето минало, той бе забравил за нейното присъствие.

— Една нощ, когато бях на петнадесет, слязох в мазето. Харесваше ми да изследвам какво има там долу, докато всички спяха в леглата си. Минах покрай портиера, който беше заспал в ъгъла с бутилка джин до себе си. Тази миризма... Спомням си, че за момент се ужасих, без изобщо да знам защо. Но отидох до него, вдигнах бутилката и тогава разбрах. И престанах да се страхувам.

След това Пиърс дълго мълча и Райън не проговори. Тя чакаше. Чакаше той да продължи, като знаеше, че тя самата не можеше да го помоли за това. В стаята беше тихо и Райън чуваше под ухото си биенето на сърцето му.

— Беше много жесток, много болен човек — продължи тихо Пиърс, а тя знаеше, че той отново говори за баща си. — Преди години бях сигурен, че и аз съм болен от същото.

Райън силно го прегърна и поклати глава:

— У теб няма жестокост — прошепна тя. — Няма.

— Ще продължиш ли да мислиш така, ако ти кажа откъде съм дошъл? — запита той. — Ще ми позволяваш ли да те докосвам, когато разбереш?

Райън повдигна глава и преглътна сълзите си.

— Бес ми каза преди една седмица — разкри твърдо тя. — И аз съм тук.

Пиърс замълча, но Райън усети как ръката му да се отдръпва от косата ѝ.

— Нямах право да ѝ се сърдиш. Тя е най-лоялната и най-обичливата жена, която съм срещала. Каза ми, защото знаеше, че се тревожа, че искам да те разбера.

Пиърс беше много спокоен.

— Кога?

— Нощта... — Райън се поколеба и пое дълбоко дъх — в нощта на премиерата. — Искаше ѝ се да може да види изражението му, но тъмнината го скри. — Ти каза, че когато те опозная, ще станем любовници — напомни му тя. — И беше прав — гласът ѝ трепереше и тя преглътна. — Сега съжаляваш ли?

Докато той отговори, ѝ се стори, че измина цяла вечност.

— Не — Пиърс отново я притегли към себе си. — Не — целуна слепоочията ѝ. — Как бих могъл да съжалявам, че съм твой любим?

— Тогава не съжалявай, че те опознах. Ти си най-великолепният мъж, когото съм срещала.

Пиърс се засмя, отчасти развеселен, отчасти трогнат. И откри, че му стана по-леко. Облекчението, което изпитваше, беше огромно. Това го накара отново да се засмее.

— Райън, ти каза нещо невероятно.

Тя вдигна брадичка. Няма да има сълзи за него.

— То е самата истина, но няма да го повторя. Ще се възгордееш — тя докосна скулите му с длани. — Но само за тази нощ ще те оставя да му се наслаждаваш. И освен това, — добави тя, дърпайки го за ухото. — Харесва ми начина, по който веждите ти се извиват по краищата — тя целуна устните му после обсипа лицето му с целувки. — И начина, по който изписваш името си.

— Начинът, по който какво?

— Върху договорите — Райън продължаваше леко да го целува по лицето. — Много е елегантен — тя усети как скулите му се раздвижват от усмивка. — А ти какво харесваш у мен? — интересува се тя.

— Вкусът ти — реагира веднага той. — Неописуем е.

Райън ухапа долната му устна, но той я обърна и превърна това насилие в много страстни целувки.

— Знаех си, че ще се възгордееш, — каза тя с отвращение. — Аз ще заспивам.

— Не мисля така, — поправи я Пиърс, и наведе устни.

И този път той беше прав.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Едно от най-тежките изпитания, което предстоеше на Райън, бе да се сбогува с Пиърс. Изкушаваше я мисълта да забрави всички задължения и амбиции и да го помоли да я отведе с него. Какво друго, освен празни цели бяха амбициите, когато той не е до нея? Щеше да му каже, че го обича, че нищо друго няма значение, освен това да бъдат заедно.

Но когато пристигнаха на летището, Райън се усмихна насила, целуна го за довиждане и го остави да си тръгне. Тя трябваше да поеме към Лос Анджелис, а той — към залива. Работата, която ги беше събрала, сега щеше и да ги разделя.

Все още не бяха разговаряли за бъдещето. На Райън ѝ се наложи да разбере, че Пиърс никога не говореше за утрешните дни. Фактът, че той заговори за миналото си, ѝ вдъхна увереност. Това беше стъпка напред, може би по-голяма, отколкото и двамата можеха да предположат. Времето, мислеше си Райън, щеше да покаже дали онова, което се случи между тях в Лас Вегас, ще се закрепни или ще отзвучи. Започваше период на чакане. Тя знаеше, че ако Пиърс изпитваше известно съжаление, сега, докато са разделени, то щеше да излезе наяве. Отсъствието невинаги закрепваше любовта. То можеше и да охлади кръвта и мисълта. Обикновено се появяват съмненията, човек има време да се замисли. Когато Пиърс пристигне в Ел Ей, тя вече щеше да знае отговора.

Райън прекрачи прага на своя кабинет, погледна към часовника си и мрачно осъзна, че времето и програмите отново бяха станали част от нейния свят. Беше се разделила с Пиърс едва преди час, а той вече непоносимо ѝ липсваше. Дали той мислеше за нея — сега, точно в този момент? Ако се концентрира достатъчно силно, той щеше ли да разбере, че тя си мисли за него? Райън въздъхна и седна зад бюрото си. Откакто се обвърза с Пиърс, въображението ѝ беше станало много по-

свободно, по-фриволно. Трябваше да признае, че на моменти дори бе повярвала в магията.

Какво се е случило с теб, госпожице Суон? — запита се тя. Откъснала си се от земята, където е мястото ти. Любов, разсъждаваше тя и се облегна на ръцете си. Когато си влюбен, няма нищо невъзможно.

Кой може да каже защо баща ѝ се разболя и изпрати нея при Пиърс? Коя сила тласна ръката ѝ, за да избере онази съдбоносна Таро карта? Защо котката избра именно нейния прозорец по време на онази буря? Със сигурност съществуваше логично обяснение за всяка една стъпка, която я доближаваше все по-близо до сегашното ѝ положение. Но на влюбената жена не ѝ е необходима логика.

Трябва да е било някаква магия, помисли си Райън и на лицето ѝ се появи усмивка. Усети я още от момента, в който очите им се срещнаха. Просто ѝ беше нужно време, за да го приеме. И сега, след като го направи, единственият избор, който ѝ бе останал, беше да изчака и да разбере дали магията е трайна. Не, поправи се тя, нямаше време за такъв избор. Тя щеше да направи така, че магията да не свършва. Ако е необходимо търпение, ще бъде търпелива. Ако е необходимо да действа, щеше да го направи. Но Райън не възнамеряваше да се предава, дори ако това означаваше и тя самата, със собствени ръце, да се опита да направи магия.

Райън разтърси глава и се облегна на стола. Нищо не можеше да бъде направено, докато той не се върне в нейния живот. А това щеше да стане след седмица. Засега все още имаше работа, която трябваше да се свърши. Не можеше с магическа пръчка да заличи дните от календара, докато той се върне. Трябваше да ги оползотвори. Отвори бележките си за Пиърс Аткинс и започна да ги преписва. След по-малко от половин час телефонът звънна.

— Да, Барбара.

— Шефът ви вика.

Райън се намръщи над разхвърляните листове върху бюрото си.

— Сега?

— Сега.

— Добре, благодаря.

Мърморейки тихо, Райън събра листовите, отдели тези, които трябваше да вземе със себе си. Баща ѝ можеше да ѝ даде няколко часа,

за да се подготви, помисли си тя. Но оставаше фактът, че той щеше да наднича над рамото ѝ в нейната работа по този проект. Предстоеше ѝ да извърви дълъг път, за да докаже своите способности на Бенет Суон. Знаейки това, Райън сложи листовите в една папка и отиде да се види с баща си.

— Добро утро, госпожице Суон — секретарката на Бенет Суон вдигна очи, когато Райън влезе. — Как мина пътуването?

— Много добре, благодаря — Райън забеляза как очите на тази жена се плъзнаха по дискретните ѝ скъпи перлени обеци. Райън си беше сложила подаръка на баща си, като знаеше, че той би искал да ги види, за да се убеди, че изборът е правилен и оценен.

— Наложил се господин Суон да излезе за малко, но ще се върне всеки момент. Пожела да го почакате в кабинета му. Господин Рос вече е вътре.

— Добре дошла, Райън — Нед стана, когато тя затвори вратата след себе си. От чашата кафе, която той държеше в ръката си, се издигаше пара.

— Здравей, Нед. И ти ли ще присъстваш на тази среща?

— Господин Суон иска да работя с теб по този проект — той се усмихна чаровно и леко извинително. — Надявам се да не възразяваш.

— Разбира се, че не възразявам — каза натъртено тя, сложи папката върху бюрото и взе кафето, което Нед ѝ предложи. — И в качеството си на какъв?

— Ще бъда координатор на продукцията, — отвърна ѝ той. — Все още си нова в тази работа.

— Да.

Значи ще ми бъдеш надзирател, помисли си с горчивина тя. На Суон все още му се искаше да командва.

— Как беше във Вегас?

— Страхотно — отвърна Райън и отиде до прозореца.

— Надявам се да си намерила малко време, за да изпробваш късмета си. Твърде много работиш, Райън.

Тя докосна с пръсти колието на врата си и се усмихна.

— Поиграх малко на двасет и едно. И спечелих.

— Сериозно? Браво на теб!

Райън изпи кафето и остави чашата.

— Мисля, че имам утвърдена основна идея за това как да съвпаднат интересите на Пиърс, на „Суон Продъкшънс“ и на телевизията — продължи тя. — Няма нужда от други, които да повишават нейния авторитет. Един известен гост ще бъде достатъчен. Що се отнася до декора, трябва да говоря с дизайнерите, но вече имам доста ясна представа какъв трябва да бъде той. А относно спонсорите...

— Делово можем да поговорим и по-късно — прекъсна я Нед. Той се доближи до нея и пръстите му заиграха с краищата на косата ѝ. Райън стоеше неподвижно и гледаше през прозореца.

— Липсваше ми, Райън, — каза нежно Нед. — Струваше ми се, че те нямаше месеци.

— Странно — измърмори тя, наблюдавайки как прелиташе някакъв самолет. — Никога не съм предполагала, че една седмица може да измине така бързо.

— Скъпа, докога ще ме измъчваш? — Той я целуна по главата. Райън не почувства никакво възмущение. Не усети абсолютно нищо.

Колкото и странно да бе, тя започна все по-силно да привлича Нед, след като го беше отблъснала. Сега у нея имаше нещо по-различно, но Нед още не знаеше точно какво.

— Ако само ми дадеш възможност, ще се реванширам.

— Аз не те измъчвам, Нед — Райън се обърна към него. — Съжалявам, ако така ти се е сторило.

— Ти все още си ми сърдита.

— Не, казах ти и преди, че не съм — тя въздъхна и реши, че ще е по-добре нещата между тях да се изяснят. — Бях ядосана и наранена, но не задълго. Аз никога не съм те обичала, Нед.

Не му се понрави извинителният тон на гласа ѝ. Той предизвика отбранителна реакция у него.

— Ние едва започвахме да се опознаваме.

Нед посегна да хване ръцете ѝ, но тя поклати глава.

— Не, ти ни най-малко не ме познаваш. При това — добави незлонамерено тя, — ако трябва да бъда честна, това, което направи после, беше много по-лошо.

— Райън, колко пъти ще трябва да ти се извинявам за глупавото си предложение? — в гласа му се долавяше болка и съжаление.

— Аз не те моля за извинение, Нед. Опитвам се да си изясня нещата. Ти направи грешка като допусна, че мога да повлияя върху баща си. Ти имаш по-силно влияние над него от самата мен.

— Райън...

— Не, изслушай ме — настоя тя. — Ти си мислеше, че тъй като съм дъщеря на Бенет Суон, той ще се вслушва в това, което му казвам. Но в работата си баща ми се съобразява много повече със своите сътрудници, отколкото с мен. Само загуби време да ме настройваш да говоря с него. И ако оставим това настрана — продължи тя, — не си падам по мъж, който иска да ме използва като трамплин. Сигурна съм, че заедно ще работим много добре, но нямам никакво желание да те виждам извън офиса.

И двамата се стреснаха, когато чуха врата на кабинета да се затваря.

— Райън... Рос — Бенет Суон отиде до бюрото си и седна.

— Добро утро — Райън се засуети малко, след като го поздрави, преди да седне на стола. Дали е чул нещо, зачуди се тя. Лицето му не издаваше нищо, така че Райън посегна към папката. — Нахвърлих в общи линии мои мисли и идеи относно Аткинс — започна тя, — но нямах достатъчно време, за да изготвя цялостен доклад.

— Дай ми това, което имаш — той махна на Нед с ръка, за да седне на стола и запали пура.

— Клубната му програма е много стегната — Райън сплете пръстите си, за да не затреперят. — Гледал си касетите и знаеш, че изпълненията му варират от малки фокуси до големи и сложни илюзии и изчезвания, които отнемат две или три минути. Камерата няма да го следи за почти същото време, но публиката очаква това — тя се спря и кръстоса крака. — Разбира се, знаем, че за телевизията ще се наложи да се направят някои промени, но не виждам никакви проблеми. Той е изключително творческа личност.

Суон измърмори нещо, което сигурно означаваше съгласие и протегна ръка за доклада на Райън. Тя стана, подаде му го и отново седна на мястото си. Забеляза, че баща ѝ не беше в най-доброто си настроение. Някой не е отговорил на очакванията му. Райън единствено можеше да бъде благодарна, че не беше тя.

— Доста е тънка — отбеляза той и се намръщи, като видя папката.

— В края на деня ще бъде по-дебела.

— Следващата седмица лично ще говоря с Аткинс — заяви Суон, прелиствайки страниците. — Кугър ще е режисьор.

— Боже, с удоволствие ще работя с него. Искам Блумфилд да направи дизайна — предпазливо предложи тя и затаи дъх.

Суон вдигна поглед и се вторачи в дъщеря си. Блумфилд беше и неговият собствен избор. Той реши това преди по-малко от час. Райън среща твърдия му поглед, без да трепне. Суон все още не беше сигурен дали е доволен или ядосан от това, че дъщеря му е с една стъпка пред него.

— Ще го обмисля — заяви той и отново се върна на доклада.

Райън тихо си отдъхна.

— Той ще доведе музикален оформител — продължи тя, мислейки си за Линк. — Както и собствен екип и всичко останало. Ако възникне някакъв проблем, ще му кажа да наеме наши хора за генералната репетиция и за предаването. Той прави нещата по свой начин.

— С това можем да се справим — измърмори Суон. — Рос ще бъде координатор на продукцията — той повдигна очи и среща погледа на Райън.

— Разбирам — Райън издържа на неговия поглед. — Не мога да оспоря избора ти, но си мисля, че щом аз съм продуцент на този проект, би трябвало сама да избирам екипа си.

— Не искаш да работиш с Рос? — попита Суон, сякаш Нед не седеше до нея.

— Мисля, че с Нед ще се справим много добре заедно — каза кротко тя. — И съм сигурна, че Кугър познава операторите, с които ще работи. Ще бъде неуместно да се намесваме в работата му. Но — добави тя с известна твърдост в гласа си, — знам също така кой искам да работи в този проект.

Суон се облегна назад и си дръпна от пурата. Червенината, която обля страните му, бе сигнал за раздражението му.

— Какво по дяволите, знаеш ти за продуцентството? — заинтересува се той.

— Достатъчно, за да бъда продуцент на тези предавания и те да бъдат сполучливи — отвърна тя. — Както ти самият ми каза да направя преди няколко седмици.

Суон съжали, че се е съгласил на условията на Пиърс.

— Ти си продуцент на записа — отсече той. — Ще си прочетеш името в надписите накрая. Просто прави това, което ти се казва.

Стомахът на Райън се сви, но тя не изпускаше от поглед очите му.

— Щом така приемаш нещата, изхвърли ме още сега — тя бавно се изправи. — Но ако остана, ще направя много повече от това да видя името си сред надписите накрая. Аз знам как работи този човек, познавам и спецификата на телевизионното предаване. Ако това не е достатъчно за теб, намери си някой друг.

— Седни! — изкрещя баща ѝ. Нед потъна в стола си, но Райън остана права. — Не ми поставяй ултиматуми. Аз съм в този бизнес от четиридесет години — той удари с ръка по бюрото. — Четиридесет години! Значи ти познаваш телевизията — процеди презрително той. — Да предадеш едно представление на живо не е като да променяш проклетия договор. Не мога да допусна някакво истерично момиченце да дотича при мен пет минути преди да влезем в ефир, за да ми каже, че има някаква техническа повреда.

Райън преглътна надигацията се у нея гняв и отговори студено.

— Аз не съм истерично момиченце и никога за нищо не дотичвам при теб.

Напълно зашеметен, Суон се вторачи в дъщеря си. Чувството за вина, появило се у него, го накара да избухне още повече.

— Ти едва сега започваш! — очите му светнаха, когато той тресна папката в бюрото. — А започваш, защото аз казвам да го направиш. Когато ти давам съвет, ще го следваш.

— Съвет? — засече го Райън. В очите ѝ проблеснаха противоположни чувства, но гласът ѝ беше много твърд. — Винаги съм уважавала твоите съвети, но днес не чух нито един. Само заповеди. Не ми трябва твоята благосклонност — тя се обърна и се запъти към вратата.

— Райън! — изкрещя гневно той. Никой нямаше право да не се подчини на Бенет Суон. — Върни се тук и седни. Малка госпожице! — извика той, когато дъщеря му не обърна внимание на неговото нареждане.

— Не съм твоята малка госпожица — отвърна тя, като се обърна към него. — Аз съм твой служител.

Баща ѝ я погледна сепнато. Какво може да отвърне на това? Нетърпеливо той посочи с ръка стола.

— Седни — каза и отново, но тя не се отмести от вратата. — Седни, седни — повтаряше той, като раздражението му беше преминало в гняв.

Райън се върна и спокойно седна на мястото си.

— Вземи бележките на Райън и започни да работиш върху бюджета — нареди той на Нед.

— Да, сър — благодарен, че вече е свободен, Нед се оттегли.

Суон изчака вратата да се затвори и отново погледна към дъщеря си.

— Какво искаш? — попита я той за първи път в живота си.

И двамата в един и същи момент забелязаха този факт.

Райън изчака малко, за да разграничи личните си чувства от професионалните.

— Уважението, което демонстрираш към всеки друг продуцент.

— Но ти нямаш една записана лента — отбеляза Суон.

— Нямам — съгласи се тя. — И никога няма да имам, ако ми връзваш ръцете.

Суон изпусна една въздишка, видя, че пурата му е изгаснала и я захвърли в пепелника.

— В програмата има временна пролука в третата неделя на май, от девет до десет източно време.

— Значи имаме само два месеца.

Той кимна с глава.

— Искат го преди летния сезон. С каква скорост можеш да работиш?

Райън повдигна вежда и се усмихна:

— Достатъчно бързо. Искам Елейн Фишер да е гостуващата звезда.

Суон навъси чело.

— Това ли е всичко? — попита сухо той.

— Не, това е като начало. Тя е талантива, красива и е популярна и сред жените, и сред мъжете. Освен това има опит с клубовете и представленията на живо — наблегна Райън, а Суон се намръщи и не реагира. — Нейните невинни и широко отворени очи са идеален контраст на Пиърс.

— Тя снима в Чикаго.

— До следващата седмица — Райън спокойно му се усмихна. — И ще сключи договор със Суон. Ако снимането на филма се отложи с една-две седмици, няма да има голямо значение — добави тя и замълча. — Няма нужда да остава в Калифорния повече от няколко дни. Пиърс ще има грижата за представлението.

— Тя има и други ангажименти — отбеляза Суон.

— Ще успее да се вмести в тях.

— Обади се на нейния агент.

— Ще се обадя — Райън отново се изправи. — Ще уговоря среща с Кугър и пак ще дойда при теб — за момент тя се спря, спонтанно отиде до него и застана до стола му. — От години съм наблюдавала как работиш — започна Райън. — Не очаквам от теб да имаш същата увереност в мен, която имаш в себе си или в някой друг с богат опит. И ако допусна някакви грешки, няма да оставя те да бъдеш пренебрегнати. Но ако добре си върша работата, което и ще направя, искам да бъда сигурна, че аз съм в основата на проекта и че съм заслужила оказаното ми доверие.

— Представлението е твое — каза просто той.

— Да — Райън кимна с глава. — Точно така. Този проект е особено важен за мен по няколко причини. Не мога да обещавам, че няма да допускам грешки, но мога да обещавам, че никой друг няма да работи по-усърдно от мен.

— Не позволявай на Кугър да те размотава — процеди тихо той, а след момент добави: — Той обича да подлудява продуцентите.

Райън се усмихна.

— Не се притеснявай, чувала съм за неговите истории — тя отново понечи да излезе, но си спомни нещо. След кратко колебание се наведе и го целуна по бузата. — Благодаря за обещите. Чудесни са.

Суон ги погледна. Бижутерът беше казал на секретарката му, че са подходящ подарък и добра инвестиция. Какво ли беше написал на бележката, която беше изпратил с тях? — зачуди се той. Огорчен от това, че не може да си спомни, реши да помоли секретарката си за едно копие от нея.

— Райън... — Суон я хвана за ръката. Забелязвайки, че тя премига от изненада, баща ѝ сведе поглед към пръстите си. Беше чул целия ѝ разговор с Нед, преди да влезе в кабинета. Беше се ядосал,

разстроил и сега, когато видя дъщеря си сепната от това, че взема ръката ѝ, съвсем се смути.

— Добре ли прекара във Вегас? — попита той, като не знаеше какво друго да каже.

— Да — тъй като не знаеше какво друго да направи, Райън отново заговори за работата. — Мисля, че това беше умен ход. Докато наблюдавах отблизо как работи Пиърс, получих много добра представа за него. Съвсем различно е от това да го гледаш на запис. А и се запознах с хората, които са с него. Така по-бързо ще се сработим — тя отново погледна смутено хванатите им ръце. Възможно ли е да е болен? Зачуди се Райън и бързо погледна към лицето му. — Аз... до утре ще имам за теб много по-подреден и точен доклад.

Суон изчака, докато тя свърши.

— Райън, на колко години стана вчера? — той я погледна по-отблизо.

Погледът ѝ от объркан стана мрачен.

— На двадесет и седем — отвърна тя с равен глас.

Двадесет и седем! Суон пое дълбоко въздух и пусна ръката ѝ.

— Няколко години ми се губят — смотолели той. — Отиди да се уговориш с Кугър — посъветва я той и започна да разлиства страниците на бюрото си. — Изпрати ми бележка, след като се свържеш с агента на Фишър.

— Добре.

Като се преструваше, че чете, Суон проследи как дъщеря му излиза от кабинета. След като тя затвори вратата след себе си, той се облегна на стола. С изумление осъзна, че беше започнал да остарява.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Продуцентството отново потопи Райън в купища документи, подобно работата ѝ върху договорите. Дните ѝ преминаваха зад бюрото, на телефона или в нечий кабинет. Работата ѝ беше тежка, изтощителна и не особено вълнуваща. Часовете бяха дълги, а проблемите — безкрайни. Чак сега тя откри, че има усет към тези неща. Все пак беше дъщеря на баща си.

Суон не ѝ беше дал пълна свобода, но конфликтът между тях от сутринта на нейното завръщане от Ел Ей даде своите резултати. Баща ѝ се вслушваше в нея. Тя се изненадваше от неговата сговорчивост и от това, че се съгласяваше с повечето от нейните предложения. Той не налагаше произволно своето вето, както Райън се беше опасявала, но от време на време променяше по нещо. Суон познаваше този бизнес с всичките му тънкости. Райън си водеше записки и се учеше.

Дните ѝ бяха изцяло запълнени и хаотични. Нощите ѝ бяха пусти. Райън знаеше, че Пиърс няма да ѝ се обади. Това не беше в негов стил. Той щеше да стои долу, в своята работна стая, да измисля нови неща, да се упражнява, да се усъвършенства. Райън се съмняваше, че той дори забелязва как времето минава.

Разбира се, тя можеше да му се обади, мислеше си младата жена, докато обикаляше из празния си апартамент. Можеше да измисли какви ли не правдоподобни оправдания за това, че го търси. Има промяна в написаната програма. Това беше основателна причина, въпреки че знаеше, че той вече беше информиран за нея от своя агент. А и имаше най-малко десетина малки въпроси, които можеха да уточнят преди срещата следващата седмица.

Райън погледна замислено към телефона, но поклати глава. Не се налагаше да обсъжда с него нищо за работата и тя не искаше да я използва като предлог. Райън отиде до кухнята и започна да си приготвя лека супа.

Пиърс направи за трети път илюзиите с вода. Всичко стана почти перфектно. Но почти не означаваше и достатъчно добре. Не за първи път му мина мисълта, че окоето на камерата ще бъде безкрайно по-остро от човешкото око. Всеки път, когато се беше гледал на запис, намираще някакви грешки. За него нямаше значение, че само той е наясно къде да ги търси. Имаше значение само това, че те бяха допуснати. Той отново направи илюзионните си номера.

В работната му стая беше тихо. Въпреки че знаеше, че Линк е горе и свири на пианото, звукът не достигаше до него. Не би го чул, дори да се намираха в една стая. Пиърс критично следеше в голямото огледало как водата като че ли блещукаше в незакрепения съд. Огледалото отразяваше как той я държи от двете страни, докато преминаваше от една му длан в другата. Вода. Тя беше един от четирите елемента, над които възнамеряваше да има власт в предаването на Райън.

Той мислеше за предаването повече като нейно, отколкото като негово. Сецаше се за нея, когато трябваше да се замисли за работата си. С грациозни движения на ръцете, Пиърс наля водата обратно в стъклената кана.

Поне няколко десетки пъти изпита желание да ѝ се обади. Веднъж, в три часа през нощта, ръката му посегна към телефона, за да набере нейния номер. Искаше да чуе само гласа ѝ, нейния глас. Но се спря, припомняйки си обета, който си бяха дали — никой да не се чувства обвързан. Ако позвъни, това щеше да означава, че той очаква тя да е там, за да отговори. Райън беше свободна да прави каквото пожелае; той нямаше никакви права над нея. Или към когото и да било друг. Дори врата на кафеза на птицата, която стоеше в него, винаги беше отворена.

През целия си живот той бе принадлежал единствено и само на себе си. Социалните работници му бяха наложили някакви правила, проявяваха и състрадание, но в края на краищата той беше просто поредното име в компютъра. Законът се погрижи за него да го настанят на подходящо място и да не бъде оставен на произвола. И същият този закон го държеше обвързан с двама души, които не го искаха, но и които не биха го изоставили.

Дори когато обичаше, както например обича Линк и Бес, той беше готов на всичко, но не предявяваше изисквания към другите за

същото. Може би поради това продължаваше да измисля все по-сложни изчезвания. Всеки успешен опит му доказваше, че никой не може да бъде задържан завинаги.

Сега той все още мислеше за Райън, когато трябваше да работи.

Пиърс вдигна белезниците и започна да ги разглежда. Те свободно стояха на нейната китка. Тогава той я държеше. Разсяно пъкна дясната си китка от едната страна на белезниците, заигравайки се с другата, като си представяше, че е заключена около ръката на Райън.

Това ли искаше? — запита се той. Да я заключи? По този начин, към себе си? Пиърс си припомни нейната топлина, в която след едно докосване се беше потопил. Кой към кого щеше да бъде заключен? Раздразнен, осъзна това така внезапно, както си беше сложил белезниците.

— От играчка — плачка, — изкрюка Мерлин от своя кафез.

Това развесели Пиърс и той вдигна поглед към него.

— Мисля, че си много прав, — каза тихо той, завъртайки за момент белезниците в ръцете си. — Но тогава и на нея няма да можеше да устоиш, нали?

— Абракадабра.

— Вярно, абракадабра, — съгласи се Пиърс разсеяно. — Но кой кого омагьоса?

Райън вече щеше да влиза във ваната, когато чу почукването на вратата.

— По дяволите!

Раздразнена от това, че я безпокоят, тя отново нахлузи халата си и отиде да отвори. Дори когато вече отваряше вратата, премисляше как да се отърве от своя посетител преди водата във ваната да е изстинала.

— Пиърс!

Той видя широко отворените ѝ от изненада очи. После, след облекчение, примесено с удоволствие, той видя радостта ѝ. Райън се хвърли в прегръдките му.

— Нима това е истина? — попита тя, преди устните ѝ да се устремят към неговите. Нейната страст го завладя. — Пет дни —

промълви Райън и се притисна в него. — Знаеш ли това колко часове прави?

— Сто и двадесет — Пиърс я отдръпна и ѝ се усмихна.

— По-добре да влезем вътре. На съседите ти ще им се стори много забавно.

Райън го издърпа в стаята и затвори вратата, като го притисна към нея.

— Целуни ме — пожела тя. — Силно. Достатъчно силно за сто и двадесет часа.

Устните му се сведоха към нейните. Тя усети зъбите му върху устните си, той изстена и силно я притисна към себе си. Пиърс се опита да извика в съзнанието спомена за своята сила и за нейната крехкост, но езикът ѝ проникваше между зъбите му, ръцете ѝ търсеха неговите. Тя се смееше с възбуждащ смях, който го побъркваше.

— Значи наистина си ти! — Райън въздъхна и отпусна глава на раменете му. — Наистина си ти!

— Но това ти ли си — зачуди се той, леко зашеметен от целувката.

След още една последна прегръдка, тя се изтръгна от ръцете му.

— Какво правиш тук, Пиърс? Не те очаквах до понеделник или вторник.

— Исках да те видя — отвърна просто той и повдигна ръка към лицето ѝ. — Да те докосна.

Райън хвана ръката му и притисна дланта му към устните си. В стомаха му сякаш пламна огън.

— Липсваше ми — промълви тя, доближавайки очи до неговите. — Много. Ако знаех, че със силата на желанието си мога да те доведа тук, трябваше да искам много по-силно.

— Не бях сигурен, че си свободна.

— Пиърс — тя нежно облегна ръка на гърдите му, — наистина ли си мислиш, че аз искам да бъда с друг?

Той не сваляше поглед от нея, без нищо да казва, но тя усети под ръката си ускорения ритъм на сърцето му.

— Заради теб не мога да работя — призна не след дълго той.

Озадачена, Райън наведе глава.

— Така ли? И по-точно?

— Ти си непрекъснато в мислите ми.

— Съжалявам — усмивката ѝ ясно показваше, че не съжалява. — Нарушавам концентрацията ти?

— Да.

Тя плъзна ръце към шията му.

— Това е много лошо — гласът ѝ звучеше подигравателно и съблазнително. — Какво смяташ да направиш по въпроса?

В отговор Пиърс я събори на пода. Движението му беше така бързо и неочаквано, че Райън ахна, но звукът бързо заглъхна в неговата целувка. Халатът ѝ се смъкна, преди тя да успее да си поеме дъх. Пиърс толкова бързо я доведе до кулминацията, че тя беше безсилна да направи нещо друго, освен да отговори на отчаяната им жажда един за друг.

Дрехите му се свлякоха от него със скорост, надхвърляща разумното, но той не ѝ остави време да го изучи. С едно движение Пиърс я обърна върху себе си, после повдигайки я сякаш беше безтегловна, я свали, за да проникне в нея.

Райън извика, зашеметена, развеселена. Скоростта замъгли съзнанието ѝ. Топлотата навлажни тялото ѝ. Очите ѝ се разшириха, когато насладата премина отвъд възможните граници. Със затворени очи тя можеше да види лицето на Пиърс, пропито от страст. Можеше да чуе дъха му, когато дългите му пръсти достигаха бедрата ѝ. Тогава сякаш було се спусна пред очите ѝ. Тя опря ръце до гърдите му, за да се предпази да не падне. Но бавно, бавно падаше, изтощена от всичко. Щом мъглата пред очите ѝ се вдигна, Райън беше в прегръдките му, а лицето му беше заровено в косите ѝ. Потните им тела взаимно се затопляха.

— Сега знам, че това наистина си ти — каза тихо Пиърс и я целуна. — Как се чувстваш?

— Зашеметена — отговори Райън, останала без дъх. — Чудесно!

Пиърс се засмя. Ставайки, той я вдигна на ръце.

— Ще те отведе в леглото и отново ще се любим, преди да се съвземеш.

— Мм, да — Райън обви ръце около шията му. — Но първо трябва да пусна водата от ваната.

Пиърс повдигна вежди, после се засмя. С полузашеметената Райън на ръце, той прекосяваше апартамента, докато намери банята.

— Във ваната ли беше, когато почуках?

— Почти — Райън въздъхна и се сгуши в него. — Възнамерявах бързо да се отърва от този, който ме прекъсна. Бях много ядосана.

С лек замах Пиърс пусна силно топлата вода.

— Не съм забелязал.

— Не забеляза ли как се опитвах да се отърва от теб?

— Понякога ставам много дебелокож — призна той. — Предполагам, че водата вече доста се е поизстудила.

— Вероятно — съгласи се тя.

— Поиграй си с мехурчетата.

— Мхм. О!

Когато Райън отвори очи, тя се бе озовала надвиснала над ваната.

— Студена ли е? — усмихна се той.

— Не.

Райън се протегна и спря горещата вода. Позволи си да му се полюбува — на неговото източено стройно тяло, на жилавите му мускули и тесни бедра. Наведе глава и завъртя с пръст мехурчетата пяна.

— Ще се присъединиш ли към мен?

— Тази мисъл ми мина през ума.

— Моля — тя го подкани с ръка. — Заповядай. Колко съм невнимателна. Дори не ти предложих нещо за пиене.

Тя дръзко му се усмихна.

Водата се надигна, когато и Пиърс влезе във ваната. Приседна накрая, с лице към нея.

— Обикновено не пия — напомни й той.

— Да, знам — Райън кимна сериозно с глава. — Не пушиш, рядко пиеш, едва ли ругаеш. Вие сте въплъщение на същинската добродетел, господин Аткинс.

Той я пръсна с вода и пяна.

— Във всеки случай — продължи Райън, избърсвайки пяната от лицето си, — исках да обсъдим скиците по декора. Искаш ли сапун?

— Благодаря ви, госпожице Суон — той го взе от нея. — Беше започнала да ми говориш за декора.

— А, да. Мисля, че ще одобриш скиците, но все пак сигурно ще поискаш някои малки промени — тя леко се премести, въздъхвайки, когато краката ѝ докоснаха неговите.

— Казах на Блумфилд, че искам нещо малко по-фантастично, средновековно, без да е претрупано.

— Значи без ризници?

— Не, ще създадем само атмосферата. Нещо мрачно, подобно на...

Райън прекъсна изречението по средата, когато той взе крака ѝ и започна да го сапунисва.

— Да? — подкани я той да продължи.

— Място, обитавано от призраци — каза тя, докато нежни тръпки на удоволствие преминаваха по крака ѝ. — Бледи цветове... Нещо подобно на твоя салон.

Пиърс започна да масажира прасеца ѝ.

— Само един декор?

Райън трепна във водата, от която се издигаше пара, когато той плъзна насапунисаните си пръсти по крака ѝ.

— Да, мисля, че основното настроение... — той бавно плъзгаше ръката си нагоре-надолу по крака ѝ, а очите му не се откъсваха от лицето ѝ.

— Какво настроение? — той вдигна едната си ръка, за да насапуниса гърдите ѝ, докато с другата масажираше горната част на бедрото ѝ.

— Секси — въздъхна Райън. — На сцената си много секси.

— Така ли? — в прочувствения му глас Райън долови, че Пиърс се развесели.

— Изглеждаш драматичен и по-скоро студено секси. Когато те гледах на представ... — тя не продължи, задъхвайки се. Силната миризма на минерални соли я обгръщаше. Усещаше водата по гърдите си, а малко по-надолу сръчната ръка на Пиърс. — Ръцете ти... — успя да каже, потънала в пламенна мъчителна наслада.

— Какво за тях? — попита я той.

— Магия — думата изпърха във въздуха. — Пиърс, не мога да говоря, когато правиш разни неща по мен.

— Да престана ли? — тя повече не го гледаше. Очите ѝ бяха затворени, но той наблюдаваше лицето ѝ, докато с върховете на пръстите си я възбуждаше.

— Не — Райън намери ръката му под водата и я притисна към себе си.

— Толкова си красива, Райън — водата се раздвижи, когато той приближи устни към гърдата ѝ. — Колко е мека. Виждах те, когато бях сам през нощта. Представях си как те докосвам ето така. Не мога да се откъсна от теб.

— Недей — ръцете ѝ разрошваха косите му, устните ѝ се притиснаха в неговите. — Не се откъсвай от мен. Толкова дълго те чаках.

— Пет дни — промълви той и тласна краката ѝ настрани.

— Цял живот.

При нейните думи нещо в него се обърна той не можеше да удържа повече страстта си. Тя трябваше да е негова, това беше всичко.

— Пиърс — промълви Райън зашеметено. — Ще се удавим.

— Поеми дълбоко въздух — посъветва я той.

— Сигурна съм, че баща ми ще пожелае да се види с теб — каза Райън на Пиърс сутринта, когато той завиваше към нейното място на паркинга пред „Суон Продъкшънс“. — И предполагам, че ти би искал да се видиш с Кугър.

— Щом съм тук — съгласи се Пиърс и загаси колата. — Но дойдох, за да видя преди всичко теб.

Райън усмихната се облегна на рамото му и го целуна.

— Толкова се радвам, че го направи. Ще можеш ли да останеш и за уикенда или ще трябва да се връщаш?

Той сложи кичур коса зад ухото ѝ.

— Ще видим.

Райън слезе от колата. Не можеше и да се надява на по-добър отговор.

— Разбира се, първата среща на целия екип няма да се състои до другата седмица, но предполагам, че те ще се съобразят с теб. — Тя се запъти към входа на сградата. — От кабинета си мога да позвъня на няколко места.

Райън го поведе бързо през коридора, кимайки от време на време в отговор, когато някой я поздравяваше. Той забеляза, че щом прекрачиха прага на входната врата, тя мигом се преобрази и стана делова.

— Не знам Блумфилд къде е днес — продължи Райън и натисна копчето на асансьора, който щеше да ги отведе до нейния етаж. — Но ако успея да го намеря, бих могла да взема скиците и да ги обсъдя с теб — те влязоха и тя започна да нахвърля програмата си за деня, подреждайки или променяйки я съобразно присъствието на Пиърс. — Може заедно да поговорим и за дължината на филма — продължи Райън. — Имаме на разположение петдесет и две минути. И...

— Ще вечеряте ли довечера с мен, госпожице Суон?

Райън прекъсна изречението си и видя, че Пиърс ѝ се усмихва. Погледът в очите му я затрудни да си припомни плановете си за деня. Можеше единствено да си припомни това, което се беше случило през нощта.

— Мисля, че ще успея да вменя вечерята в програмата си, господин Аткинс — отвърна тя, когато вратите на асансьора се отвориха.

— Бихте ли проверили в бележника си? — попита я той и целуна ръката ѝ.

— Разбира се — наложи се Райън отново да предотврати затварянето на вратите. — И днес не ме гледай повече по този начин — помоли го тя, останала без дъх. — Няма да бъда способна да работя.

— Така ли? — Пиърс я остави да го избута в коридора. — Трябва да обмисля някое подходящо отмъщение за всичките пъти, за които ти си била причината аз да не мога да работя.

Обезсилена, Райън го покани в кабинета си.

— Ако искаме да направим това представление... — започна тя.

— Имам пълно доверие в най-организираната и най-отговорната госпожица Суон — заяви Пиърс спокойно. Той взе един стол и почака тя да седне зад бюрото си.

— С теб май трудно се работи, нали? — попита тя.

— В повечето случаи мисля, че да.

Сбръчквайки нос, Райън вдигна слушалката на телефона и натисна цяла поредица от бутони.

— Райън Суон — съобщи тя, нарочно отместила поглед от Пиърс. — Той свободен ли е?

— Моля, изчакайте, госпожице Суон.

След малко тя чу гласа на баща си нетърпеливо да отговаря.

— Казвай бързо, зает съм.

— Извинявай за безпокойството — каза машинално тя. — Пиърс Аткинс е в кабинета ми. Помислих си, че би искал да го видиш.

— Какво прави той там? — поиска да узнае Суон и продължи, още преди Райън да успее да му отговори. — Доведи го — той затвори, без да изчака за нейното съгласие.

— Искате да те види сега — предаде Райън, след като премести слушалката.

Пиърс кимна с глава и се изправи, когато тя стана. От този кратък телефонен разговор той разбра много неща. След няколко минути, след като влезе в кабинета на Суон, узна още повече.

— Господин Аткинс... — Суон се изправи и заобиколи масивното си бюро, протегнал ръка. — Каква приятна изненада. Не очаквах да се срещнем лично преди другата седмица.

— Господин Суон... — Пиърс прие протегнатата ръка и забеляза, че Суон не поздравя дъщеря си.

— Моля, седнете — предложи той, посочвайки с широк замах на ръката. — Какво да ви предложа? Кафе?

— Не, нищо.

— За „Суон Продъкшънс“ е голяма чест да притежава вашия талант, Господин Аткинс — Суон отново седна зад бюрото си. — Ще вложим много енергия в това предаване. Вече действаме по въпроса за рекламата и за пресата.

— Разбирам. Райън ме държи в течение.

— Разбира се — Суон бързо й кимна. — Ще снимаме в студио 25. Ако желаете, Райън може да уреди утре да го видите. Както и всичко останало, което бихте искали да разгледате тук — той отново отправи поглед към нея.

— Да, разбира се — отговори Райън. — Мислех си, че господин Аткинс би могъл да се срещне с Кугър и с Блумфилд, ако са свободни.

— Уреди въпроса — нареди той и я освободи. — Сега, господин Аткинс, имам писмо от вашия импресарио. Бихме могли да поговорим по някои точки, преди да се срещнете с по-артистичните членове на компанията.

Пиърс изчака Райън да затвори вратата след себе си.

— Възнамерявам да работя с Райън, господин Суон. Сключих договор с вас при това условие.

— Естествено — отговори Суон, леко объркан. По правило талантливите хора се чувстват поласкани да им се оказва лично внимание. — Мога да ви уверя, че тя много усърдно работи за вас.

— Не се и съмнявам.

Суон срещна преценяващите го сиви очи.

— Райън е продуцент на предаването ви по ваша молба.

— Дъщеря ви е много интересна жена, господин Суон — Пиърс изчака малко, преди да продължи, наблюдавайки отблизо очите на Суон. — На професионално ниво — продължи той с равен глас. — Имам пълно доверие в нейните способности. Тя е умна и наблюдателна и много сериозна по отношение на работата си.

— Радвам се, че сте доволен от нея — отвърна Суон, но не беше съвсем сигурен какво се криеше зад думите на Пиърс.

— Само някой изключително глупав човек няма да бъде удовлетворен от нея — отсече Пиърс и продължи, преди Суон да успее да реагира. — Не намирате ли талантът и професионализма за подходящи, господин Суон?

Суон се загледа внимателно в Пиърс, после се облегна на стола си.

— Ако не смятах така, нямаше да бъде управител на „Суон Продъкшънс“ — отвърна иронично той.

— Значи се разбираме добре — каза Пиърс с благ тон. — Кои са точките, които бихте искали да изясним?

Часът беше пет и петнадесет, преди Райън да успее да закрие срещата между Блумфилд и Пиърс. Тя цял ден беше в движение, уреждайки непредвидени конференции и изпълнявайки своята програма за деня. Нямаше и минутка свободна, в която да се видят с Пиърс на четири очи. Сега, когато излязоха от кабинета на Блумфилд и вървяха заедно по коридора, тя въздъхна с облекчение.

— Е, май уточнихме подробностите. Няма да има такива неща като внезапно появяване на магьосник, от което всички да треперят. Като имаш пред вид, че Блумфилд е малко сухар, мисля, че той очакваше от теб да извадиш заек от шапката си.

— Нямам шапка — отбеляза Пиърс.

— Това би ли те спряло? — засмя се Райън и погледна към часовника си. — Трябва да се отбия в кабинета и да отметна няколко неща, да се свържа с баща си и да го уведомя, че сме се погрижили както трябва за нашия талант, после...

— Не.

— Не? — Райън го погледна изненадана. — Има ли нещо друго, което искаш да видиш? Нещо нередно в скиците ли забеляза?

— Не — повтори Пиърс. — Няма да се връщаш в кабинета си, за да отметнеш няколко неща или да се свързваш с баща си.

Райън отново се засмя и продължи да върви.

— Няма да отнеме много време, двацетина минути.

— Вие приехте да вечеряте с мен, госпожице Суон — напомни й той.

— След като довърша задълженията си.

— Можеш да ги довършиш в понеделник сутрин. Да има нещо спешно?

— Не, но... — тя се отдалечи, когато усети нещо около китката си и видя белезниците. — Пиърс, какво правиш? — Райън дръпна ръката си, но тя се оказа здраво привързана към неговата.

— Водя те на вечеря.

— Пиърс, свали това нещо — заповяда тя с шеговито раздражение. — Нелепо е.

— По-късно — обеща той и я поведе към асансьора. Спокойно изчака да пристигнат на техния етаж, когато две секретарки изгледаха него, белезниците и Райън.

— Пиърс — каза тихо тя. — Свали ги веднага. Гледат ни.

— Кой?

— Пиърс, говоря ти сериозно! — Райън отчаяно изстена, когато вратите се отвориха и се появиха няколко други служители от персонала на „Суон Продъкшънс“. Пиърс влезе в кабината, като на Райън не й оставаше друг избор, освен да го последва. — Ще си платиш за това — закани се тихо тя, опитвайки се да не обръща внимание на вторачилите се в тях очи.

— Кажете ми, госпожице Суон — запита Пиърс с приветлив и грижовен тон, — винаги ли е така трудно да ви убедят да спазите уговорката си за една вечеря?

След като Райън промърмори нещо неразбираемо, тя се вторачи пред себе си.

Все още привързана с белезниците за Пиърс, тя премина през паркинга.

— Добре, край на шегата — настоя Райън. — Свали ги. Никога през живота си не съм се чувствала по-неловко. Имаш ли представа как...

Но нейната разпалена тирада бе прекъсната от неговия глас.

— Цял ден ми се искаше да направя това — каза Пиърс, после я целуна отново, преди тя да успее да възрази.

Райън положи всички усилия гневът ѝ да не я напуска. Устните му бяха толкова меки. Ръката му, притисната към на кръста ѝ — толкова нежна. Тя го придърпа към себе си, но когато се опита да вдигне ръце към врата му, ѝ попречиха белезниците.

— Не — отсече твърдо тя, като си припомни ситуацията. — Няма да ти се размине.

Райън се отдръпна, готова да се нахвърли срещу него. Той ѝ се усмихна.

— Върви по дяволите, Пиърс — каза с въздишка тя. — Целуни ме отново.

Той нежно я целуна.

— Много сте предизвикателна, когато сте ядосана, госпожице Суон, — прошепна той.

— Бях ядосана — промълви тя, отвръщайки на целувката му. — И все още съм ядосана.

— И предизвикателна — той я поведе към колата.

— И какво сега? — Райън вдигна свързаните им с белезници китки и му отправи въпросителен поглед. Пиърс отвори вратата на колата и с жест я подкани да влезе.

— Пиърс! — Изгубила всякакво търпение, Райън поклати ръката му. — Свали ги. Не можеш да караш така.

— Разбира се, че мога. Ще трябва да ми помагаш — инструктира я той ѝ я побутна в колата.

Райън седна на шофьорското място и свирепо погледна към него.

— Това е пълен абсурд.

— Да — съгласи се Пиърс. — И аз му се наслаждавам. Премести се.

Райън мислеше да откаже, но после реши, че той просто ще я вдигне и ще я настани на другата седалка. С малко усилия и още по-малко грациозност, тя успя. Пиърс ѝ отправи нова усмивка и запали колата.

— Сложи ръката си на лоста за скорости и ще се справим отлично.

Райън се подчини. Дланта му остана върху ръката ѝ, когато той подкара колата на заден ход.

— Колко време ще ме държиш така?

— Интересен въпрос. Още не съм решил — той излезе от паркинга и се отправи на север.

Райън поклати глава и неволно се засмя.

— Ако ми беше казал, че си чак толкова гладен, щях съвсем мирно да дойда.

— Не съм гладен — каза спокойно той. — Мислех си да спрем и да хапнем нещо по пътя.

— По пътя? — повтори Райън. — По пътя накъде?

— Към дома.

— Към дома? — Тя погледна през прозореца и разбра, че излизат от Ел Ей и се движат в противоположната на нейния апартамент посока.

— В твоя дом? — попита недоверчиво тя. — Пиърс, той е на двеста и петдесет километра оттук.

— Приблизително — съгласи се той. — В Ел Ей нямаш работа до понеделник.

— Понеделник! Имаш пред вид, че ще останем там за уикенда? Но аз няма как... — тя не вярваше, че би могла да бъде по-разгневена. — Не съм в състояние просто да скоча в колата и да тръгна нанякъде за уикенда.

— Защо не?

— Ами, аз... — въпросът му прозвуча толкова логично, че тя трябваше да измисли как да се измъкне. — Защото не мога. Нямам никакви дрехи, и освен това, аз...

— Няма да ти бъдат необходими.

Това я спря. Райън го погледна и я обзе странна смесица от въодушевление и паника.

— Имам чувството, че ме отвличаш.

— Точно така.

— О!

— Някакви възражения? — попита той, отправяйки ѝ бърз поглед.

— Ще разбереш в понеделник — отвърна тя и се облегна назад, готова да се наслади на своето похищение.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Райън се събуди в леглото на Пиърс. Тя отвори очи срещу струящата слънчева светлина. Едва се зазоряваше, когато Пиърс я беше събудил, за да ѝ каже, че слиза долу да работи. Райън се протегна към неговата възглавница, придърпа я към себе си и продължи да се излежава още пет минути.

Колко странен мъж беше Пиърс, помисли си младата жена. Никога не би предположила, че би направил нещо толкова нечувано, като това да я заключи към себе си с белезници и да я отведе някъде за уикенда, без нищо друго, освен дрехите на гърба ѝ. Би трябвало да бъде ядосана и възмутена.

Райън зарови лице във възглавницата му. Но може ли да се ядосаш на мъж, който с поглед, с всяко докосване ти показва, че има нужда от теб, че си желана? Може ли да се възмутиш, когато един мъж те желае толкова много, че тайно да те отвлече, за да се люби с теб, сякаш ти си най-ценното създание на земята?

Райън се протегна широко, после повдигна часовника от нощната масичка. Девет и половина, помисли си тя потресена. Как е възможно да е толкова късно? Струваше ѝ се, че Пиърс само преди минути е излязъл от стаята. Скочи от леглото и побърза да вземе душ. Имаха само два дни заедно и тя нямаше намерение да ги пропилее в спане.

След като се върна в спалнята, увита в кърпа, Райън подозрително погледна дрехите си. За отвличане от един фрапантен магьосник би могло да се намери оправдание, но наистина не беше справедливо това, че той не ѝ даде възможност да си вземе някакъв багаж. Райън прие философски този факт и започна да облича костюма, с който беше и предишния ден. Той просто трябваше да ѝ намери нещо друго да облече, реши тя, но засега трябваше да се справи сама.

Райън се вцепени от ужас като разбра, че не си е взела и портфейла. Той все още беше в дъното на чекмеджето на бюрото ѝ. Тя

направи гримаса срещу отражението си в огледалото. Косата ѝ беше разрошена, а лицето — без никакъв грим. Нямахше дори гребен и червило, помисли си тя и въздъхна. На Пиърс все нещо ще му хрумне. С тази мисъл Райън слезе долу, за да го потърси.

Когато стигна до края на стълбите, тя видя, че Линк вече се бе приготвил да излиза.

— Добро утро!

Райън се поколеба, без да знае какво да му каже. Откакто бяха пристигнали снощи, той изобщо не се беше появил.

— Здравей — той ѝ се усмихна. — Пиърс ми каза, че си тук.

— Да, аз... Покани ме за уикенда — това изглеждаше най-лесното обяснение.

— Радвам се, че дойде. Много му липсваше.

Като чу това, очите на Райън заблестяха.

— И на мен ми липсваше. Той тук ли е?

— В библиотеката е. Говори по телефона.

Линк се поколеба и Райън забеляза руменина по страните му. Тя се усмихна и слезе до последното стъпало.

— Какво има, Линк?

— Аз... Такова... Написах онази песен, която ти хареса.

— Чудесно! С удоволствие бих я чула.

— Върху пианото е — силно смутен, той сведе поглед към върховете на обувките си. — Ако искаш, може после да я изсвириш.

— Ти няма ли да си тук? — тя искаше да вземе ръката му в своята, като на малко момче, но усети, че това би го смутило още повече. — Никога не съм чувала как свириш.

— Не, аз... — той стана още по-червен и ѝ хвърли бърз поглед. — Бес и аз... Тя искаше да отиде до Сан Франциско — той се изкашля. — Обича да се вози в трамваите.

— Наистина е приятно, Линк — Райън изведнъж реши да опита да помогне на Бес. — Тя е много специална дама, нали?

— О, разбира се. Няма друга като Бес — с готовност се съгласи той, после отново се вторачи в обувките си.

— Тя мисли същото за теб.

Линк вдигна очи към лицето ѝ, после спусна поглед към раменете ѝ.

— Така ли мислиш?

— О, да — въпреки че усмивката ѝ напираше на устните, Райън остана сериозна. — Тя ми разказа за първия път, когато те е видяла. Мисля, че е било ужасно романтично.

Линк се усмихна нервно.

— Беше страшно красива. Много момчета се въртяха около нея.

— Представям си — съгласи се Райън и му даде своята морална подкрепа. — Но мисля, че има наклонности към музиканти, към пианисти — добави тя, когато той отново я погледна. — Към тези, които умеят да пишат красиви романтични песни. Какво нещо е времето, нали?

Линк се беше вторачил в нея, сякаш се опитваше да подреди мислите ѝ.

— Какво? А, да — той вдигна чело и кимна. — Да, предполагам. Сега трябва да отида, за да я взема.

— Много добра идея — той ѝ подаде ръка и бързо стисна нейната. — Приятно прекарване.

— Благодаря — Линк се усмихна и се обърна към вратата. С ръка на дръжката, се спря и погледна Райън през рамо. — Наистина ли харесва пианисти?

— Да, Линк, наистина.

Той отново се усмихва и отвори вратата.

— Довиждане.

— Довиждане. Много поздравя на Бес.

След като вратата се затвори, Райън остана за малко, където беше. Колко сладък мъж, помисли си тя, после стисна палци на Бес. Те биха били чудесна двойка, ако можеха да преодолеят неговата срамежливост, основна пречка между тях. Е, помисли си Райън с доволна усмивка, беше направила всичко, което бе по силите ѝ при първия си опит за сватосване. Останалото зависеше от тях двамата.

Обърна се към залата и отиде до библиотеката. Вратата беше отворена и се чуваше шепота на Пиърс, който сякаш ѝ говореше. Дори самото му звучене преобръщаше нещо в Райън. Той беше тук с нея и те бяха сами. Когато застана на вратата, очите им се срещнаха.

Пиърс се усмихна и без да прекъсва разговора си я покани с жест да влезе.

— Ще ти изпратя подробностите в писмен вид — каза той, гледайки към Райън, която влезе и насочи поглед към лавиците с

книги. Как се получаваше така, зачуди се той, че само видът ѝ в един от онези официални костюми винаги предизвикваше нещо в него? — Не, ще ми трябва в завършен вариант до три седмици. Не мога да ти отпусна повече време — продължи той, без да сваля очи от гърба на Райън. — Нужно ми е време, за да поработя върху него, преди да се уверя, че ще мога да го използвам.

Райън се обърна, облегна се на облегалката на един стол и погледна Пиърс. Той беше облечен в джинси и тениска, а косата му беше разрошена, сякаш току-що бе прекарал ръка през нея. Мина ѝ мисълта, че никога не бе изглеждал по-привлекателен, потънал в своя стол, с вид, много по-спокоен от обикновено. Сякаш от него винаги струеше живителна енергия, независимо дали беше на сцената или извън нея. Но сега енергията беше овладяна. В тази къща той беше много по-спокоен, отколкото където и да било другаде.

Пиърс продължаваше да дава инструкции на този, с когото говореше, а Райън гледаше очите му, които се плъзгаха по нея. Нещо като че ли прещрака в нея. Може би тя беше причина за неговото спокойствие.

Тя небрежно се изправи и отново започна да се разхожда из стаята, като събу обувките си, както обикновено правеше. Взе една книга от етажерката, прелисти я, после я премести.

— Ще ми е необходим целият списък тук — заяви Пиърс и видя, че Райън съблича сакото на костюма си и го премества на облегалката на стола. — Да, именно това искам. Ако можеш... — той замлъкна, когато видя, че Райън започва да разкопчава блузата си. Тя го погледна и му се усмихна. — Ако можеш, обади ми се, когато... — блузата падна на пода и тя небрежно дръпна ципа на полата си. — Когато... — Пиърс продължи, насилвайки се да си спомни какво беше започнал да казва. — Всичките точки са изпълнени, аз ще уредя разходите по изпращането.

След като се освободи от полата си, Райън се наведе и започна да сваля чорапите си.

— Не, това... няма да бъде необходимо.

Тя отметна косата назад и отпрати към Пиърс още една усмивка. Задържа поглед върху него няколко напрегнати секунди.

— Да — измърмори Пиърс в слушалката. — Да, добре.

Райън остави чорапите си върху захвърлената пола и се изправи. Шемизетата беше отпред с връзки. С един пръст Райън дръпна малката фльонга между гърдите си и тя се развърза. Райън не сваляше очи от неговите, усмихвайки се отново, когато видя, че погледът му се насочи там, където пръстът ѝ бавно се справяше с връзките.

— Какво? — Пиърс разтърси глава. Мъжкият глас не беше нищо друго, освен неразбираемо бърборене в ушите му. — Какво? — повтори той, когато копиринената риза се развърза. Много бавно Райън я свали. — Отново ще ти се обадя — Пиърс сложи слушалката обратно върху телефона.

— Свърши ли? — попита тя, приближавайки се към него. — Исках да поговоря с теб относно моя гардероб.

— Облеклото ти ми харесва — той я притегли към себе си върху стола и целуна устните ѝ. Вкусвайки от неговата дива страст, тя се отпусна.

— Разговорът по телефона важен ли беше? — попита тя, когато устните му се придвижиха към шията ѝ. — Не исках да те безпокоя.

— Изобщо не ме обезпокоиш — той се протегна към гърдите ѝ, издавайки стон, когато ги докосна. — Боже, подлудяваш ме, Райън... — гласът му беше дрезгав и настойчив, когато той я събори на пода. — Сега?

— Да — каза тихо и спокойно тя, когато той влезе в нея.

Както лежеше върху нея, Пиърс потръпна. Дишането му се беше ускорило. Никой, мислеше си той, никой досега не беше способен да наруши равновесието му по този начин. Беше ужасно. От една страна искаше да стане и да си тръгне — за да докаже, че той все още може да си тръгва. Но остана там, където беше.

— Опасна си — прошепна той, преди да я целуне. Сетне чу въздишката ѝ. — Ти си опасна жена.

— Мм, защо?

— Наясно си със слабостите ми, Райън Суон. Може би ти си моята слабост.

— Това лошо ли е? — тихо запита тя.

— Не знам — вдигна лице и се загледа в нея. — Не знам.

Райън нежно отмести кичур коса от челото му.

— Днес това няма значение. Единственото, което има значение днес, сме ние двамата.

Той ѝ отправи дълъг и пронизателен поглед, с онова напрежение, което излъчваше и първия път, когато очите им се срещнаха.

— Когато аз съм с теб, нищо друго не е важно.

Тя се усмихна, придърпа го ѝ го обви с ръце.

— Първият път, когато ме целуна, сякаш целият свят потъна. Опитвах се да си внуша, че си ме хипнотизирал.

Пиърс се засмя и погали гърдите ѝ. Зърната им още бяха твърди и при неговия допир Райън трепна.

— Имаш ли представа колко силно желяех да те заведа в леглото онази нощ? — лениво, той прокарваше палец по гърдата ѝ, чувайки ускореното ѝ дишане, докато говореше. — Не можех да работя, не можех да спя. Лежах там, мислейки за теб, и си те представях облечена в онова оскъдно парче коприна.

— Желяех те — промълви Райън и в нея забушува нова страст. — Бях шокирана от това, че те познавах само от няколко часа, а вече те желяя.

— Онази нощ щях да те любя така, както сега.

Пиърс докосна устните ѝ. Той я целуна, докато устните ѝ станаха горещи, меки и гладни. Беше заровил ръце в косите ѝ, отмествайки назад падащите върху лицето ѝ кичури, докато езикът му нежно я галеше.

Струваше му се, че може безкрайно да я целува. Когато устните им се срещаха и разделяха, после отново се срещаха, те издаваха нежни, тихи звуци. Горещи, опияняващи, непоносимо мили. Той погали раменете ѝ, по-усърдно при извивката им, докато я целуваше отново и отново. Тя знаеше, че в момента за нея нищо друго не съществува, освен неговите устни.

Независимо къде я докосваше, устните му не се отделяха от нейните. Сякаш той поемаше техния вкус повече, отколкото си поемаше въздух. Тя стисна раменете му, забивайки нокти в плътта, без да осъзнава това. Единствената мисъл, която ѝ минаваше беше, че иска целувката да продължи вечно. Той знаеше, че тялото ѝ изцяло му принадлежи и я докосваше там, където и на двамата им доставяше най-голяма наслада.

Няколко часа по-късно Райън вече слагаше две пържоли на скарата. Сега тя беше обула джинсите на Пиърс, пристегнати с колан около кръста и с навити на няколко пъти крачоли, поради разликата във височината им. Ризата му покриваше бедрата ѝ. Райън беше дръпнала ръкавите над лакътя, докато помагаше на Пиърс да приготви вечерята.

— Можеш ли да готвиш толкова вкусно, колкото Линк? — интересува се тя и се обърна, за да наблюдава как той прибавяше пържени хапки в салатата, която правеше.

— Не. След като сте отвличена, госпожице Суон, не може да очаквате чревоугодни ястия.

Райън застана зад него и обви ръце около кръста му.

— Възнамеряваш ли да поискаш откуп? — С въздишка облегна брадичка на гърба му. Никога през живота си не е била по-щастлива.

— Може би. Когато свърша с теб.

Тя силно го ощипа, но той дори не се дръпна.

— А, въшка — каза нежно тя и промъкна ръка под ризата му, за да прокара пръсти до гърдите му. Този път усети как той потръпна.

— Разсейваш ме, Райън.

— На това се и надявах. Знаеш, че никак не е лесно да се постигне това.

— Но ти постигаш забележителен успех — отбеляза Пиърс, когато тя прокара ръце по раменете му.

— Наистина ли можеше да разместиш раменете си, за да излезеш от усмирителна риза? — зачуди се Райън, когато усети колко са стегнати те.

Развеселен, той продължи да реже сирене за салатата.

— Къде си чула това?

— О, не помня — каза неопределено тя, тъй като не искаше да признае, че беше погълнала всяка статия, която успя да намери за него. — Също така чух, че можеш напълно да контролираш мускулите си — те потрепнаха под любопитните ѝ пръсти. Тя ги притисна към гърба му, наслаждавайки се на нежното ухание на гора, което много му отиваше.

— Не си ли чувала още, че се храня единствено с билки и корени, които събирам при пълнолуние? — Той хапна резенче сирене,

преди да се обърне към нея, за да я сграбчи. — Или че съм изучил магьосническото изкуство в Тибет, когато съм бил на дванадесет.

— Четох, че си бил обучен от духа на Худини — отвърна тя.

— Така ли? Пропуснал съм това. Много ласкателно.

— Наистина се забавляваш от нелепите неща, които печатат за теб, нали?

— Разбира се — той я целуна по носа. — Щях да имам достойно за съжаление чувство за хумор, ако не го правех.

— А и разбира се — добави тя, — когато фактът и измислицата са така преплетени, никой никога няма да узнае истината и всъщност кой си ти.

— И това е вярно. — Той нави кичур от косата ѝ на пръста си. — Колкото повече пишат за мен, Райън, толкова по-малко се знае за мен и запазвам своето уединение.

— А уединението ти е важно за теб.

— Когато израснеш като мен, ще се научиш да го цениш.

Райън притисна лице в гърдите му и се прилепи към него. Пиърс сложи ръка под брадичката ѝ и я повдигна. В очите ѝ вече проблясваха сълзи.

— Райън — каза внимателно той. — Не е необходимо да ме съжеляваш.

— Да, така е — тя поклати глава, разбирайки нежеланието му да приеме нечие съчувствие. Същото беше и с Бес. — Знам това, но е трудно да не изпиташ съжаление към едно малко момче.

Той се усмихна и докосна с пръст устните ѝ.

— То беше много жилаво — той я отдръпна от себе си. — По-добре обърни пържолите.

Райън се зае с пържолите, като знаеше, че Пиърс искаше да сменят темата. Как би могла да обясни, че умираше за всяка подробност от неговия живот, за всяко нещо, което би я доближило повече до него? Може би грешеше, помисли си Райън, докосвайки се към миналото, от страх да погледне към бъдещето.

— Как ги обичаш? — попита тя, докато се занимаваше със скарата.

— Средно запечени — той беше много по-заинтригуван от гледката, която му се разкриваше, когато тя се наведе. — Линк има собствена рецепта за гарнитура към салатата. Доста е добра.

— Къде се е научил да готви? — попита тя, след като обърна и втората пържола.

— Беше въпрос на необходимост — отвърна Пиърс. — Той обича да си похапва. А когато бяхме на път, времената бяха гладни. Оказа се, че Линк е много по-сръчен с канчето за супа, отколкото Бес или аз.

Райън се обърна и му отправи една усмивка.

— Днес отидоха до Сан Франциско.

— Да, знам — той дяволито повдигна вежди. — Е, и?

— Толкова е луд по нея, колкото тя по него.

— И това знам.

— Могъл си да направиш нещо, за да придвижиш нещата през всичките тези години — заяви тя, жестикулирайки с вилцата. — Все пак са ти приятели.

— И именно заради това не се намесвам — каза внимателно той. — Ти какво си направила?

— Е, и аз не се намесих — отвърна тя. — Само му дадох лек тласък в правилната посока. Споменах, че Бес има предпочитания към пианисти.

— Разбирам.

— Той е толкова срамежлив — отбеляза с раздражение тя. — Ще стигне до пенсия, преди да се реши да...

— Да, какво? — попита той с усмивка.

— Да направи какво и да било — отсече Райън. — И престани да ме гледаш похотливо.

— Така ли те гледам?

— Много добре знаеш, че е така. Както и да е... — тя си пое дълбоко въздух и захвърли вилцата, която шумно падна, когато нещо се докосна в глезените ѝ.

— Това е Сирс — поясни Пиърс и се усмихна, когато Райън охна. — Надушила е месото. — Той вдигна вилцата, за да я изплакне, а котката се погали в краката на Райън и обичливо замърка. — Ще направи всичко възможно, за да те убеди, че заслужава да ѝ се даде нещичко.

— Твоите домашни животни имат навика да ме хващат неподготвена.

— Съжалявам — но се усмихна, без изобщо му личи, че наистина съжалява.

Райън сложи ръце на бедрата си.

— Харесва ти да ме гледаш как изпадам в паника, нали?

— Харесва ми да те гледам — отговори просто той, засмя се и я прегърна. — Въпреки че трябва да призная, че има нещо привлекателно в това да те виждам как се размотаваш в моите дрехи из кухнята с боси крака.

— О — отвърна всезнаещо тя, — синдромът на пещерняка.

— Не, госпожице Суон — той зарови лице в шията ѝ. — Аз съм ваш роб.

— Наистина ли? — Райън преценяваше интересните възможности, които ѝ разкриваше това. — Тогава сервирай масата — каза му тя. — Умирам от глад.

Вечеряха на свещи. Райън не опита нито хапка от ястията. Беше се заситила с Пиърс. Имаше вино — пивко и меко, но вместо него можеше да има вода, нямаше никакво значение. Никога не се бе чувствала по-женствена, отколкото с тази размъкната риза и с джинсите. Погледът му непрекъснато ѝ потвърждаваше, че е красива, интересна, желана. Сякаш никога не са били любовници, никога не са били интимни един с друг. Той не преставаше да я ухажва.

Пиърс я разпалваше с поглед, с нежна дума или с допир на ръката. Той не спираше да ѝ създава удоволствия, в него имаше толкова много романтика и това я опияняваше. Трябваше вече да е сигурен, че тя ще бъде с него при всякакви условия, и въпреки това я ухажваше. Цветята, свещите и думите му я очароваха. Райън отново се почувства влюбена.

Те останаха така дълго след като бяха загубили интерес към вечерята. Виното се стопли, свещите се стопиха. Той с удоволствие я гледаше на блещукащата светлина, с удоволствие чуваше тихият ѝ глас да достига до него. Каквито и грижи или потребности да се надигаха у него, само едно прокарване на пръстите му по опакото на ръката ѝ можеше да я успокои.

Той знаеше, че страстта можеше да забушува. През нощта, в тъмното, когато тя лежеше до него. Но за сега беше достатъчно да вижда усмивката ѝ.

— Би ли ме почакала в салона? — промълви той и целуна пръстите ѝ. Тръпнещо удоволствие премина през ръката ѝ.

— Ще помогна при миенето на съдовете. — Но мислите ѝ бяха далеч от практическите проблеми.

— Не, аз ще се погрижа за това. — Пиърс извърна ръката ѝ и притисна устни в дланта ѝ. — Изчакай ме.

Колената ѝ потрепериха, но се изправи, когато той я вдигна на крака. Райън не можеше да свали очи от неговите.

— Нали няма да се бавиш дълго?

— Не — той плъзна ръце по нейните. — Няма да се бавя — той нежно я целуна.

Райън отиде зашеметена в салона. Но не от целувката, а от онази ласкава думичка, от която сърцето ѝ силно заби. Изглеждаше сякаш невъзможно, след всичко, което бяха преживели заедно, че една обикновена дума така би могла да ускори ритъма на сърцето ѝ. А Пиърс беше внимателен с думите.

Това беше нощ за вълшебства, помисли си тя, щом влезе в салона. Нощ, създадена за любов и романтика. Райън отиде до прозореца, за да погледне към небето. Дори луната беше пълна, сякаш знаеше, че така трябваше да бъде. Достатъчно тихо беше, за да можеше да чуе пляска на вълните о скалите.

Представи си, че са на един остров. Един малък, ветровит остров сред тъмно открито море. Където нощите са много дълги. Където няма нито телефон, нито електричество. Някакъв импулс я накара да се извърне от прозореца и да запали свещите, които бяха пръснати из цялата стая. Огънят в камината пламтеше и тя запали с една треска от подпалките вместо с кибрит. Сухото дърво запращя.

Райън се изправи и огледа стаята. Светлината беше точно такава, каквато искаше тя — ненатрапчива, с плъзнали по стените сенки. Добавяше малко мистериозност в атмосферата и като че ли отразяваше собствените ѝ чувства към Пиърс. Райън погледна дрехите, с които беше облечена, и почисти с ръка ризата. Само да можеше да облече сега нещо прекрасно, нещо бяло и ефирно. Но може би въображението на Пиърс беше също така развинтено като нейното.

Музика, досети се тя внезапно и се огледа наоколо. Със сигурност имаше някъде уредба, но тя нямаше представа къде би могла да я потърси. Вдъхновена, Райън отиде до пианото.

Нотите на Линк я чакаха. Осветени от огъня зад нея и от свещите на пианото, Райън можеше да ги разчете. Тя седна и започна да свири. Само след малко тя бе завладяна от мелодията.

Пиърс застана на вратата и я наблюдаваше. Макар очите ѝ да бяха вторачени в листовете хартия, тя изглеждаше унесена. Той никога не я беше виждал така зареяна в собствените си мисли. Не искаше да прекъсва състоянието ѝ и остана на мястото си. Би могъл да я гледа цяла вечност.

На светлината, струяща от свещите, косата ѝ изглеждаше като мъгла, спускаща се по раменете. Кожата ѝ беше бледа. Единствено очите ѝ бяха тъмни, развълнувани от музиката, която изпълняваше. Той усети лекия дъх на дим от запалено дърво и топящ се восък. Това беше миг, който той знаеше, че ще помни цял живот. Можеха да минат години, но щом затвореше очи, щеше да я вижда точно такава, да чува носещата се музика, да усеща аромата на горящите свещи.

— Райън — не искаше да го изрече гласно, всъщност той само прошепна името ѝ, но тя вдигна очи към неговите.

Усмихна се, но на блещукащата светлина проблеснаха сълзите ѝ.

— Колко е красива!

— Да. — Пиърс нямаше доверие на думите, които би изговорил. Само една дума или погрешно движение можеха да развалят атмосферата. Все пак това, което виждаше и чувстваше, можеше да е само една илюзия. — Моля те, изсвири го още веднъж.

След като Райън засвири, Пиърс се приближи към нея. Искеше да запази тази гледка в съзнанието си точно такава, каквато беше тя. Нейните устни бяха леко разделени. Той можеше да усети техния вкус от разстояние. Знаеше какво ще почувстват страните ѝ, ако сложеше ръка върху тях. Райън щеше да вдигне поглед към него и да усмихне с онази особена топлота, която излъчваха очите ѝ. Но той не би я докоснал; искаше да се потопи изцяло в този така съкровен миг извън времето.

Свещите догаряха, с пламък, издигащ се нагоре. Дървено трупче тихо гореше в камината. Тогава Райън спря да свири и вдигна очи към него. Той отиде до нея.

— Никога не съм те желал повече — каза той с нисък, почти шепнещ глас. — И никога не съм се страхувал повече да те докосна.

— Страхувал? — Пръстите ѝ останаха върху клавишите. —
Защо?

— Ако те докосна, ръката ми може да премине през теб. И ти да
се окажеш един сън.

Райън взе ръката му и я притисна към лицето си.

— Не е сън — промълви тя. — Нито за теб, нито за мен.

Под пръстите му кожата ѝ беше топла и истинска. Обля го вълна
на невъобразима нежност. Пиърс вдигна и другата ѝ ръка, държейки я
така, сякаш беше от порцелан.

— Ако имаше право на едно желание, Райън, само на едно, какво
щеше да бъде то?

— Тази вечер, единствено тази вечер да не мислиш за нищо
друго и за никой друг, освен за мен.

Очите ѝ блестяха на приглушената игрива светлина. Пиърс се
изправи и обгърна лицето ѝ с ръце.

— Само пропиляваш желанията си, Райън, когато искаш нещо,
което вече се е случило — той я целуна по челото, после по бузите,
оставяйки устните ѝ да тръпнат в очакване на вкуса на неговите.

— Искам изцяло да изпълня съзнанието ти — шепнеше тя с
треперещ глас, — да не оставя място за нищо друго. Тази нощ искам
само аз да съм в него. А утре...

— Шшш... — той целуна устните ѝ, за да замълчи, но толкова
леко, сякаш като обещание за това, което предстоеше. — Няма никой
друг, освен теб, Райън — очите ѝ бяха затворени и устните му леко
докоснаха клепачите ѝ. — Ела в леглото — промълви той. — Нека да
ти докажа.

Пиърс пое ръката ѝ, премина през стаята, загасвайки свещите.
Мимоходом той взе една и трепкащият ѝ пламък осветяваше пътя им.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Отново трябваше да бъдат разделени. Райън знаеше, че това беше необходимо, за да бъде подготвено предаването. Когато й ставаше самотно и мъчно за Пиърс, трябваше само да си спомни за вълшебната нощ, която прекараха заедно. Споменът за нея беше достатъчен да я крепи до мига, в който отново щяха да се срещнат.

Въпреки че през следващата седмица го виждаше от време на време, срещите им бяха само служебни. Той идваше при нея по работа или за да прегледа определени въпроси във връзка със своята подготовка. Държеше сам да се справя с тях. Райън все още нищо не знаеше за реквизитите, които щеше да използва, нито за импровизациите, които щеше да включи. Той щеше да й даде подробен списък на илюзиите, които щеше изпълнява, тяхната продължителност и бегло описание на съдържанието им.

Това объркваше Райън. Но тя нямаше за какво да се оплаква. Предаването се подготвяше по плана, който тя, Блумфилд и Пиърс бяха одобрили. Елейн Фишър беше подписала договора за гостуваща звезда. Райън беше успяла да се свърже с нея и да я уговори след няколко тежки и емоционални срещи. По същия начин, припомни си тя, по който и Пиърс.

Със своето мълчание или с няколко спокойно изречени думи той можеше да каже много повече, отколкото дузина фанатични шефове на отдели. Към техните изисквания и оплаквания той подходеше любезно и винаги успяваше да се наложи.

Пиърс не би се съгласил да използва професионалния сценарий за представлението. Той беше излишно усложнен. Пиърс не го одобри. И твърдо отстояваше мнението си, защото знаеше, че е прав. Имаше собствена музика, личен режисьор, свой екип. Нищо не можеше да му попречи да вземе свои хора за най-важните дейности. Отхвърли шест скици на костюми само с небрежно поклащане на глава.

Пиърс действаше по свой начин и скланяше единствено, когато му беше изгодно да се съгласи за нещо друго. И Райън вече виждаше,

че творческият състав, който темпераментно се включи в работата, рядко се оплакваше от него. Забеляза, че той ги очароваше. Очевидно имаше подход към хората. Само с един поглед би могъл да те сгрее или да те смрази.

Бес трябваше да каже своята последната си дума относно гардероба си. Пиърс просто заяви, че тя най-добре знае какво ѝ отива. Той отказваше да репетира, преди края на работния ден. Тогава забавляваше сценичните работници с ловкостта на ръцете си и с номера с карти. Знаеше как да държи хората под контрол, без да ги дразни.

Но за Райън беше трудно да работи при ограниченията, които той бе наложил на нея и на екипа ѝ. Тя се опитваше да разисква, спори, да защитава. Но това не ѝ помогна.

— Пиърс — Райън го откри в студиото в почивката между репетициите. — Трябва да говоря с теб.

— Хм? — Той наблюдаваше как екипът му подготвяше фенерчетата за следващия номер. — Точно осемнайсет сантиметра встрани — каза им той.

— Пиърс, важно е.

— Да, слушам те.

— Не можеш да отстраниш Нед от екипа по време на репетиция — каза тя и го дръпна за ръката, за да привлече цялото му внимание.

— Напротив, мога. И го направих. Той не ти ли каза?

— Да, каза ми — тя въздъхна с раздражение. — Пиърс, като координатор на продукцията, той има напълно законното основание да присъства.

— Ще се справи някак. Моля те, направи така, че да няма скандали.

— Пиърс!

— Какво? — каза той с приятния си глас и отново се обърна към нея. — Казвал ли съм ви, че днес изглеждате чудесно, госпожице Суон? — той прокара между палеца и показалеца ревера на самото ѝ. — Много хубав костюм.

— Слушай, трябва да дадеш на моите хора малко повече свобода на действие — тя се опита да не обръща внимание на усмихнатите му очи и продължи. — Екипът ти е много работоспособен, но в една

продукция от такъв мащаб са ни необходими повече хора. Твоите разбират от работата си, но не познават спецификата на телевизията.

— Не мога да допусна твоите хора да се пъхат сред моите реквизити. Или да се шляят наоколо, когато аз поставям програмата си.

— И таз добра! Не искаш ли да подпишат с кръвта си клетва, че няма да разкриват твоите тайни? — попита тя, размахвайки папката си. — Бихме могли да го уредим за следващото пълнолуние.

— Добра идея, но не знам колко от твоите хора биха се съгласили. Не и твоя координатор на продукцията — добави той с лека усмивка. — Не мисля, че би се трогнал от гледката на собствената си кръв.

Райън повдигна вежди.

— Ревнуваш ли?

Той се засмя с такова удоволствие, че тя изпита желание да го удари.

— Не говори абсурди. Той трудно би представлявал някаква заплаха.

— Не става дума за това — изропта сърдито Райън. — Той е много добър в работата си, но едва ли ще може да я върши, ако ти не проявиш благоразумие.

— Райън — каза Пиърс, с убедително изненадан вид. — Аз винаги съм благоразумен. Какво би искала да направя?

— Да оставиш Нед да прави това, което трябва. И бих искала да допуснеш моите хора в студиото.

— Със сигурност ще го направя, но не и докато репетирам.

— Пиърс — заплашително започна тя. — Връзваш ми ръцете. За телевизията трябва да направиш няколко отстъпки.

— Наясно съм с това и ще го направя — той я целуна по челото. — Когато съм готов. Не — продължи той, преди тя да успее отново да заговори, — ти трябва да ме оставиш да работя с моя екип, докато не се убедя, че всичко върви гладко.

— И колко време ще е необходимо за това? — Райън знаеше, че той я надвива, както надвиваше всички с по-ниско положение от Кугър.

— Още няколко дни — той пое свободната ѝ ръка. — Всеки случай, твоите най-важни хора са тук.

— Добре — съгласи се с въздишка тя. — Но в края на седмицата осветителите ще трябва да присъстват на репетициите. Това е най-важното.

— Съгласен — той тържествено се ръкува с нея. — Нещо друго?

— Да — Райън изправи рамене и настойчиво го погледна. — Първият откъс е по-дълъг с десет секунди. Ще трябва да го промениш, за да се вмести в планираното за рекламните време.

— Не, ти ще трябва да промениш планираното за рекламните време — той леко я целуна, преди да я отмине.

Още не успяла да викне след него, Райън забеляза розова пъпка забодена на ревера ѝ. Удоволствие, примесено с яд мина през нея, докато вече беше твърде късно да направи каквото и да било.

— Той е голяма работа, нали?

Райън обърна глава и видя Елейн Фишър зад себе си.

— Да — съгласи се тя. — Надявам се всичко да ви е удовлетворило, госпожице Фишър, — продължи тя и се усмихна на дребничката, но хубава, подобна на котенце блондинка. — Допада ли ви вашата гримьорна?

— Да, прилична е — Елейн ѝ прати победоносна усмивка, откриваща всичките ѝ зъби. — Но на огледалото ми има малък дефект.

— Ще се погрижа за това.

Елейн наблюдаваше Пиърс и се засмя за кратко и звучно.

— Трябва да ти кажа, че нямам нищо против да го видя в гримьорната си.

— Не мисля, че ще мога да уредя това за вас, госпожице Фишър — отвърна Райън.

— О, скъпа, сама бих се го уредила, ако той не те гледаше по този начин — тя приятелски намигна на Райън. — Разбира се, ако ти не проявяваш интерес, бих могла да се опитам да го утеша.

Трудно се устояваше на обаянието на тази актриса.

— Няма да е необходимо — отвърна ѝ Райън, усмихвайки се. — В задълженията на продуцента влиза и грижата за щастието на звездата.

— Защо не ми го отстъпиш за малко? — тя остави Райън, за да отиде при Пиърс. — Готов ли сте за мен?

Докато ги наблюдаваше да работят заедно, Райън забеляза, че интуицията ѝ не я беше подвела. Те отлично си допадаха. Под

повърхностната ѝ красота на блондинка и интересния ѝ чар се криеше голям талант и усет към комедията. Получаваше се именно това равновесие, на което Райън се бе надявала.

Райън изчака със затаен дъх, докато запалиха фенерчетата. За първи път гледаше номера от начало до край. За момент пламъците се издигнаха високо с почти ослепителна светлина, преди Пиърс да разпери ръце и да направи така, че да стихнат. После се обърна към Елейн.

— Не изгаряйте роклята — извика тя. — Взета е под наем.

Райън надраска една бележка да не се променя времето, определено за рекламите, когато Пиърс започна да издига Елейн във въздуха. За няколко мига тя се носеше над самите пламъци.

— Добре върви.

Райън вдигна очи и се усмихна на Бес.

— Да, имайки пред вид всичките проблеми, които създава, Пиърс прави така, че да не може да не върви добре. Той е безкомпромисен.

— Разкажи ми за това — за момент те го наблюдаваха мълчаливо, когато Бес стисна ръката на Райън. — Не издържам — каза тихо тя, за да не попречи на репетицията. — Трябва да ти кажа.

— Да ми кажеш какво?

— Искях първо да кажа на Пиърс, но... — широка усмивка се разля по лицето ѝ. — Линк и аз...

— О, честито! — прекъсна я Райън и я прегърна.

Бес се усмихна.

— Не ме остави да се доизкажа.

— Искаше да ми кажеш, че ще се жените.

— Да, но...

— Честито! — повтори Райън. — Кога го решихте?

— Всъщност, преди малко. — Бес изглеждаше малко замаяна и стисна ръката ѝ. — Бях в гримьорната си, за да се приготвя, когато той почука на врата. Не влезе, само стоеше там, пристъпвайки от крак на крак. След това, съвсем ненадейно, той ме попита дали искам да се омъжа — Бес поклати глава и отново се засмя. — Бях толкова изненадана, че го попитах за кого.

— О, Бес, не си направила това, нали?

— Напротив, направих го. Все пак просто не си очаквала подобен въпрос след двадесет години познанство.

— Бедният Линк — измърмори Райън с усмивка. — Той какво отговори?

— Постоя така за минута, с вторачени в мен очи, като лицето му смени всички цветове и каза „За мен, предполагам“ — тя тихо се засмя. — Беше истинска романтика.

— Струва ми се, че е било чудесно — възкликна Райън. — Толкова се радвам за теб.

— Благодаря. — След кратка въздишка, тя отново погледна към Пиърс. — Не казвай нищо на Пиърс. Нека Линк да му съобщи.

— И думичка няма да кажа — обеща тя. — Скоро ли ще се ожените?

Бес криво ѝ се усмихна.

— Скъпа, по-добре да повярваш в това. Доколкото разбирам, ние вече сме били сгодени в продължение на двадесет години и това е достатъчно дълго време — тя надипли ръба на ризата си между пръстите. — Предполагам, че ще изчакаме предаването да се излъчи и след това ще направим този скок.

— Ще останете ли с Пиърс?

— Разбира се — тя шеговито погледна Райън. — Ние сме един отбор. С Линк ще живеем у нас, естествено, но няма да прекъсваме нашата дейност.

— Бес, има нещо, за което отдавна исках да те питам. Става въпрос за последната илюзия — тя погледна тревожно към Пиърс, докато той продължаваше да работи с Елейн. — Той е толкова потаен в това отношение. Засега е казал само, че ще бъде изчезване, за което са му необходими четири минути и десет секунди от представлението, за да го извърши. Какво знаеш за това?

Бес неспокойно повдигна рамене.

— Нищо не казва, защото още не е отработил подробностите.

— Какви подробности? — настояваше Райън.

— Не знам, наистина, освен... — тя се поколеба, измъчвана от собствените си съмнения и от чувството си на лоялност. — Освен това, че на Линк изобщо не му допада тази идея.

— Защо? — Райън хвана ръката на Бес. — Опасно ли е? Истински опасно?

— Виж, Райън, всичките изчезвания могат да бъдат опасни, освен ако не говорим за излизане от усмирителна риза и освобождаване от белезници. Но той е най-добрият. — Тя наблюдаваше как Пиърс сваляше Елейн до пода. — След малко ще му потрябвам.

— Бес — тя здраво беше хванала ръката на червенокоската. — Кажи ми какво знаеш.

— Райън... — Бес въздъхна, когато отново я погледна. — Знам как се чувстваш по отношение на него, но не мога. Това, което прави Пиърс, си е лично негова работа.

— Не искам от теб да нарушаваш магьосническия код на етиката — каза Райън нетърпеливо. — И без това той ще трябва да ми обясни в какво се състои илюзията му.

— Тогава ще ти обясни. — Бес я потупа по ръката и се отдалечи.

Репетицията протече така, както репетициите на Пиърс обикновено протичаха. След като отиде през късния следобед на заседание, Райън реши да го изчака в гримьорната му. Проблемът с финалната илюзия не ѝ даваше мира през целия ден. Не ѝ харесваше тревожния поглед на Бес.

Гримьорната на Пиърс беше просторна и разкошно обзаведена. Настилката беше дебела и плътна, канапето меко и достатъчно широко, за да побере двама души. Имаше телевизор с голям екран, стереоуредба и изцяло зареден бар, но тя знаеше, че Пиърс никога не би посегнал към него. На стената висяха две много добри литографии. Беше една от тези гримьорни, които Суон запазваше за специални изпълнители. Райън се съмняваше, че Пиърс прекарваше между нейните стени повече от тридесет минути, докато е в Ел Ей.

Отвори хладилника, намери там кутия портокалов сок и си приготви студена напитка, преди да потъне в канапето. Лениво, тя взе една книга от масата. Беше от онези книги на Пиърс, забеляза тя, поредната работа, написана върху Худини. Разсеяно прелисти страниците.

Когато Пиърс влезе, той я намери свита върху канапето, преполовила томчето.

— Проучваш?

Райън вдигна глава.

— Възможно ли е той наистина да е правил всичките тези неща?
— заинтересува се тя. — Имам предвид тази работа с гълтането на игли и камара с конци и после да ги изважда вдянати. Всъщност той не е правил това, нали?

— Напротив — Пиърс съблече ризата си.

Райън го погледна косо.

— А ти можеш ли?

Той само се усмихна:

— Нямам навика да копирам чужди илюзии. Как мина денят ти?

— Добре. Тука пише, че някои хора си мислели, че е имал джоб в кожата си.

Този път Пиърс се засмя.

— Не смяташ ли, че досега щеше да си открила моя, ако имах такъв?

Райън остави книгата и се изправи.

— Искам да поговоря с теб.

— Добре — Пиърс я прегърна и започна да обсипва лицето ѝ с целувки. — След няколко минути. Тези три дни без теб бяха много дълги.

— Ти беше този, който си замина — напомни му тя и устните ѝ пресрещнаха блуждаещата му уста.

— Трябваше да изгладя някои подробности. Тук не мога да работя сериозно.

— Затова е твоят затвор — промърмори тя и отново намери устните му.

— Точно така. Днес ще отидем на вечеря. На някое място със свещи и тъмни ъгли.

— В моя апартамент има свещи и тъмни ъгли — каза тя срещу устните му. — Там можем да бъдем сами.

— Ти ще се опиташ отново да ме съблазниш.

Райън се засмя и забрави за какво искаше да говори с него.

— Аз ще те съблазня отново.

— Ще се наложи да се постарая малко — той я дръпна настрана. — Невинаги съм толкова лесен.

— Аз обичам предизвикателствата.

Той потърка нос в нейния.

— Хареса ли цветето?

— Да, благодаря — тя обвини ръце около врата му. — То ме въздържа от това да ти се развикам.

— Знам. Смяташ, че трудно се работи с мен, нали?

— Изключително трудно. Но ако допуснеш някой друг да бъде продуцент на следващото ти предаване, ще саботирам всичките ти илюзии.

— Е, тогава ще трябва да те задържа, за аз да се защитя.

Той нежно докосна с устни нейните и вълна от любов премина през нея с такава сила, така внезапно, че тя здраво се вкопчи в него.

— Пиърс — тя искаше да говори бързо, преди старият страх да ѝ попречи. — Пиърс, прочети мислите ми — със силно затворени очи тя притисна лице в раменете му. — Можеш ли да четеш моите мисли?

Озадачен от напрежението в гласа ѝ, той я дръпна и се загледа в нея. Тя широко отвори очи и в тях той видя, че тя беше леко изплашена, леко зашеметена. Той видя и нещо друго, от което сърцето му лудо заби.

— Райън? — Пиърс вдигна ръка към брадичката ѝ, страхувайки се, да не би да вижда само това, което му се искаше. И страхувайки се, че можеше да бъде и истина.

— Аз съм ужасена — прошепна тя. — Не мога да изрека нито дума. Ти можеш ли да видиш думите? — тя говореше на пресекулки. Прехапа устни, за да успокои гласа си. — Ако не можеш, ще разбере. Това нищо няма да промени.

Да, той ги виждаше, но тя грешеше. Веднъж произнесени, те променяха всичко. Той не искаше това да стане, но сега вече знаеше, че все някак щеше да се случи. Той разбра това от момента, в който я видя да слиза по стъпалата към неговия кабинет. Тя беше жената, която щеше да промени всичко. Каквато и сила да притежаваше, тя щеше да стане до известна степен и нейна, след като той изрече тези три думи. Това беше единственото истинско заклинание в света на илюзиите.

— Райън... — той се поколеба за момент, но знаеше, че това, което ставаше, не можеше да бъде спряно. — Аз те обичам.

Тя въздъхна с облекчение.

— О, Пиърс, толкова се страхувах, че няма да поискаш да ги видиш — те се притиснаха един към друг. — Толкова много те обичам. Толкова много — дъхът ѝ трепереше. — Това е хубаво, нали?

— Да. — Той усещаше как сърцето ѝ туптеше в ритъм с неговото. — Хубаво е.

— Не знаех, че бих могла да бъда толкова щастлива. И преди исках да ти го кажа — промълви тя, — но се страхувах. Сега това ми изглежда глупаво.

— И двамата се страхувахме — той още повече я притисна към себе си, но това пак не беше достатъчно. — Само сме губели време.

— Но ти ме обичаш — прошепна тя, желяйки единствено отново да чуе тези думи.

— Да, Райън, обичам те.

— Да отидем у дома — тя прокара устни по челюстта му. — Да отидем у дома. Желая те.

— Сега.

Райън отметна глава назад и се засмя.

— Сега? Тук?

— Тук и сега — съгласи се той, наслаждавайки се на дяволското пламъче в очите ѝ.

— Някой може да влезе — предупреди тя и се отдръпна от него.

Без да казва нищо, Пиърс се обърна към вратата и завъртя ключа.

— Надали.

— О! — Райън прехапа устни, опитвайки се да не се усмихне. — Май ще бъде похитена.

— Би могла да викаш за помощ — предложи той, докато сваляше сакото ѝ.

— Помощ — каза тихо тя, докато той разкопчаваше блузата ѝ. — Надали някой ме е чул.

— Значи най-вероятно ще бъдеш похитена.

— О, Боже — прошепна Райън. Блузата ѝ падна на пода.

Те се докосваха един друг и се смяха, потънали в радостта от това, че са влюбени. Целуваха се и се притискаха един към друг, сякаш за тях нямаше утре. Мълвяха си нежни думи и въздишаха с наслада. Дори когато правенето на любов се усилваше и страстта започваше да ги ръководи, дълбоко в себе си те изпитваха радост.

Той ме обича, мислеше си Райън и прокара ръце през силния му гръб. Той ми принадлежи. Тя пламенно отвърщаше на неговите целувки.

Тя ме обича, мислеше си Пиърс и почувства топлината на кожата ѝ под пръстите си. Принадлежи ми. Той потърси устните ѝ и вкуси от тях.

Те се отдаваха един на друг, вземаха се един друг, докато не се превърнаха в едно цяло. Между тях имаше силна страст, безкрайна нежност и нова свобода. Когато приключиха с любенето, можеха още да се смеят, опиянени от мисълта, че за тях това беше само началото.

— Знаеш ли... — промърмори Райън — мислех си, че продуцентът подмами звездата на дивана.

— Така ли? — Пиърс остави косата ѝ да падне между пръстите му.

Смеейки се тихо, Райън го целуна между очите.

— Трябваше да си мислиш, че всичко това е твоя идея.

Тя стана и посегна към блузата си. Пиърс застана зад нея и проследи с върха на пръста си нейния гръбнак.

— Къде отиваш?

— Виж, Аткинс, ще си получиш заслуженото — тя изписка, когато той я ухапа по рамото. — Не се опитвай да промениш мнението ми — каза тя, преди да се изплъзне от неговия обсег. — Свърших с теб.

— О? — Пиърс се облегна на лакътя си, наблюдавайки я как се облича.

— Докато не се приберем у дома — Райън се обърна, за да вземе бодито си и започна да обува чорапите си. Тя се загледа в голотата му. — По-добре се облечи, преди да променя мнението си. Ще останем заключени в тази сграда цяла нощ.

— Аз мога да ни изведа, когато пожелаем да си тръгнем!

— Тук има аларми.

Той се засмя:

— Райън, нима?

Тя хвърли поглед към него.

— Предполагам, че добре си направил, че не си решил да станеш престъпник.

— Много е лесно да поискат от теб да разбиваш ключалки. Хората винаги ще намират нещо привлекателно в това да си плащат, за да гледат дали може да бъде направено — той се усмихна, докато се изправяше. — Не биха го оценили, ако го направиш безплатно.

С любопитство тя наклони глава назад.

— Попадал ли си някога на ключалка, която не си успявал да разбиеш?

— Ако има достатъчно време — каза Пиърс и се протегна за дрехите си, — всяка ключалка може да бъде отворена.

— Без никакви инструменти?

Той повдигна чело.

— Има инструменти и инструменти.

Райън се намръщи срещу него.

— Още веднъж ще проверя за джоб в кожата ти.

— Заповядай по всяко време — съгласи се услужливо той.

— Би ли бил така добър да ме научиш само на едно нещо, като например как да се измъкна от онези белезници.

— А-ха. — Той поклати глава, докато си обуваше джинсите. — Скоро може отново да ни попаднат под ръка.

Райън повдигна рамене, сякаш изобщо не се интересува и започна да закопчава блузата си.

— О, забравих. Искан да говоря с теб относно финала.

Пиърс измъкна чиста риза от гардероба.

— Какво за него?

— Ето кое ме интересува — каза Райън. — Какво точно си планирал?

— Изчезване е, казах ти — той облече ризата си.

— Това не ми е достатъчно, Пиърс. Представлението се снима след десет дни.

— Работя по въпроса.

Райън позна тона и пристъпи към Пиърс.

— Не, това не е соло продукция. Аз съм продуцентът, Пиърс, ти така пожела. Сега, не мога да продължа да работя, докато се държиш странно с екипа — тя не обърна внимание на възмутеното му изражение. — Но аз трябва отлично да знам какво ще се излъчи в ефир. Не можеш да ме държиш в неведение по-малко от две седмици преди представлението.

— Ще направя така, че един сейф да избухне — каза просто той и подаде на Райън обувката ѝ.

— Сейф да избухне — тя я взе, без да сменя поглед от него. — Не е само това, Пиърс. Не съм глупачка.

— Първо ще сложа белезници на ръцете и на краката си.

Райън се наведе, за да вземе и другата си обувка. Продължителното му нежелание да разкрие докрай номера сериозно я уплаши. Тя почака, за да овладее гласа си.

— Какво друго, Пиърс?

Той не каза нищо, докато не закопча ризата си.

— Това е номер с кутия в кутия в кутия. Стара работа.

Страхът ѝ нарасна.

— Три сейфа? Един в друг?

— Точно така. Всеки е по-голям от последния.

— Сейфовете херметически ли са?

— Да.

Той я погледна със спокойни и преценяващи очи.

— Не е необходимо да го харесаш, Райън, както и не е необходимо да се притесняваш.

Тя преглътна, като знаеше, че беше важно да запази самообладание.

— Има и още, нали? Знам, че има, кажи ми.

— В последния сейф има хронометър — каза просто той. — И преди съм го правил.

— Хронометър? — ледени тръпки преминаха по гърба ѝ. — Не, не можеш. Просто е глупаво.

— Едва ли е глупаво — отвърна Пиърс. — Отне ми месеци да изработя механиките и времетраенето.

— Времетраенето?

— Имам три минути в ефир.

Три минути! — помисли тя и си наложи да не губи самообладание.

— И колко време ще отнеме изчезването?

— Само малко повече от три минути.

— Само малко повече — повтори Райън втрещена. — Само малко повече. Ами ако нещо не стане както трябва?

— Нямам намерение нещо да не стане както трябва. Репетирал съм го многократно, Райън.

Тя се извърна настрана, после пак се обърна към него.

— Аз няма да разреша това. И дума да не става! Използвай номера с пантерата за финала, но не и това.

— Ще използвам изчезването, Райън — гласът му беше много спокоен и категоричен.

— Не! — изпаднала в паника, тя сграбчи ръката му. — Ще го отменя. Няма да го включа, Пиърс. Можеш да използваш някоя от другите ти илюзии или да измислиш някоя нова, но тази няма да я бъде.

— Не можеше да я отмениш — тонът му изобщо не се промени, докато я гледаше. — Аз имам последната дума — прочети договора.

Тя пребледня и отстъпи назад.

— По дяволите, не ме интересува договора. Знам какво пише там. Аз го писах!

— Тогава знаеш, че не можеше да отмениш изчезването — каза тихо той.

— Няма да допусна да направиш това — от очите ѝ бяха потекли сълзи, но тя не им обръщаше внимание. — Не можеш да го направиш.

— Съжалявам, Райън.

— Ще намеря начин да отменя шоуто — тя дишаше тежко от гняв, страх и безнадеждност. — Мога да намеря начина да наруша договора.

— Може би — той сложи ръце на рамената ѝ. — И все пак ще направя това изчезване, Райън, следващия месец, в Ню Йорк.

— Пиърс, за Бога! — тя отчаяно се хвърли в ръцете му. — Може да загинеш там. Не си струва. Защо ти трябва да опитваш нещо подобно.

— Защото мога да го направя. Райън, разбери, че това е моята работа.

— Разбери, че те обичам. Има ли това някакво значение за теб?

— Знаеш, че има — каза той сурово. — Знаеш какво голямо значение има.

— Не, не знам колко е голямо то — обезумяла, тя се отдръпна от него. — Знам единствено, че ти ще направиш това, независимо колко силно те умолявам да не го правиш. Ти очакваш от мен да стоя отстрани и да гледам как рискуваш живота си за някакви си аплодисменти и реклама.

— Няма нищо общо с аплодисментите и рекламите — първият намек на гняв проблесна в очите му. — Би трябвало да ме познаваш по-добре.

— Не, не те познавам, — каза тя отчаяно. — Как мога да разбера защо настояваш да направиш нещо като това? То не е необходимо нито за представлението, нито за кариерата ти.

Той се пребори със себе си, за да удържи раздражението си и спокойно отвърна.

— Необходимо е на самия мен.

— Защо? — попита вбесена тя. — Защо ти е необходимо да рискуваш живота си?

— Това е твоята гледна точка, Райън, но не и моята. Това е част от работата ми и част от мен самия — той замлъкна, но не отиде към нея. — Ще трябва да приемеш това, ако приемаш мен.

— Не е честно.

— Може би не е — съгласи се той. — Съжалявам.

Райън преглътна, борейки се със сълзите си.

— И какво става сега?

— Зависи от теб.

— Аз няма да гледам — тя се обърна към вратата. — Няма! Няма да прекарам живота си в очакване на времето, в което ти ще стигнеш твърде далеч. Не мога — тя понечи да отключи ключалката с треперещи ръце. — По дяволите и твоята магия — каза тя през сълзи и изтича навън.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

След като излезе от гримьорната на Пиърс, Райън отиде направо в кабинета на баща си. За първи път в живота си тя влезе, без да почука. Разгневен от това, че го прекъсват, Суон прекъсна разговора си по телефона и се навъси. За миг той се вторачи в дъщеря си. Никога не беше я виждал в такова състояние — бледа, трепереща, с широко отворени очи, искрящи от потиснати сълзи.

— Пак ще ви се обадя — промърмори той и затвори телефона.

Тя все още стоеше на вратата и Суон се оказа в непривичното за него положение да не знае какво да каже.

— Какво има? — попита той и се прокашля.

Райън се беше облегнала на вратата, докато не се увери, че краката ѝ я държат достатъчно, за да може да ходи. Опитвайки се да бъде спокойна, тя отиде до бюрото.

— Трябва... Искам да отмениш предаването на Аткинс.

— Какво? — той скочи на крака и я погледна ядосано. — Какво, по дяволите, е това? Ако си решила, че не можеш да издържиш на напрежението, ще ти намеря заместник. Рос може да поеме твоята работа. Дявол да го вземе! — той удари с ръка по бюрото. — Трябваше по-добре да размисля, преди да ти възложя такава отговорност — той вече беше посегнал към телефона.

— Моля те — тихият глас на Райън го възпря. — Умолявам те да прекратиш договора и да спреш предаването.

Суон отново започна да ругае, внимателно се вгледа в лицето на дъщеря си и отиде до барчето. Без да казва нищо, той наля стабилна доза френски коняк в специалната за тази цел чаша. Прокле на ум момичето, че го кара да се чувства толкова глупаво.

— Ето, вземи — каза грубо той и пъкна чашата в ръцете ѝ. — Седни и изпий това — той не знаеше какво да направи с дъщеря, която изглеждаше като сянка, толкова безпомощна, и несръчно я потупа по раменете, преди да се върне зад бюрото си.

— Сега — като седна, той се опита да овладее ситуацията. — Кажи ми за какво е всичко това. Неприятности с репетициите ли има? — той ѝ се усмихна с разбиране, като се надяваше, че е точно това. — Вече достатъчно дълго си наблюдавала бизнеса, за да знаеш, че това е част от играта.

Райън пое дълбоко дъх и гаврътна коняка. Усети как като огън премина през нея, през страха и нещастieto ѝ. Следващата глътка въздух вече не трепереше така. Тя отново погледна към баща си.

— Пиърс е планирал да изчезне на финала.

— Знам това — каза нетърпеливо той. — Видях сценария.

— Това е опасно.

— Опасно? — Суон скръсти ръце върху бюрото. — Той ще успее да се справи — отсече баща ѝ. — Райън, този човек е професионалист. Знае какво прави — Суон леко наклони китката си, за да може да погледне часовника си. Можеше да ѝ отдели пет минути.

— Това е различно — настоя тя. За да се удържи и да не изкрещи, Райън стисна чашата. Суон никога не би слушал истерии. — Дори на неговите хора не им харесват.

— Добре, какво е намерението му?

Райън беше неспособна да формулира думите си и отпи още една глътка.

— Три сейфа — започна тя. — Един в друг. Последният... — тя се спря за момент, за да не затрепери гласът ѝ. — В последния има взривно устройство с хронометър. Той ще има само три минути в ефир, след като се е заключил в първия сейф. Той само... само ми каза, че рутинните номера отнемали повече време от този.

— Три сейфа — разсъждаваше Суон, свивайки устни. — Това е истински финал за едно шоу.

Райън хвърли чашата на пода.

— Особено ако се задуши. Помисли как това ще повлияе на рейтингите! Могат да му присъдят награда „Еми“ посмъртно.

Суон заплашително смръщи вежди.

— Успокой се, Райън.

— Няма да се успокоя — тя скочи от стола си. — Не може да му се позволи да направи това. Ще трябва да развалим договора.

— Не мога да го направя — Суон изпъчи рамене, за да приключи бързо с тази идея.

— Не искаш да го направиш — поправи го бясно Райън.

— Не искам да го направя — съгласи се Суон, изравнявайки тона си с нейния. — Ще се изложим на голям риск.

— Всичко е изложено на риск — изкрещя Райън. — Аз съм влюбена в него.

Той бе понечил да се изправи и да ѝ се разкрещи, но думите ѝ го свариха неподготвен. Суон се вторачи в дъщеря си. По страните ѝ се стичаха сълзи на отчаяние. Той отново се почувства загубен.

— Райън... — той въздъхна и посегна да си вземе цигара. — Седни.

— Няма! — тя грабна цигарата измежду пръстите му и я запрати в другия край на стаята. — Няма да седна, няма да се успокоя. Моля те за помощ. Защо не искаш дори да ме погледнеш? — попита тя в яростно отчаяние. — Да ме погледнеш истински!

— Гледам те! — извика той в своя защита. — И мога да ти кажа, че не съм удовлетворен от това, което виждам. Сега седни и ме изслушай.

— Не, до гуша ми дойде да те слушам, опитвайки се да ти се харесам. Винаги съм правила това, което ти си искал, но то никога не ти беше достатъчно. Не мога да бъда твой син, не мога да променя това — тя покри лицето си с ръце и окончателно рухна. — Аз съм само твоя дъщеря и имам нужда от твоята помощ.

Думите ѝ го изумиха. Сълзите ѝ го изобличиха. Суон не можеше да си спомни да я е виждал някога да плаче; поне не по този начин! Той смутено се изправи на крака и потърси кърпичката си.

— Ето, вземи — напъха кърпичката в ръцете ѝ и се зачуди какво още да направи. — Аз винаги... — той се прокашля и безпомощно огледа стаята. — Винаги съм се гордеел с теб, Райън — когато дъщеря му още по-отчаяно захлипа, Суон пхна ръце в джобовете си и потъна в мълчание.

— Няма значение — кърпичката заглуши гласа ѝ. Изведнъж тя се засрами от думите и от сълзите си. — Вече няма значение.

— Ако можех, щях да ти помогна — промърмори той. — Не мога да го спра. Дори да можех да отменя шоуто и да се справях делата, които телевизионната мрежа и Аткинс биха повдигнали, той отново ще направи това проклето нещо.

Изправена лице в лице със самата истина, Райън се извърна от него.

— Трябва да има нещо...

Суон смутено смени темата:

— Той обича ли те?

Райън несигурно въздъхна и изтри сълзите от лицето си.

— Няма значение какво изпитва той към мен. Аз не мога да го спра.

— Ще поговоря с него.

Тя уморено поклати глава.

— Недей, това няма да помогне. Извинявай — Райън отново се обърна към баща си. — Не трябваше да идвам тук в това състояние. Не мислех трезво — тя погледна надолу и смачка на топка кърпичката. — Съжалявам, че направих такава сцена.

— Райън, аз съм твой баща.

Тя вдигна поглед към него, но очите ѝ го гледаха безизразно.

— Да.

Суон се прокашля и установи, че не знае какво да прави с ръцете си.

— Не искам да се извиняваш за това, че си дошла при мен — тя само продължаваше да го гледа с очи, лишени от всякаква емоция. Суон реши да докосне ръката ѝ. — Ще направя каквото мога, за да убедя Аткинс да се откаже от своя план, ако това е, което искаш.

Райън дълбоко въздъхна и седна.

— Благодаря ти, но ти беше прав. И без това ще го направи някой друг път. Той самият ми го каза. Аз просто не съм в състояние да го спра.

— Искаш ли Рос да те замести?

Тя протри очи с ръка.

— Не — отвърна Райън, поклащайки глава. — Не, ще завърша това, което съм започнала. Дори и да се скрия, това нищо няма да промени.

— Добро момиче — похвали я баща ѝ и одобрително кимна с глава. — Сега... — Суон се поколеба, докато намери точните думи. — Относно теб и магьосника — той се изкашля и започна да си играе с вратовръзката си. — Възнамерявате ли... Да поговоря ли с него за намеренията му?

Райън не беше подозирала, че баща ѝ може да се усмихва.

— Не, няма да е необходимо — тя видя облекчението в очите на Суон и се изправи. — Ще бъда благодарна за малка отпуската след записа.

— Разбира се, заслужила си я.

— Няма да те задържам повече — тя понечи да се обърне, но той сложи ръка на рамото ѝ. Райън изненадано го погледна.

— Райън... — той не беше съвсем наясно какво искаше да ѝ каже. Вместо това я стисна за рамото. — Ела, ще те заведа на вечеря.

Райън все вторачи в него. Кога ли беше последният път, зачуди се тя, когато беше отишла на вечеря с баща си? На банкетата по случай наградите? На някое бизнес парти?

— Вечеря? — повтори сухо тя.

— Да — тласът на Суон стана по-силен, докато мислите му изминаха същия път, като тези на Райън. — Един мъж може да заведе дъщеря си на вечеря, нали? — той я прегърна през кръста и я поведе към вратата. Колко мъничка беше тя! — осъзна Суон. — Иди да измиеш лицето си — промърмори той. — Аз ще те почакам.

В десет часа на следващата сутрин Суон приключи с повторното четене на договора с Аткинс. Хитра работа, помисли си той. Няма да е лесно да се наруши. Но той нямаше никакво намерение да го нарушава. Това не само щеше да бъде слаб усет към бизнеса, но и безполезен акт. Той просто трябваше сам да се справи с Аткинс. Когато се позвъни, той обърна договора с корицата надолу.

— Господин Аткинс е тук, господин Суон.

— Пратете ми го.

Пиърс влезе и Суон се изправи така, както беше направил първия път, прекоси стаята с протегнатата ръка.

— Пиърс — каза с настроение той. — Благодаря, че се отби.

— Господин Суон.

— Бенет, моля — каза той и го покани да седне.

— Бенет — съгласи се Пиърс, заемайки мястото, което му бе посочено.

Суон седна на стола срещу него и се облегна назад.

— Е, доволен ли си от хода на нещата?

Пиърс повдигна вежда.

— Да.

Суон извади цигара. Този човек е твърде хладен, помисли си неохотно той. Суон реши да подходи към въпроса по-отдалеч.

— Кугър ми каза, че репетициите вървят като по вода. Това го тревожи — Суон се усмихна. — Той е суеверно копеле, обича хилядите неприятности преди записа. Каза ми, че ти би могъл почти сам да ръководиш представлението.

— Той е добър режисьор — каза Пиърс, наблюдавайки как Суон си пали цигара.

— Най-добрият — съгласи се искрено Суон. — Ние сме малко загрижени заради намеренията ти за финала.

— О?

— Познаваш телевизията — напомни му Суон с широка усмивка. — Номерът е малко дълъг за една програма.

— Няма как — Пиърс облегна ръце на облегалките на стола. — Сигурен съм, че Райън ви е казала.

Очите на Суон срещнаха директно отправения му поглед.

— Да, Райън ми каза. Снощи тя дойде при мен. Беше отчаяна.

Пръстите на Пиърс леко шавнаха, но очите му не се промениха.

— Знам. Съжалявам.

— Виж, Пиърс, ние сме разумни мъже — обърна се Суон към него дръпвайки си от цигарата. — Твоята програма изглежда много добра. Номерът с взривното устройство е истинско вдъхновение, но с известни изменения...

— Аз не изменям своите илюзии.

Студеният му отказ стресна Суон.

— Няма договори, които да не могат да се изменят — каза заплашително той.

— Може да се опитате да го нарушите — съгласи се Пиърс. — На вас това ще донесе много повече неприятности, отколкото на мен. И накрая аз отново нищо няма да променя.

— По дяволите човече, дъщеря ми не е на себе си! — удрайки с юмрук по бедрото си, Суон се стовари отново върху стола. — Тя казва, че е влюбена в теб.

— Влюбена е в мен — отвърна Пиърс тихо и пренебрегна присвиването на стомаха си.

— Какво, по дяволите, възнамеряваш да направиш по въпроса?

— Питате ме като неин баща или като директор на „Суон Продъкшънс“?

Суон смръщи вежди и промърмори нещо като че на себе си.

— Като неин баща — реши накрая той.

— Аз обичам Райън — Пиърс спокойно посрещна вторачените в него очи на Суон. — Ако тя желае, бих прекарал с нея целия си живот.

— А ако не желае? — рязко попита Суон.

Очите на Пиърс потъмняха, нещо трепна в него, но нищо не каза. С това вече трябваше да се справи сам. След няколко секунди Суон разбра, какво искаше да узнае той и се възползва от предимството, което имаше.

— Една влюбена жена невинаги постъпва разумно — заключи той с блага усмивка. — Налага се мъжът да се нагажда.

— Много малко неща не бих направил заради Райън — отговори Пиърс. — Но за мен е невъзможно да променя това, което съм.

— Говорим за програмата — подхвърли отново Суон, губейки търпение.

— Не, ние говорим за моя начин на живот. Бих могъл да се откажа от изчезването — продължи той, докато Суон го гледеше навъсено, — но винаги ще възниква нещо друго. Ако Райън не може да го приеме сега, как би могла да го приеме по-нататък?

— Ще я загубиш — предупреди го Суон.

Като чу това, Пиърс не можеше повече да седи и се изправи.

— Може би тя никога не е била моя — би могъл да се справи с болката, каза си той. Знаеше как да се справя с болката. Когато продължи, гласът му беше равен. — Райън трябва да направи своя собствен избор. А аз трябва да го приема.

Суон се изправи на крака и ядосано го погледна.

— По дяволите, ако говориш като влюбен мъж.

Пиърс отправи към него продължителен, студен, вторачен поглед, който погълна Суон.

— В живот, изпълнен с илюзии — каза грубо Пиърс, — тя е единственото истинско нещо — той се обърна и с бърза крачка излезе от кабинета.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Записът щеше да започне в шест часа вечерта. До четири часа Райън беше приключила с всичко — от сърдития мениджър до изморения фризьор. Нищо друго не можеше да доведе до състояние на лудост дори и опитните ветерани, както едно предаване на живо. Фаталистично настроените сценични работници ѝ внушаваха, че в такива случаи каквото може да се развали, се разваля. Не това искаше да чуе тя.

Но проблемите, непрекъснатите претенции, цялата тази суматоха възпираха Райън от това да се свие в някое ъгълче и да заплаче. Тя беше необходима там и нямаше друг избор, освен да бъде човекът, на когото можеше да се разчита. Ако в този живот ѝ оставаше единствено кариерата, Райън знаеше, че трябваше да даде най-доброто от себе си.

През последните десет дни тя избягваше Пиърс, спазвайки емоционална дистанция. Налагаше се от време на време да се срещат, но единствено като продуцент и звезда. Той не направи нито един опит да запълни пропастта между тях.

Райън страдаше от това. Понякога дори се удивляваше колко силно страдаше. Все пак посрещаше предизвикателството. Болката ѝ помагаше да потисне страха си. Трите сейфа бяха доставени. Когато тя си наложи щателно да ги разгледа, видя, че най-малкият от тях беше висок не повече деветдесет сантиметра и широк около шейсет. Призляваше ѝ от мисълта, че Пиърс ще се затвори в малка черна кутия.

Тя изучаваше най-големия сейф, който бе със солидна врата и с взривно устройство с часовников механизъм, когато усети, че той стоеше зад нея. Обърна се и двамата мълчаливо се погледнаха. Райън почувствала нуждата, любовта и безнадеждността, преди да се отдалечи от него. Нито с една дума или с едно движение той не я беше помолил да остане.

Оттогава Райън не се приближаваше до сейфовете и се занимаваше с непрекъснати и най-обстойни проверки на най-малките подробности на продукцията.

Би трябвало гардеробът да бъде надзираван. Трябваше да се поправи счупен в единадесет часа прожектор. Болен техник трябваше да бъде заместен. А отчитането на времето, най-важният елемент от всичко, трябваше да се пресметне до последната секунда.

Изглеждаше така, сякаш проблемите в последната минута нямаха край и тя можеше да бъде само благодарна, когато възникнеше някой нов проблем. Нямахме никакво време за мислене точно до момента, в който започнаха да пускат публиката в студиото.

Със свито сърце и гримирана, Райън чакаше в апаратната, когато режисьорът преброи последните секунди до началото.

Започна.

Пиърс стоеше на сцената, спокоен и уверен. Декорът беше перфектен: изчистен, подреден и леко мистериозен със скритото осветление. Облечен във фатално черно, той беше чародеец от двадесети век, на когото не му бяха необходими магически жезли и островърхи шапки.

Вода течеше между дланите му, огън изригваше от върховете на пръстите му. Райън наблюдаваше как той балансираше Бес на върха на сабя, и я въртеше като пумпал, после със замах изтегли сабята изпод нея и тя остана да се върти във въздуха.

Елейн се носеше над факелни пламъци, публиката беше затаила дъх. Пиърс я затвори в голям стъклен балон, покри го с червен копринен плат и го издигна във въздуха на три метра над сцената. Балонът плавно се люлееше на музиката на Линк. Когато Пиърс го свали на пода и вдигна коприната, Елейн се беше превърнала в бял лебед.

Той видоизменяше илюзиите си — елегантно, ефектно и просто красиво. Пиърс властваше над елементите, предизвикваше природата и смайваше всички.

— Върви като по вода — чу Райън някой възторжено да казва. — Да видим дали няма да грабнем няколко „Еми“-та за това шоу. Трийсет секунди, втора камера. Боже, този е добър!

Райън излезе от контролната кабина и слезе зад кулисите. Реши, че ѝ беше студено, защото климатикът в кабината беше пуснат много силно. Близо до сцената можеше и да е по-топло. Прожекторите нагряхаха въздуха, но все още беше настръхнала. Тя гледаше как

Пиърс прави вариация на илюзията с транспортирането, която беше представил във Вегас.

Той никога не поглеждаше в нейната посока, но Райън усещаше, че знаеше, че тя е там. Трябваше да знае, защото мислите ѝ бяха изцяло насочени към него.

— Добре върви, нали?

Райън вдигна очи и видя Линк до себе си.

— Да, засега — перфектно.

— Хареса ми лебеда. Красив е.

— Да.

— Може би е добре да отидеш в гримьорната на Бес и да поседнеш — предложи ѝ той, с желанието си да ѝ помогне да не изглежда толкова бледа и настръхнала. — Там можеш да го гледаш по телевизията.

— Не. Ще остана.

Пиърс беше извел един тигър на сцената, мършава котка, обикаляща из позлатената си клетка. Той я покри със същия копринен плат, който беше използвал и при балона. Когато го отмести, в клетката стоеше Елейн, а тигърът беше изчезнал. Райън знаеше, че това беше последната илюзия преди изчезването на финала и пое дълбоко въздух.

— Линк — тя се протегна да хване ръката му, имаше нужда от нещо, което да я крепи.

— Всичко ще бъде наред, Райън — той стисна пръстите ѝ. — Пиърс е най-добрият.

На сцената изнесоха най-малкия сейф, чиято врата беше широко отворена, за да се демонстрира неговата солидност. Райън усети страх. Тя не чу обяснението на Пиърс пред публиката, след като шерифа на полицейското отделение в Лос Анджелис бе оковал ръцете и краката му. Райън не снемаше очи от лицето му. Знаеше, че той мислено вече бе заключен в сейфовете. Планираше и начина, по който да се измъкне. Тя се надяваше на това толкова силно, колкото силно стискаше ръката на Линк.

Той едва се побра в първия сейф. Раменете му опираха до стените.

Няма да може да се промъкне вътре, помисли си Райън в пристъп на паника. Когато вратата се затвори, тя направи една стъпка към сцената. Линк я задържа за раменете.

— Не може, Райън.

— Но за Бога, той няма как да се движи. Няма как да диша! — С нарастващ ужас тя видя да донасят и втория сейф.

— Вече се е освободил от белезниците — каза Линк утешително, въпреки че е неохота наблюдаваше сейфа.

— Сега ще отвори първата врата — обяви той, за да успокои колкото Райън, толкова и себе си. — Пиърс работи бързо. Ти знаеш, виждала си го.

— О, не! — третият сейф надигна страха у Райън почти извън неин контрол. Тя се почувства, че ѝ се вие свят и щеше да припадне, ако ръцете на Линк не я придържаха. Най-големият сейф погълна другите два и мъжа в тях. Той беше здраво затворен. Часовниковият механизъм на взривното устройство беше нагласен за полунощ. Отвън вече нямаше начин да се влезе.

— Колко време... — прошепна тя. Погледът ѝ беше прикован върху лъскавия, сложно устроен хронометър върху сейфа. — Колко време вече е вътре?

— Две минути и половина — Линк усети капчици пот да се спускат по гърба му. — Той има много време.

Линк знаеше, че сейфовете бяха толкова плътно прилепени един до друг така плътно, че вратите биха могли да се отворят само с натиск и то толкова широко, колкото през тях да се промъкне едно дете. Той никога не разбра как Пиърс успя да се прегъне и да се побере вътре. Но го бе виждал и преди да прави това. За разлика от Райън, Линк беше наблюдавал многобройните репетиции на Пиърс. По гърба му продължаваше да се стича пот.

Въздухът беше така рядък, че Райън едва си поемаше дъх. Така беше и в самия сейф, помисли си тя вцепенена. Там няма въздух, няма светлина.

— Часът, Линк!

Тя трепереше като лист. Едрият мъж спря да се моли, за да отговори.

— Изминаха две секунди и половина. Времето почти свърши. Той сега работи върху последния сейф.

Райън стисна ръцете си една в друга и започна да брои наум оставащите секунди. Ушите ѝ бучаха и тя прехапа силно долната си устна. До този момент изобщо не бе припадала, но знаеше, че сега

беше в опасна близост до подобно състояние. Когато погледът ѝ се замъгли, тя силно стисна очи, за да се избистри. Но не можеше да диша. На Пиърс вече не му беше останал никакъв въздух, така беше и с нея. На ръба на истерията, тя си помисли, че ще се задуши, както със сигурност се чувстваше и Пиърс вътре, в трите сейфа.

Тогава тя видя вратата да се отваря, чу всеобщата въздиша на облекчение на цялата публика, последвана от бурни аплодисменти. Той застана на сцената, прогизнал от пот и жадно поемайки си въздух.

Райън припадна назад към Линк, когато прожекторите загаснаха. Тя загуби съзнание за не повече от десет секунди, съвземайки се, когато чу Линк да я вика.

— Райън, Райън, всичко е наред. Той излезе. Добре е.

Райън се подпря на Линк и поклати глава, за да избистри съзнанието си.

— Да, излезе.

Райън го погледна за секунда, обърна се и излезе.

В момента, в който камерата изключи, Пиърс слезе от сцената.

— Къде е Райън? — попита той Линк.

— Излезе — той видя вадички пот да се спускат по лицето на Пиърс. — Беше много разстроена — подаде кърпа на Пиърс. — Мисля, че тя дори за известно време изгуби съзнание.

Пиърс не избърса лицето си, не се усмихна, както правеше винаги, когато изчезването приключваше.

— Къде отиде?

— Не знам. Излезе преди малко.

Без да каже нито дума, Пиърс отиде да я търси.

Райън лежеше под лъчите на парещото слънце. Сърбеше я гърба, но тя не се помръдна, за да се почеше. Остана да лежи и горещината се просмукваше в кожата ѝ.

Беше прекарала седмица на борда на яхтата на баща си на брега на Санта Крус. Суон изпълни молбата ѝ да я остави да отиде сама, без да задава никакви въпроси, когато тя дойде в къщата му и го помоли за услуга. Той направи необходимите резервации и сам я закара на летището. По-късно Райън си помисли, че за първи път той не я бе

качил на лимузината с шофьор и не я изпращаше сама да хване самолета.

Няколко дни вече се печеше на слънце, плуваше, не мислеше за нищо. След записа дори не беше отишла до апартамента си. Беше пристигнала в Санта Крус единствено с дрехите, които тогава бяха на гърба ѝ. Купуваше си от острова това, от което имаше нужда. Не разговаряше с никого, освен с персонала, и никакви съобщения не изпращаше в Щатите. За една седмица тя просто изчезна от лицето на земята.

Райън се обърна, за да легне по гръб и сложи слънчевите си очила. Знаеше, че ако не си налагаше да мисли, търсеният отговор сам щеше да изплува след време. Той щеше да е правилният и тя щеше да постъпи според него. Дотогава тя щеше да чака.

Пиърс стоеше в своя кабинет и редеше карти Таро. Необходимо му беше да си почине. Напрежението го изяждаше.

След записа беше претърсил цялата сграда за Райън. След като никъде не я намери, той наруши едно от основните си правила и разби бравата на апартамента ѝ. Чака я там до сутринта. Но тя изобщо не се прибра. Той направо се вбеси. Остави яростта да го завладее, да не допуска болката в него. Този гняв, който никога не си бе позволявал да изпита, изцяло проникна в него. Линк мълчаливо понесе изблиците на неговия нрав.

Няколко дни бяха необходими на Пиърс да възвърне контрола над себе си. Райън си беше отишла и той трябваше да приеме това. Собствените му принципи не му оставиха друг избор. Дори да знаеше къде би я намерил, той никога не би могъл да я върне при себе си.

През седмицата, която бе изминала, Пиърс изобщо не беше работил. Нямаше сили. Към каквото и да се опитваше да насочи вниманието си, виждаше единствено Райън — усещаше я, усещаше нейния вкус. Единствено в това можеше да се закълне. Той трябваше да работи върху своето възстановяване. Пиърс знаеше, че ако не възвърне отново ритъма си на живот, скоро с него щеше да бъде свършено.

Сега беше сам. Линк и Бес бяха на меден месец в планините. Когато отчасти възвърна контрола над себе си, настоя те да изпълнят

своите планове. Беше ги изпратил да следват пътя си, опитвайки се да им даде щастие, докато неговият собствен живот беше празен.

Настъпи моментът да се върне към единственото нещо, което му беше останало. И дори това пробуждаше у него известен страх. Той вече не беше сигурен, че притежава някакви магически способности.

Пиърс остави картите настрана и стана, за да направи една от най-сложните си илюзии. Той не би се подложил на изпитание на нещо лесно. Дори когато започна да насочва концентрацията си, той сви ръце, вдигна поглед, но отново видя нея.

Пиърс силно се вторачи в образа. Никога преди не е бил така ясен. Даже можеше да чуе стъпките ѝ, когато тя прекосяваше стаята към сцената. Пръв до него достигна ароматът ѝ, от което кръвта забуча, във вените му. Той се зачуди, почти безстрастно, дали не полудяваше.

— Здравей, Пиърс.

Райън видя как той се сепна, като че ли го изтръгваше от сън.

— Райън?

Името ѝ, произнесено от неговите устни, прозвуча нежно и въпросително.

— Входната врата не беше заключена, така и влязох. Надявам се да нямаш нищо против.

Той не снемаше очи от нея, без да казва нищо. Тя се изкачи по стълбите, водещи до сцената.

— Прекъснах работата ти.

Проследявайки погледа ѝ, Пиърс погледна надолу към стъклената топка в ръката си и цветните кубове на масата.

— Работа? Това... не, няма нищо — той остави стъклената топка. Не можеше да успее да направи своята основна илюзия.

— Няма да ни отнеме много време — каза му Райън с усмивка.

Досега никога не го беше виждала смутен и беше повече от сигурна, че и никога отново няма да го види такъв. — Трябва да обсъдим един нов договор.

— Договор? — повтори той, неспособен да откъсне очи от нея.

— Да, затова и дойдох.

— Разбирам — той искаше да я докосне, но не помръдна ръце от масата. Не би докоснал нещо, което вече не беше негово. — Добре изглеждаш — успя да каже и ѝ предложи стол да седне. — Къде беше?

— въпросът се изтръгна от него, преди той да се спре. Звучеше донякъде като упрек.

— Далеч — отговори просто тя и се приближи към него. — Мисли ли за мен?

Той отстъпи назад.

— Да, мислих за теб.

— Често ли? — тихо произнесе тя и отново се приближи към него.

— Райън, недей! — гласът му беше отбранителен и той отново отстъпи назад.

— Аз често мислех за теб — продължи тя, все едно че той нищо не бе казал. — Непрекъснато, въпреки че се опитвах да не мисля. Опиянявал ли си се някога от любов, Пиърс? Това ли направи с мен? — тя отново пристъпи към него. — Усърдно се опитвах да те намразя и още по-усърдно дори да те забравя. Твоята магия е твърде силна.

Ароматът ѝ проникна в сетивата му.

— Райън, аз съм само един мъж и ти си моята слабост. Не прави това — Пиърс поклати глава и призова в себе си последните сили на самообладание. — Имам работа.

Райън погледна към масата, после си поигра с един от цветните кубове.

— Ще се наложи да почака. Знаеш ли колко часа има една седмица? — попита тя и му се усмихна.

— Не. Райън, престани — кръвта нахлуваше в главата му. Желанието в него нарастваше неудържимо.

— Сто шейсет и осем — прошепна тя. — Достатъчно имаме да наваксваме.

— Ако те докосна, повече никога няма да те пусна.

— А ако аз те докосна? — тя сложи ръка на гърдите му.

— Недей — предупреди я бързо той. — По-добре да си тръгнеш, докато все още можеш.

— Ти отново ще направиш това изчезване, нали?

— Да. Да, проклето да е — пръстите му трепереха, копнеейки да я докоснат. — Райън, за Бога, върви си!

— Ще го направиш отново — продължи тя. — Както и други, вероятно още по-опасни или най-малкото — по-ужасяващи, защото това си ти. Нали така ми беше казал?

— Райън...

— Именно в този човек се влюбих аз — каза спокойно тя. — Не знам защо си помислих, че мога или трябва да се опитам да го променя. Веднъж ти заявих, че те желая точно такъв, и това беше истината. Но предполагам, че трябваше да разбера какво означава това. Все още ли ме желаеш, Пиърс?

Той не отговори, но Райън видя погледът му да се става по-дълбок, усети ритъма на сърцето му под ръката си.

— Мога да си отида и да водя много спокоен, непретенциозен живот — Райън направи последната стъпка към него. — Това ли искаш от мен? Толкова ли силно те нараних, за да ми пожелаеш живот на непоносимо отегчение? Моля те, Пиърс — промълви тя, — никога ли няма да ми простиш?

— Няма за какво да ти прощавам — той потъваше в очите ѝ, въпреки усилията, които полагаше. — Райън, в името на божията любов! — отчаян, той отмести ръката ѝ от гърдите си. — Не виждаш ли какво ми причиняваш?

— Виждам и много се радвам. Страхувах се, че наистина ще ме изгониш — тя въздъхна с облекчение. — Оставам, Пиърс. И ти не можеш да ми попречиш — тя обви ръце около врата му и доближи устни на един дъх разстояние от неговите. — Каж ми още веднъж, че искаш да си отида.

— Не — той я притисна към себе си. — Не мога — устните му погълнаха нейните. Обзе го гореща и болезнена сила. Той още по-силно я прегърна и усети как устните ѝ отговарят на неговата дива страст. — Вече е много късно — промълви той. — Прекалено късно — възбудата го изгаряше отвътре. Той не можеше да я притиска достатъчно силно към себе си. — Сега няма да мога да оставя вратата отворена за теб, Райън. Разбираш ли?

— Да. Да, разбирам — тя отдръпна назад глава в желанието си да види очите му. — Но за теб тя също ще бъде затворена. И ще видя, че това е ключалка, която ти няма да успееш да разбиеш.

— Без изчезвания, Райън. На нито един от нас — и устните му отново се прилепиха към нейните, страстно и отчаяно. Той силно я притисна към себе си, усещайки тялото ѝ до своето и ръцете ѝ обвити около него. — Обичам те, Райън — каза отново той, обсипвайки

лицето и шията ѝ с целувки. — Обичам те. Когато ти ме напусна, за мен вече нищо нямаше значение.

— Никога няма да те напусна отново — тя взе лицето му в ръце, за да спре търсещите му устни. — Не постъпих правилно, като исках от теб такова нещо. Не постъпих правилно, като избягах. Нямах достатъчно силна вяра.

— А сега?

— Обичам те, Пиърс, такъв какъвто си.

Той отново я тласна към себе си и горещо я целуна по шията.

— Красивата ми Райън, толкова мъничка, толкова мека. Боже, как те желая. Ела горе, ела в леглото ми. Нека да те обичам както подобава.

Пулсът ѝ лудо заби при тихите му, развълнувани думи. Райън пое дълбоко дъх, сложи ръце на раменете му и го отдръпна назад.

— Трябва да сключим договор.

— Договорите да вървят по дяволите — заяви той и се опита отново да я привлече към себе си.

— Ааа, не — Райън отстъпи назад. — Искам да уредим това.

— Вече подписах твоя договор — нетърпеливо ѝ напомни той. — Ела тук.

— Този е нов — заяви тя, без да му обръща внимание. — Изключителен, до края на живота.

Пиърс се намръщи.

— Райън, нямам намерение да се обвързвам до края на живота си със „Суон Продъкшънс“.

— Не със „Суон Продъкшънс“ — отвърна тя. — А с Райън Суон.

Разтревоженият отговор, който бе на върха на езика му, никога не бе произнесен. Тя забеляза, че погледът му стана напрегнат.

— Какъв договор?

— Само между нас двамата с изключителна клауза и срок — до края на живота.

Райън преглътна, изгубвайки малко от увереността си, която го бе подтикнала да стигне толкова далеч.

— Продължавай.

— Той трябва да влезе в сила веднага с официална церемония при първата благоприятна възможност. — Тя преплете пръсти. — С уговорката, за възможност за създаване на поколение — видя как

Пиърс въпросително повдигна вежди, но не реагира. — Числеността му ще подлежи на обсъждане.

— Разбирам — каза след малко той. — Има ли наказателна клауза?

— Да. Ако се опиташ да нарушиш условията, имам право да те убия.

— Много разумно. Договорът ти доста ме изкушава, госпожице Лебед. Каква е ползата ми от него?

— Аз.

— Къде да се подпиша? — попита я той, като отново я прегърна.

— Точно тук.

Тя въздъхна и повдигна устни. Целувката беше нежна и обещаваща. Райън изстена и се приближи.

— За тази церемония, госпожице Лебед... — Пиърс пое устните й, а ръцете му започнаха да бродят по нея — кога според вас ще възникне първата благоприятна възможност?

— Утре следобед — тя се засмя и отново се изтръгна от прегръдките му. — Не мислиш, че ще ти дам време да намериш отвор, през който да изчезнеш, нали?

— Виждам, че съм срещнал равностоеен противник.

— Напълно — съгласи се тя, като кимна. — За всеки случай съм подготвила няколко трика.

Тя вдигна карти „Таро“ и изненада Пиърс, като доста успешно направи от тях ветрило. Беше се упражнявала няколко месеца.

— Много добре — той се усмихна и тръгна към нея. — Впечатлен съм.

— Още нищо не си видял — заяви обещаващо тя. — Избери една карта — подкани го с усмивка. — Която и да е.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.